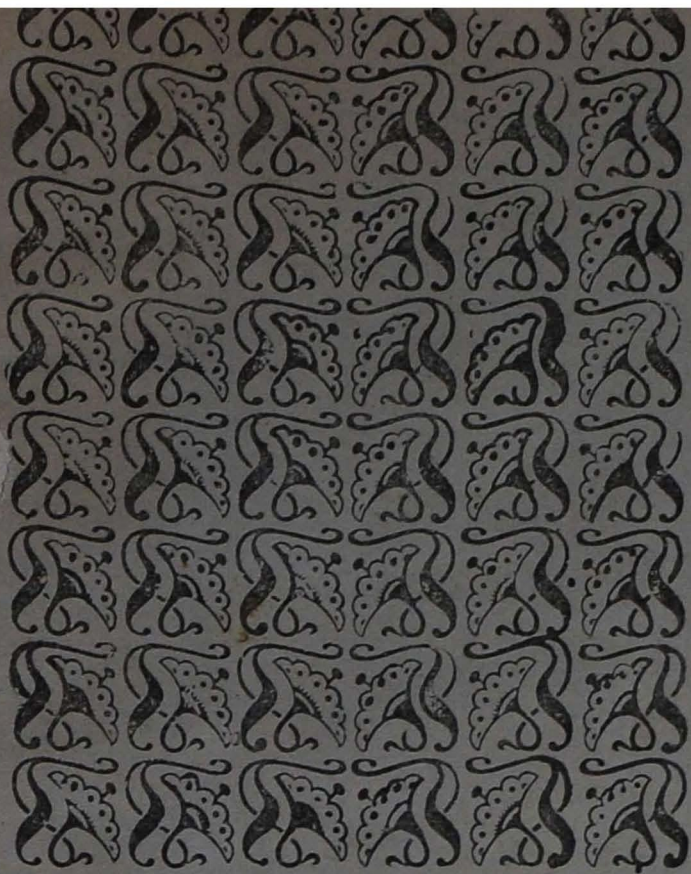

Is copy

அவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

October — December 1991

Tamil Nadu Archives
Egmore, Madras-600 008

JLA
V211:8mN86AV
NA1.6.21.
212600.

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

கலசம் 6 துளி 21

CUP 6 DROP 21

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்,
28-29, காந்தி இர்வின் சாலை, எழும்பூர்,
சென்னை 600 008.

TAMIL NADU ARCHIVES,
28-29, GANDHI IRWIN ROAD, EGMORE,
MADRAS-600 008.

THE COMMISSIONER OF ARCHIVES AND HISTORICAL RESEARCH,
EGMORE, MADRAS-600 008.

Commissioner of Archives and .. THIRU M. PARAMASIVAM, I.A.S.
Historical Research.

Deputy Commissioner of Archives .. TMT. T. N. SAROJA

Assistant Commissioners of Archives THIRU R. 'ABDUL JABBAR

THIRU K. V. GOPALAN

THIRU S. MUTHUSUBRAMANIAN

THIRU A. DURAIPANDIAN

THIRU A. KRISHNAMOORTHY

TMT. H. AMMANI

Editor (Gazetteers) ... THIRU M. GOPALAKRISHNAN

Research Officer Publication Cell ... TMT. J. AMBASHANKARI

Assistant Editor ... THIRU K. S. K. VELMANI

EDITOR'S PAGE

The 21st issue of "Avana Amudham" is in your hands. This contains articles on various subjects dwelling upon labour problems, tramways in Madras City. Milk supply and social customs. Besides these, could be found Rules for the display of National Flag and also the summary of a speech by Sir. P.S.S. Iyer, a retired member of the Executive Council of the Government of Madras expressing his happiness over Indians prospering under the impartial Government of His Siamese Majesty.

The article on "Working class and the Indian National Movement" by Dr. T. Thankappan is a good piece of work dealing in depth with the origin and development of working class movement in the Madras Presidency. This will be very useful to those researchers whose motivation is to study the labourers and their problems. The article by Dr. N. V. Anandaraman, on 'Tramways in Madras City' (1895—1953) gives an account of the history of the Tramways and their functioning in Madras. "Distribution of Milk to priority consumers" by Tmt. . C. Hemalatha throws light on the scheme of Free milk distribution to needy children. 'The Calingas of Ganjam' (Courtesy Madras Christian College Magazine 1909-10) describes the customs and manners of the Calingas who are the worshippers of Mukhalingam a famous shrine of Siva in the Parlakimedi taluk.

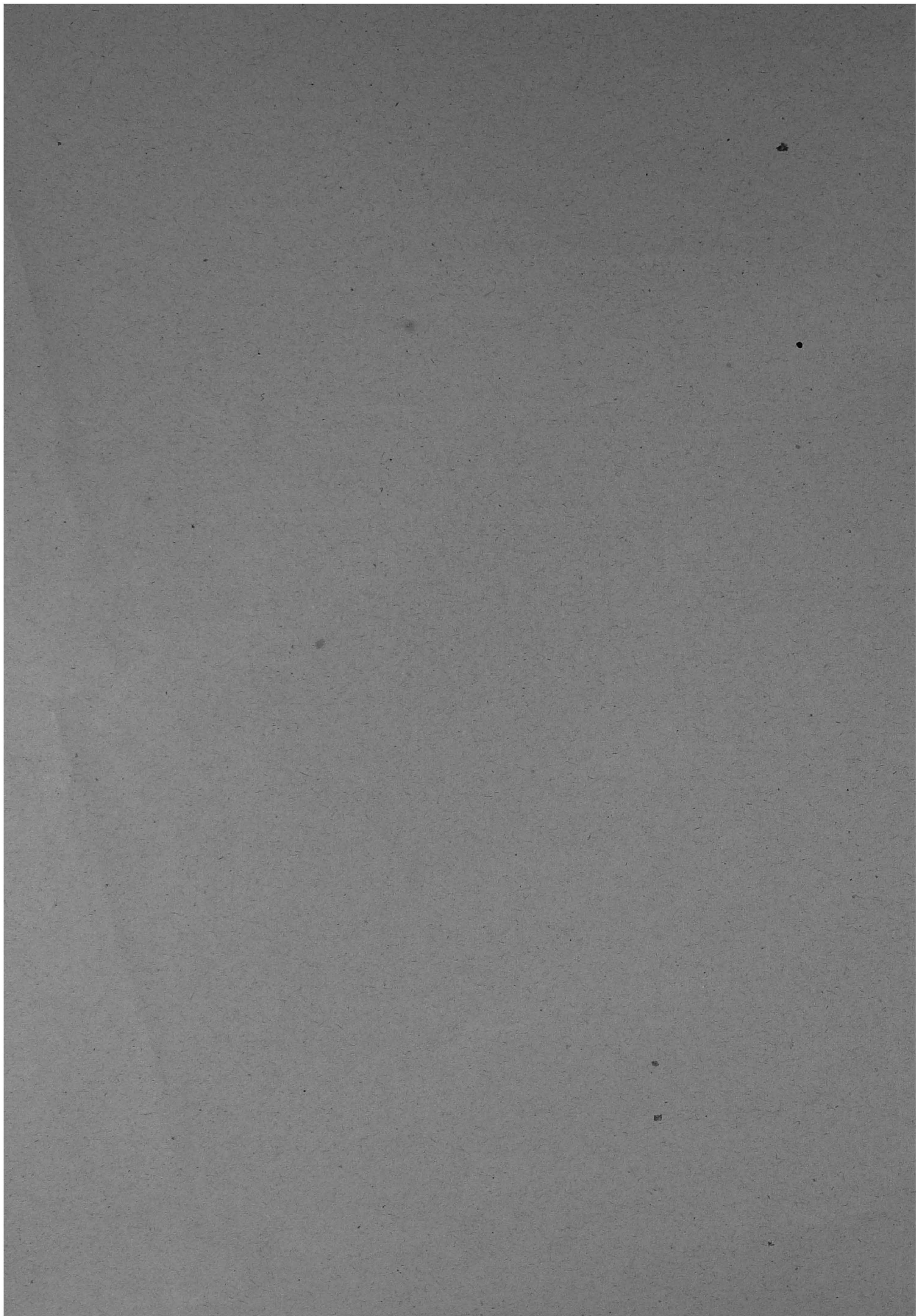
"Rules for the Display of National Flag" portrays the occasions on which the National Flag should be hoisted, and when and how should it be flown.

The usual news items covering the list of books received in the library during the period and the list of Research Scholars enrolled during this quarter are also annexed.

As usual, we have the Tamil portion which has a serial "The Pratapa Mudaliar Charitram". A memorial presented to Mahatma Gandhi by the Tiruchirappalli Municipality in 1927 and the Departmental News also glitter the issue.

I appeal to the Scholars to contribute their might to enrich this journal which, I consider, would enormously help improve its standard your suggestions and views on this publication are most welcome as they will indicate the guidelines for the future publications.

M. GOPALAKRISHNAN.

CONTENTS

	PAGE NOS.
1. The Working Class and the Indian National Movement : Madras Presidency prior to the First World War.	
DR. T. THANKAPPAN	1
2. Tramways in Madras City 1895—1953	
DR. N. V. ANANDARAMAN	10
3. Distribution of Milk to Priority consumers	
TMT. C. HEMALATHA	13
4. The Calingas of Ganjam	
TMT. L. A. KASTHURI	19
5. The Visitor from India	
TMT. S. KANTHAMANI	23
6. Rules for the Display of National Flag of India	
TMT. C. MEERABAI	24
7. List of Books received in the Tamil Nadu Archives Library during the period from 1st July 1991—30th September 1991.	28
8. List of Books Newly Purchased	29
9. Progress of Research Topics in the Tamil Nadu Archives during the period from 1st July 1991—30th September 1991.	30

தமிழ்ப் பகுதி

பக்க எண்கள்

10. மகாத்மா காந்தி அடிகளுக்கு 17.9.27-ல் திருச்சிராப்பள்ளி நகரசபை தமிழில் வாசித்தனித்த வரவேற்புப் பத்திரம் தொகுப்பு: திரு சு.முத்துசுப்ரமணியன்	37
11. பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், (தொடர்ச்சி) (அத்தியாயம் 24 முதல் 28 வரை)	39
12. துறைச் செய்திகள்	55

THE WORKING CLASS AND THE INDIAN NATIONAL MOVEMENT: MADRAS PRESIDENCY PRIOR TO THE FIRST WORLD WAR.

DR. T. THANKAPPAN *

The origin and development of working class movement in the Madras Presidency, as elsewhere in India, coincided with an intensive political movement for the overthrow of British imperialism. In the beginnings, though the leaders of the Indian National Congress did not evince any interest in the appalling working and living conditions of the industrial workers, the nationalist press which normally echoed the sentiments of the nationalist leaders, sympathised with them on certain occasions. However, after the partition of Bengal in 1905, the extremist leaders of the Indian National Congress, fully aware of the power of the industrial workers drew them into the main stream of the anti-imperialist movement. Their participation in the political movement gave a militant character to the national movement. This paper attempts to probe into the attitude of the leaders of the Indian National Congress and the nationalist press towards labour and the role of the workers of the Madras Presidency in the anti-imperialist and national liberation movement, prior to the First World War.

With the slow growth of industries like cotton mills, railways, printing presses, plantations and so on, there emerged a wage-earning class called the industrial working class. The industrial workers constituted only 0.4 per cent of the total population of the Madras Presidency in 1921. ¹In 1913, there were 365 registered factories throughout the Presidency and they employed 78,764 workers average per day. ² Most of the workers were recruited from the villages in an arduous journey to the factories. Several factors such as poverty, unemployment, increasing pressure on land, the decline of traditional industries like handloom, weaving and increasing indebtedness drove the people to factories in search of employment. ³ As the Royal Commission on Labour in India remarked, the industrial recruitment was not prompted by the lure of City life or by any great ambition. Few workers would remain in industry if they could secure sufficient food and clothing in the villages and it concluded that they were "pushed not pulled" to the industries. ⁴ Although the statistics of workers based on caste and creed are not available prior to the First World War, later evidence indicate that most of them were drawn from Naitus, Vellalas, Kallars, Maravars, Agambiciyas, Nacarias, Illans, Gounders, Untouchables, Muslims and Christians. ⁵

The workers working and living conditions were extremely hard. Until 1911, the textile workers had to work dawn to dusk. The Factories Act of 1911, for the first time, fixed twelve hours for adult male workers. ⁶ In the first decade of the twentieth century, the workers in the ginning factories had to work seventeen or eighteen hours a day. ⁷ Even though the working hours in the printing presses were from 9 a.m. to 5 p.m. the workers were forced to work, in some cases thirteen hours a day. According to the pressmen "it verges almost on oppression; operates most detrimentally on our constitution; and, in a word, curtails our allotted lease of life in this world and brings privation and misery into our homes". ⁸ Even in the late 1920s, the workers in the South Indian Railway were compelled to work eighteen hours a day. ⁹ The wages for such inhumanly long hours of work was exceedingly low. In 1908, the European-owned Coral Mills at Tuticorin paid three to five rupees per month to its workers. ¹⁰ In the well-established Buckingham and Carnatic Mills at Madras, the wages earned by weavers (skilled workers) varied from eight to twenty rupees per month in 1917. ¹¹ It is to be noted here that the wages of the textile workers in Coimbatore, Madurai and other places and the wages in other industries were lower than what was paid in Madras during this period. ¹² Workers and their families suffered from malnutrition, illness and the absence of either medical facilities or proper housing. According to T. V. Kalyanasundara Mudaliyar, editor of *Desabaktan* the average life expectancy was twenty three years in India whereas in England it was forty four. ¹³ Though the factories employed larger number of women workers, there were no provision for creches and they did not enjoy any

*Lecturer in History, Arulmigu Palaniandavar College of Arts and Culture, Palani—624 602
(My thanks are due to R. Wilson, I. Selvanathan and S. Amaravthy who in different ways contributed to the Completion of this paper in its present form.)

maternity benefits prior to the enactment of the Madras Maternity Benefits Act of 1934.¹⁴ Inadequacy of safety precautions, intensity of labour, the strain and physical exhaustion suffered by workers as a result of under nourishment and long hours of monotonous work in the factories led to accidents for which no compensation was paid to the workers or their dependents before the enactment of the Workmen's Compensation Act of 1923.¹⁵ Besides, the workers did not enjoy any security of service.¹⁶

The workers did not take the unfair conditions of work meekly. Their agitations for the improvement of their working and living conditions really started right from the commencement of industries. Their protest against these manifest injustice, unfair conditions of work, poor wages, long hours of work, ill-treatment, physical assaults and miserable living conditions took different forms. Some times they led to individual and occasionally collective action, despite the absence of any trade union before 1918. Such strikes and protest actions occurred in the textile mills in Madras, Madurai, Tirunelveli and Coimbatore, in the railways, plantations and in the printing presses.¹⁷ It should be noted that most of the agitations were spontaneous, based on economic grievances or connected with their working and living conditions and they rarely had political implications.

The Indian National Congress which was essentially a middle class organisation did not evince any interest in the intolerable working and living condition of workers in the beginning. Even the need for legislative protection for factory workers failed to enlist the sympathy and support of the congress leaders. For they did not want to alienate the sympathies of the industrial bourgeoisie. Hence the congress leaders thought that any expression of views would be tantamount to supporting one class against another and maintained strict silence about the Factories Act of 1891.¹⁸

The nationalist leaders as well as the press which transmitted the ideas of the nationalist leaders vehemently opposed the need for any factory legislation. They argued that the workers were 'leading a contented and comfortable life'. **The Hindu** remarked that "all the so-called hardships of the factory men are a fiction".¹⁹ It emphasised that the "workers' condition was good and that they were even cheerful".²⁰ G. Subramania Iyer, the editor of **The Hindu** wrote what he saw with his own eyes. how their wages had arisen, how well they were looked after and now cheering was the prospect before them.²¹

The nationalist leaders and the press thought that the ultimate effect on the proposed legislation would not be an improvement in the conditions of the workers, but it would merely ruin the growing cotton industry, if not permanently and viewed that this step would tend to benefit the Lancashire trade. Khasim-ul Akhbar observed that the real objective of the bill was to promote Lancashire trade.²²

When the Government of India passed the Factories Act of 1911 which limited the hours of work of adult men in textile mills to twelve a day with half an hour interval, **Indian Patriot** wrote that "Indian opinion will not accept the change as conducive to the most important industry that is just springing up in India".²³ **Kistna Patrika** observed that under the conditions in which the Indian workers were working 'there was no need for such an enactment'.²⁴

Thus, the nationalist leaders and the press adopted hostile and unsympathetic attitude towards the working class. Although the biggest cotton mills, plantation and printing presses were owned by Europeans and the workers were Indian the nationalist press and the leaders miserably failed to make a mention of the appalling working and living conditions of the workers. At the same time, the nature of coverage proved that they were pro-employer. Probably, their suspicion that the factories legislations would intend promoting English trade, their fear that the enactments would retard the growth of industries prompted them to oppose the factory legislations.

Contrary was the stand of the nationalist press when the workers of the government press at Madras struck work in 1897 demanding payment of overtime-increase in wages, reduction of working hours, rest intervals and so on.²⁵ It should be noted here that since August 1865, the Government had paid overtime salary to the workers and from 1st May 1896, it stopped it.²⁶ This stoppage was

practically equivalent to reducing the pay of these worker by 17½ per cent.²⁷ On 1st February 1897, the pressmen and machinememen in a memorandum to the government narrated their difficulties stating that they were treated more like beasts than human beings and beasts are far more luckier for they were cared for by the Society for the Prevention of Cruelty to Animals.²⁸ Three petitions submitted by the workers to the government and the recommendations of the Superintendent of the government press, to pay the overtime salary were rejected by the government.²⁹ As a result, in a number of occasions the workers refused to do overtime work and on 29th march 1897, they struck work.³⁰ When the Superintendent appealed to them to return to their work, they said "they would regulate their own hours of attendance and left in a body..."³¹ On 31st mar. 1897, the Superintendent dismissed 111 workers³² which was justified by the Government.³³

This incident brought the attention of the nationalist newspapers, which fully supported the cause of the workers. After dwelling on the horrible working and living conditions of the workers, *Pariyan* prayed for a law stating that the employers should not force the workers to work more than eight hours a day and that fines should not exceed the daily wages.³⁴ *Vikata Duta* wrote that the strike was due to the severity with which work was extracted for the pressmen. It was of the opinion that a "a little kind treatment would have avoided the strike."³⁵ *Sha s-ul Akbar* requested the government to reinstate the dismissed workers.³⁶ *Vettikkodiyar* suggested the reduction of working hours and the introduction of the system of paying overtime pay for over worked pressmen.³⁷ Even though the nationalist press and the public supported the cause of strikers, the strike ended in failure.³⁸

Again in January 1904, the pressmen stopped work when the Government introduced a task work system.³⁹ The press such as *Vikata Duta*, *Swadesamitran*, *Hindu Nesan* and *Andhra Prahasik* fought for the cause of the workers.⁴⁰ It should be noted here that although the nationalist press sympathised and supported the cause of workers the nationalist leaders could not come out fully in support during the strike period. They failed to ventilate the grievances of the workers and organise the workers on trade union lines.

Like the press workers of Madras, the plantation workers also received a very sympathetic treatment from the nationalist press and leaders. It was partly based on the fact that the employers were Europeans and partly on account of the fact that the conditions of work in the plantations were extremely horrible. As *Desabhattan* pointed out the planters did not treat the workers as human beings but they regard them "only as animals purchased by them for earning profit"⁴¹ The wages were miserably low and in 1902, the maximum wage was four annas a day for a man and two annas for a woman.⁴² As K. Peraraju Pantulu, a member of the Madras Legislative Council, stated "No one need be surprised that on the pittance of such wage the life of an Indian working man is a life of squalid misery, suffering and disease for want of sufficient nourishment."⁴³ He further pointed out that the plantation workers were "a powerless class."⁴⁴ Disappearance from the estate was the only alternative the workers had, to escape the clutches of the cruel planters. To stop the desertion of the workers the planters requested the Government of Madras to enact a penal law of contract.

The sympathy of the nationalist press for the plantation worker was aroused in December 1902 when the Madras Government introduced the Planter Labour Bill in the Madras Legislative Council and passed it into law in February 1903. This provided for the arrest and punishment of deserters and the levy of fines and imprisonment for absenteeism and laziness.

Hence the nationalist press sympathised with them. As already noted G. Subramania Iyer, as the editor of *The Hindu*, opposed the factory legislations. However, about 1891, he relinquished his editorship and concentrated on the *Swadesamitran*. From that date onwards, he tried to look at the labour problem from consistently a pro-labour and anti-employer stand. After dwelling on the utterly miserable lot of the factory workers, he predicted that this state of affairs would not last long, for a day would come when workers would rise up, demand and win political right, the right to combine and higher wage. He also strongly condemned the government and the Indian National Congress for neglecting the welfare of the industrial workers. He recognised that the workers should get together and form their own associations in order to protect their interest against the encroachment of employer.⁴⁵ This changed stand of him was reflected in the *Swadesamitran*.

Swadesamitran vehemently criticised the planters' Labour Bill. It stated that the workers were always ready to take up any work provided it supplied them with the means of subsistence and they would never desert the planters, if the latter pay their wages properly and refrain from ill treating them. It further asserted that "while we very often hear of harm done to the coolies of the planters, we have never heard upto this time, of a single case in which the labourers have caused any trouble to the planters". Under these circumstances, the government would have taken steps to protect the workers against the harsh treatment of the planters instead of passing the Bill, which "will have the effect of reducing them to the level of slaves".⁴⁶ *The Hindu*, which stoutly denied the need for factory legislation, also vehemently criticised the Act for unduly restricting the liberty of the workers and attempting "to legalise slavery in the plantations in South India".⁴⁷ Almost all the nationalist papers such as *Nadagamadi*, *Hindu Nesan*, *Kerala Patrika*, *Manorama*, *Prapanchcharakat*, *Prapanchamitran*, *Sasilekha*, and *Dakshinadeepam* condemned the Act as "slave law".⁴⁸

The partition of Bengal in 1905 and other measures of Lord Curzon brought about radical changes in the attitude of many congress leaders. These changes shattered their belief in the justice of the British rulers and the efficacy of moderate methods of agitation for the achievement of Indian independence. As a result, in December 1907, at the Surat session of the Indian National Congress, the differences between the moderates and the extremists came to the fore and there occurred the great split in the Congress.⁴⁹ In such a situation, the extremists sought to awaken the consciousness of the masses including the industrial worker and made efforts to involve them in the political movement.

Among the extremist leaders who dedicated themselves to the cause of labour movement in the Madras Presidency were V. O. Chidambaram Pillai and Subramania Siva. They toured throughout Tamil Nadu and expatiated on the advantage of the swadeshi movement. In one of the meetings, Chidambaram Pillai advocated the boycott of foreign goods and said "if swadeshi and boycott were vigorously pursued the inevitable result would be the attainment of swaraj".⁵⁰

They wanted to draw the industrial workers into the vortex of the national movement. In the public meetings, Subramania Siva pointed out that the key to success in this world was with the workers.⁵¹ It should be noted here that the leaders of the extremist movement like Subramania Siva and Chidambaram Pillai were influenced by the Russian Revolution of 1905-1907. On 23 February 1908, Subramania Siva uttered that the Russian Revolution brought good measures to the people and revolutions always bring good to the world.⁵² The same day Chidambaram Pillai said that 2,000 people struggled with the Russian Government for their privileges and if all Indians are united, the Europeans would leave India of their own accord.⁵³ Subramania Siva stated that "it was a religious maxim that nothing could be accomplished without bloodshed". He said that Japan had sacrificed 20,000 lives to win a victory over Russia and if five crores of Indians would sacrifice themselves, swaraj would then be theirs.⁵⁴

The extremist leaders gave wide publicity to the grievances of the workers and made the workers involve themselves more actively in getting their grievances redressed. Subramania Siva said that the Indian workers were working for the benefit of Europeans and if the workers in the Coral Mills struck work for three days, European capitalists would be the worst sufferers. He pointed out that by hard work the workers were getting three to four rupees a month, but the Europeans were earning Rs. 400 and Rs. 500 a month by merely signing their names. He also complained that Factories Act was not put into force in the mills. The mill owner did not grant leave, gave inadequate pay, exacted overtime work and sometimes employed even children. If any inspecting officer paid a visit children were kept concealed. Yet the government did not take notice of it. If the mill owner was approached diplomatically, he was likely to give in. In Bengal, the workers of the Jute Mill struck work and their wages were increased. The same thing happened on the North West Bengal Railway. There were two ways of attaining their object; either by creating loss, i.e., doing mischief to machinery or by going on strike. Subramania Siva wished them to adopt the second course. Chidambaram Pillai then exhorted all the mill workers, who were present at the meeting, to go on strike and also damage the machinery. The leaders uttered that "it is better to die than either work for Europeans or starve".⁵⁵ The leaders emphasised the fact that while the workers got inadequate wages, the mill owner reaped huge profits and declared a dividend of sixty per cent to the British shareholders.⁵⁶

As a result, the workers of the Coral Mills struck work on 27 February 1908 demanding better working and living conditions.⁵⁷ The management and the local government officials thought that the strike was owing to the preaching of extremist leaders and wanted to delink the leaders from workers. Bracken, the Divisional Magistrate, considered that the workers were incited to strike without any real grievances of their own and prohibited public meetings under section 144, Criminal Procedure Code.⁵⁸ But, according to Chidambaram Pillai the mill strike was not due to his interference but to the mill owners starving the coolies.⁵⁹ The nationalist press such as *The Hindu*, *Sasilekha* and *Swadesamitran* not only justified the strike, since the workers were inadequately paid, frequently fined, ill-treated and badly housed, but also became ardent supporters of the strike.⁶⁰

• Despite the prohibition of meetings, the leaders addressed the workers in private meetings and encouraged them to continue the strike. Chidambaram Pillai told the workers that he had influence and friends all over India and that he hoped to start a swadeshi mill for them in a few months.⁶¹ The leaders pleaded for unity and courage as essential to the success of their cause. The nationalist press, like *Swadesamitran* and *Hindu Nesan* also emphasised the need for unity among the workers in order to win.⁶²

The leaders and the press appealed to the public to raise funds for the strikers. *Swadesamitran* in its issue of 17th March 1908 wrote: "People must come forward and help, with a free heart, our workmen in their new method of passive resistance. Those who do not extend their support at a such a crisis are enemies of their country and these must be boycotted like Rangaswami Aiyangar of Tuticorin".⁶³ With the help of public subscription, relief centres were started for the feeding of the strikers and their families.

Eventually, on seeing the stubbornness of the workers, the European management yielded to it and announced fifty per cent increase in wages, reduced the working hours and declared Sunday Holiday.⁶⁴ The paper, *Bande Mataram* commented that, "the success of passive resistance, at Tuticorin ought to be an encouragement to those who had begun to distrust the power of the new technique which was so eminently suited to the Asian temperament". The paper pointed out that to succeed, unity, perseverance and thoroughness were the basic requisites. Since all these requisites existed in Tuticorin, the strike ended in a "great and indeed absolutely sweeping victory for the people. Every demand put forward by the striking labour has been conceded and British capital has had to submit to the humiliation of an unconditional surrender". It compared the victory of the workers at Tuticorin with the struggle in the Transvaal in South Africa, carried with the instrumentality of passive resistance against the might of a powerful government. The paper welcomed the Tuticorin strike "as a perfect illustration of what an isolated labour revolt should be."⁶⁵

The press also appreciated the leaders. *Bande Mataram* stated, "The Tuticorin leaders must be given the whole credit for the unequalled skill and courage with which the fight was conducted and still more for the complete realisation of the true inwardness of the nationalist gospel which made them identify the interests of the whole Indian nation with the wrongs and grievances of the labourers in the Coral Mills". It went on saying that, "Nationalism may well take pride in the gallant leaders who have by their cool and unflinching courage brought about this splendid vindication of nationalist teaching. When men like Chidambaram, Padmanabha and Siva are ready to undergo exile or imprisonment so that a handful of mill coolies may get justice and easier condition of livelihood a bond has been created between the educated class and the masses, which is the first great step towards swaraj". The paper also pointed out that "every victory for Indian labour is a victory for the nation and every defeat a defeat to the movement."⁶⁶

The white officials of Tinnevely district did not tolerate the success of the workers and they decided to punish the leaders of the workers. *Swadesamitran* 10 March 1908 and the *Hindu Nesan* of 12 March 1908 remarked that simply because Chidambaram Pillai, Siva and Padmanabha Aiyangar took the side of the workmen at the Coral Mills and helped them get their wages increased, against the interests of their employers, who happened to be whites, the Englishmen in the district, inclusive of the responsible District Magistrate, had begun to take

them in all possible ways. These officials apprehended that their activities if allowed to fester, would become a challenge to the British authority. Their much awaited opportune moment came in the form of the release of Bipan Chandra Pal, a Bengal Journalist and a leading nationalist with a militant reputation. On 9th March 1908, the day of the release of Pal, the people and other leaders were prohibited from holding or taking part in processions held to celebrate the release of Pal. Violating the prohibitory order, the leaders addressed meetings. As a result, the municipal sweepers, private sweepers and jutka drivers refused to work even for anti-swadeshi natives. On 12 March, the District Magistrate initiated action under section 107, Criminal Procedure Code, against Chidambaram Pillai and two others. When they appeared before the Magistrate, they were illegally arrested and remanded to custody. The public viewed their retention in custody as "illegal and unjust". As a protest against the illegal imprisonment of the leaders, the workers of the Coral Mills, Best and Company, Burma Oil Company, the butchers and sweepers struck work.⁶⁷ In reality, this was the first political strike of the Indian working class. Unfortunately, this event has not been given its due place in history. Historians like R. Palme Dutt, Chamanlal Revri and, Sukomal Sen have considered the six days strike of the workers of the Bombay textile mill, in July 1908 in protest against the six year imprisonment sentence on Tilak—as the first political strike of the Indian working class.⁶⁸

On 13, March 1908, a large crowd gathered in the towns of Tuticorin and Tinnevely. The mob caused heavy damage to public property such as munsiff's court, Municipal Office, Police Station, Post Office and Hospital. The police opened fire and killed four persons in Tinnevely and wounded several persons in Tuticorin. The nationalist press such as *The Hindu*, *Hindu Nesan*, *Swaraj* and *Swadesamitran* condemned the attitude of the police and the magistrate. On the representation of the District Magistrate, the government prosecuted Chidambaram Pillai and Subramania Siva. They were sentenced to transportation for life. But, on appeal, this sentence was reduced to six years rigorous imprisonment. After the imprisonment of these leaders of Tinnevely and Tuticorin, the extremists became inactive.

Summary :

To sum up, the nationalist press as well as the nationalist leaders showed their disapproval for factories legislations. First, they thought that the restrictions in the hours of work, sanction of rest intervals and holidays and other benefits were inspired not by a humanitarian feeling for the exploited workers but to help the Lancashire mill owners. Secondly, they argued that if the legislations were passed, the growing cotton mill industry would be destroyed. Contrary was the stand of the nationalist leaders and the press when the Government of Madras enacted the Madras Planters' Labour Act in 1903. They condemned the Act as a slave law, because, the workers in the plantations were Indians while the planters were foreigners. Yet another reason was that the working and living condition in the plantations were horrible. When the government press workers of Madras stopped work in 1897 and 1904, the entire nationalist press justified the action of the workers and supported their cause. But the nationalist leaders kept themselves aloof from the scene. However, after the partition of Bengal in 1905, the nationalists sought to awaken the consciousness of the industrial workers and made efforts to involve them in the political movement for the overthrow of British imperialism. The nationalist leaders like Chidambaram Pillai and Subramaniam Siva advised the workers of the Coral Mills to strike work in order to better their lot. When they struck work, they justified and appreciated the action of the workers and condemned the unsympathetic and hostile attitude of the local government officials towards the working class. During the course of the strike, they emphasised the need for unity among the workers and appealed to the public to raise funds to save the workers from starvation. They started feeding camps (the first of its kind in India) to feed not only the strikers but also their dependants. And they also helped the workers to secure their immediate economic demands. The strike and the demonstration of the workers of the Coral Mills formed an inseparable part of the anti-imperialist struggle in the Madras Presidency. The strikers and the people quite effectively boycotted the British residence and their supporters in Tuticorin. They organised processions and shouted out "Bande Mataram". When the police arrested the leaders and remanded them into custody, the workers struck work. It should be interesting

to note here that it was the first political strike of the Indian working class. On 13, March 1918, the striking workers along with the public participated in the Tinnevely riots and caused heavy damage to government properties. In short, the participation of the working class in the national liberation movement gave a militant character to the national movement in the Madras Presidency prior to the First World War.

References :

1. C. J. Baker and D. A. Washbrooke, South India ; Political Institutions and Political Changes 1880-1940, Delhi, 1975, p.215.
2. Government Order, No.1608-09. Judicial, 24th July 1914.
3. Report of the Royal Commission on Labour in India, Calcutta 1931, pp.14-15.
4. *Ibid.*
5. T. Thankappan, "Working Class Movement in the Madras Presidency, 1918-1947 ; A study of Madurai, Tinnevely and Coimbatore Districts" (Ph.D" Thesis ; Indian Institute of Technology, Madras, 1988), Ch. II.
6. New India, 4th December 1930.
7. Sukomal Sen, Working Class of India ; History of Emergence and Movement 1830-1970, Calcutta, 1979, pp.38.
8. G. O. Ms. No. 400, Public, 3 May 1904.
9. The Hindu, 5th July 1928.
10. *Ibid*, 6th April 1908.
11. G. O. No. 164, Public, 19th February 1918.
12. In the late 1920s , the Wages obtained by workers in Coimbatore were twenty five to thirty per cent less than those obtained by workers in the Buckingham and Carnatic mills. Written evidence, N. S. Ramaswamy Ayyangar, Coimbatore Labour Union, Royam Commission on Labour in India, Vo. VII, Part-1 pp.198.
13. G.O. No.342, Public (Conf.), 8th April 1918.
14. T. Thankappan, "Working Class Movement", Ch. JJ. Even after the enactment of the Act, some factory owners evaded their obligation under the Act by dismissing women workers at the very first sign of pregnancy. G. O. No.1588, Development, 22nd June 1939.
15. T. Thankappan, "Working Class Movement", Ch. II.
16. *Ibid.*
17. T. Thankappan and C. Ramachandran, "Working Class Protest in Pre War Madras Presidency", Indo-British Review, Vol. XIII, No. 2 (July-December 1987), pp. 42-50, G. O. No. 400, Public, 3 May 1904 ; G. O. No. 139, Public 16th February 1904 ; G. O. No. 338-A, Financial, 14th April 1897.
18. R. Suntharalingam, Indian Nationalism : An Historical Analysis, New Delhi, 1983, pp. 118.
19. Cited in Bipan Chandra, The Rise and Growth of Economic Nationalism in India, New Delhi, 1977 pp. 346.

20. *Ibid.*
21. *Ibid.*
22. Khasim-ul-Akhbar, 10th February 1890.
23. Indian Patriot, 4th January 1911.
24. Kistna Patrika, 20th January 1911.
25. G. O. No. 338-A, Financial, 14th April 1897.
26. G. O. No. 634, Financial, 28th September 1896 ;
G. O. No. 825, Financial, 2nd December 1896.
27. G. O. No. 338-A, Financial, 14th April 1897.
28. *Ibid.*
29. G. O. No. 825, Financial, 2nd December 1896.
30. G. O. No. 338-A, Financial, 14th April 1897.
31. *Ibid.*
32. *Ibid.*
33. G. O. No. 404, Financial, 15th May 1897.
34. Pariyan, 19th July 1897.
35. Vikata Dutan, 10th April 1897.
36. Shams-ul-Akbar, 5th April 1897.
37. Vettikkodiyon, 24th April 1897.
38. G. O. No. 338-A, Financial, 14th April 1897.
G. O. No. 404, Financial, 15th May 1897.
39. G.O. No. 400, Public, 3rd May 1904; G. O. No. 139, Public, 16th February 1904 ; G. O. No. 95, Public, 4th February 1904 ; G. O. No. 52, Public, 20th January 1904 ; G. O. No. 826-27, Public, 6th October 1904.
40. Vikata Dutan, 9th January 1904 ; Swadesamitran, 13th January 1904 ;
Hindu Nesan, 13th January 1904 ; Andhra Prakasika, 27th January 1904.
41. Desabhaktan, 26th May 1921.
42. Proceedings of the Council of the Governor of Fort. St. George,
Vol. XXX (15th December 1902), pp. 214.
43. *Ibid*, pp. 215.
44. *Ibid*, pp. 213.
45. G. Subramania Iyer, Some Economic Aspects of British Rule in India,
Madras, 1903, pp. 175—89, 209—38 and passim.
46. Swadesamitran, 21st January, 5th February and 4 March 1903.
47. The Hindu, 28th February, 2nd and 3rd March 1903.
48. T. Thankappan, "The Press and the Labour in the Pre-War Madras
Presidency" (Unpublished manuscript).
49. Report of the proceedings of the Twenty-Third Indian National Congress
held at the Madras on the 28th, 29th and 30th December 1906, Madras
1908, p. 1.

50. G. O. No. 1542, Judicial (Conf.) 3rd October 1911.
51. *Ibid.*
52. *Ibid.*
53. *Ibid.*
54. *Ibid.*
55. *Ibid.*
56. V. K. Narasimhan, Kasturi Ranga Iyengar, Delhi, 1972, pp. 51.
57. T. Thankappan, "Working Class Movement", Ch. III.
58. G. O. No. 1542, Judicial, (Conf.) 3rd October 1911.
59. *Ibid.*
60. The Hindu, 6th April 1908; Savilekha, 17th March 1908; Swadesamitran 7th March 1908.
61. G. O. No. 1542, Judicial, (Conf.), 3rd October 1911.
62. Swadesamitran, 27th February 1908 ; Hindu Nesan, 2nd March 1908.
63. Swadesamitran, 7th March 1908.
64. V. O. C. Suya Sarithai, Madras, 1960, pp. 68—69.
65. Sri Aurobindo, Bande Mataram : Early Political Writings, Pondicherry 1973, pp. 752—54.
66. *Ibid.*
67. G. O. No. 1542, Judicial (Conf.) 3rd October 1911.
68. See, T. Thankappan and C. Ramachandran, "Working Class Protest " pp. 42—50.
69. G. O. No. 1542, Judicial, (Conf.) 3rd October 1911.

TRAMWAYS IN MADRAS CITY, 1895—1953.

By Dr. N. V. ANANDARAMAN,

*Lecturer Selection Grade,
Department of History, C. Abdul Hakeem College,
Melvisharam.*

Introduction :

Distance, from one place to another, impels people to look for a means of transport. As a consequence, transportation has become a formative fact or which has been defined as "the conveyance of persons and goods from one place to another".¹ In view of its vital influence on most aspects of human relations such as economic, social, cultural, political and religious Kipling has aptly stated that 'transportation is civilisation'. True for a long time Madras had been presenting a rural appearance. There were neither proper roads nor fast moving vehicles of conveyance. Although the British established a tramway system in Madras with a profit motive, it effected developments in varied fields of activities.

What is a tram?

The term "tram" was originally used to denote a light rail, but, later, it referred to the vehicle running on it whether for the purpose of mining or street passenger service. It was usually powered by an electric motor. The latter was supplied with electricity from distant generating stations. Power was supplied to a tram car from overhead wires through a bent piece called a 'bow' or by a collapsible and adjustable frame called a 'pantograph'.

A significant occurrence of the nineteenth century was the development of a vehicle system in connecting urban areas. England drove the world's first public railway train between Stockton and Darlington on the 10th of October, 1825. Invented by John Stephenson, the street tramway shifted the railway to public streets. A tramway consisted of "a pair of rigidly supported rails carried on an unyielding foundation, laid on a public road or street and having the top of the rails flush" with the road surface so as to allow pedestrians of wheeled vehicles to pass from one side to the other.²

Why was a tramway company started in Madras?

Favourable conditions were not present in England for launching and electrically operated tramway system.³ The British entrepreneurs would have thought that Madras would be a safe and suitable place for their investment due to the cheap availability of land and labour.⁴ Probably power was also available at considerably less cost. Above all the prevailing peaceful atmosphere in Madras and the successful running of the business concerns of their countrymen with good profits would have stimulated their desire for monetary gains. The attempts of the Government to safeguard Madras Presidency from mass hunger and starvation resulting from famine would have also brought tramways to Madras. When famine bettered Madras Presidency, with the availability of only slow-moving bullock carts, sufficient quantities of food grains could not be supplied to the affected areas at the right moment. By 1883, to meet the situation, the Governor in Council declared that maximum encouragement should be given to the scheme for the construction of tramways in those parts of the country where such means of communication were essentially required.⁵

1. K. S. Ramaswami, *Transport in India (Madras)* Amudha Nilayam Private limited, 1957, P. 7.

2. G.O. 3650, Public Works, 19th December 1883.

3. T. C. Barker and Michael Robbins, *A History of London Transport*, Volume I (London: George Allen and Unwin Ltd., 1975), p. 179.

4. The Imperial Gazetteer of India, Volume XVI (Oxford, 1908) p. 302.

5. G.O. 3650, Public Works, 19th December 1883

The Beginnings :

In 1892, the Madras Government authorised Messrs. Hutchinson & Co., Ltd under the Indian Tramways Act, 1886, to construct tramways in Madras ⁶ with a nominal capital of £ 1,00,000 divided into 1,00,000 shares of 1 £ each. The company began the work of construction at the Egmore Terminus of section No.1 on the 18th of September, 1893 ⁸. But it was only after a couple of years that the first tramway section was completed and thrown open for the use of the public. Tramways, thereby, made its debut in Madras on the 7th of May, 1895 ⁹ which was hailed as "the city's one and only world premiere"¹⁰ for it was only after the lapse of full six years that electric tram cars began to run "anywhere else in India and even in London and other large cities in England"¹¹. Sure enough, the year 1895 was memorable in the history of Madras for, this proved to be a shining milestone in its resplendent development.

Owing to inadequacy of capital, the original tramway company sold out the undertaking to the Electric Construction Company Ltd., London in 1900. The Electric Construction Company operated the tramways in the city under the name of the Madras Tramways Trust for only four years. It was during this time that for the first time the roads of Madras witnessed the plying of motor cars on them and Messrs. Simpson & Co., had to their credit the development of the early motor cars and buses. ¹² In 1904, the Madras Electric Tramways (1904) Ltd., ¹³ was formed and it carried on its business till closure.

The development of tramways:

During the year 1904-5, the tramcars ran 1,070,843 miles. The rolling stock of the company included forth nine motor cars and two trailers but the average number of cars which were in daily use was only thirty five. The number of passengers carried was 7,802,226 as against 5,483,577 in 1901-2 ¹⁴. This increase in the number of commuters travelled by trams over the year clearly exhibited the increasing preference of the citizens for this newly introduced transport service. Owing to the absence of suitable modes of conveyance, people put up with the trams in the early years but later on they were condemned for their slow speed.

After the introduction of buses in 1920, the M.E.T. was not a paying concern.¹⁵ During 1925-1926, the daily average number of tram cars in use was sixty six and they ran 2,096,942 miles and 15,510,007 passengers travelled by them which was a glaring decrease of nearly two million passengers in comparison with the figures of the previous year.¹⁶ Doubtless, this was due to the vast growth of the motor bus traffic in Madras.

In 1931, there came to be a competition for the tramcars when the South Indian Railway Company introduced trains from Madras Beach to Tambaram. ¹⁷ Three million passengers were carried during 1931 which went on increasing year after year. ¹⁸ But the progress and prosperity of the electric trains in no way deterred the fortune of the tramway service. The official year 1932-33 witnessed the M.E.T. using on an average eighty five cars daily. They covered a distance of 2,866,310 miles and the number of passengers carried was 28,394,646 which was nearly six million more than that of the previous years.¹⁹ This increase in the number of passengers carried clearly evinced the fact that "this method of propulsion" continue to be very popular in the city. ²⁰ The revenue of the company had increased during the Second World War and post-war periods. It reached Rs. 41.1 lakhs in 1949.

6. G.O. 668, M., Local and Municipal, 6th April 1892.

8. Administration Report of the Madras Municipality for 1893-94 (Madras 1894), p. 1.

9. Ms. Letter 557, Local Administration, 23rd March 1948.

10. The House of Binny, (Madras : The Associated Printers Pvt. Ltd., 1969) p. 119.

11. Madras Tercentenary Commemoration Volume, (Madras Oxford University Press, 1939) p. 222.

14. Madras Tercentenary Commemoration Volume, op. cit.

15. Hereinafter the Madras Electric Tramways will be referred to as the M.E.T.

16. Administration Report of the Madras Presidency for 1904-1905, (Madras, 1905) p. 73.

17. G.O. 3226, Local Self Government, 14th November 1924.

18. Administration Report of the Madras Presidency 1925-26, Madras, 1927, p. 137.

19. Southern Railway Golden Jubilee of M.G.A.C. Electric Traction, 1982 brochure (Madras, 1982)

20. *Ibid.*

21. Administration Report of the Madras Presidency for 1932-33, (Madras 1934, pp. 130..

22. *Ibid.*

The Closure of Tramways:

But, the year 1950, witnessed the company earning only Rs. 40.8 lakhs. This was due to the decline in the number of passengers carried by trams from 66.1 million in 1949 to 62.6 millions in 1950. But, the number of commuters travelled by the Government buses went up from 70.8 millions in 1949 to 78.8 millions in 1950. By 1953, the financial position of the company was in a bad shape. As the traffic of other intra-city conveyance on tram track proliferated, the maintenance of trams had become difficult. Besides, the diesel buses had substantially improved their operational efficiency over the years, but there was conspicuous absence of corresponding increase in the efficiency of the working of tramways. Owing to financial breakdown the M.E.T. came to grief on the 12th of April 1953.²³

Conclusion :

Tramways in the city of Madras, the oldest in the East, had been occupying the pride of place in the City passengers transport scene.²⁴ As the trams touched the commercial centres, hospitals, railway stations, residential localities and so on, they helped in general in the overall development of the city. They had also acted as equalisers in a tradition bound society for the tram cars carried people of different castes and communities, trades and professions and the rich and the poor alike. As they passed through various localities of the city such as Mylapore, abode of traditionally orthodox people, George Town, the commercial centre of the city where businessmen lived, Triplicane, mainly a Muslim locality and Egmore, where principally Europeans lived, the trams brought about communal unity. To suit the purse of the poor citizens of Madras the tramway company collected considerably lower fares than those charged by other modes of transport. And the concessional season tickets of the M.E.T. benefited the students, office goers, labourers and those who carried carrier meals.²⁵

This more than half a century old transport service had to meet a numberless unfavourable criticisms from the public as well as from C. Rajagopalachari the then Chief Minister, who condemned it as an outmoded conveyance which was unsuitable for the busy life of the citizens of Madras. But, in the world wide context, the tram cars are still holding their importance and no study on the subject of transport can ignore them. Moreover, extensive use of street cars can be noticed even these days in Scandinavia, the Low Countries, Switzerland, their Australia and the countries of eastern Europe. And trams are "fast making comeback" in Britain.²⁶

In Madras City, too, efforts can be made to revive the tramway system in view of its usefulness as a public utility service. Opening a tramway company can provide employment to a good number of poor citizens during these hard days of high prices and meagre employment opportunities. Besides, at a time when other modes of conveyance have jacked up their fares, the people of Madras can have a cheaper means of transport to traverse "the City of Magnificent Distance". May be, a few lessons of history are worthy of learning.

23. The Hindu, 9th October 1953.

24. The Hindu, 12th April 1953.

25. Ananda Vikatan, 24th May 1953, p. 17.

26. The Hindu, 21st August, 1991.

DISTRIBUTION OF MILK TO PRIORITY CONSUMERS.

By. Tmt. C. HEALATHA

After the II World War there was acute shortage of Food grains and fodder for cattle and other animals and many were affected due to malnutrition. Due to shortage of fodder milk production was considerably reduced. Government introduced a scheme, to meet the situation, to supply milk free, at least to a section of the population. The measures taken by Government in the matter, though for a short period, is discussed here.

The scheme for free distribution of milk to the priority consumers attending the Madras Corporation Maternity and Child Welfare Centres viz., Children under two years of age, expectant and nursing mothers and toddling children up to five years of age was started in May 1945, when there was shortage of milk in Madras City. The scheme was extended up to December 1946 owing to the continued shortage of Milk.

This scheme may be said to have found its roots in May 1917 itself. The Surgeon General sent a proposal for allowing a few Medical men and women working amongst the poor in Madras to send prescriptions to be made up at the Egmore Female dispensary attached to the Government Maternity Hospital for the supply of free milk. The Government approved the proposal as a temporary measure for a year¹ and was extended by another year². The reason for the Surgeon General's proposal was that he felt the necessity of issuing milk to certain poor women sent to the out Patient Department (Social Service League Department) of the Government Maternity Hospital. He therefore requested to be permitted to have a gallon of milk every morning in the Social Service League, Out-Patient Department of the hospital and the lady doctor in charge of the Department was to be responsible for the proper distribution of the milk to those women and Children who required it. If, on any day, the whole gallon was not required, it was proposed to be returned to the hospital and used in the ordinary way, so that it would not be wasted.

The Government felt that this proposal, if accepted, would begin a precedent which might have very far reaching consequences. Hitherto, the supply of milk was left to private persons, and local-bodies. There was a promise of a considerable development in that direction. A European Merchant had deposited a sum of Rs. 25,000 for the supply of milk to European and Anglo-Indian mothers. One Mr. Lord Govindass also had conducted a similar charity. The Corporation were supplying milk through one Miss Veera Singh. For the Government to Undertake a similar arrangement might not only lead to demands for indefinite expansion but might also operate to check the flow of private charity.

There was a certain amount of rivalry between the Municipal Infant and Child Welfare Scheme and the scheme that was being conducted, largely at Government expense, by the Social Service League. The Corporation under Dr. Veera Singh's direction supplied milk at their dispensaries and the apparent intension of the present proposals was felt that this question should therefore be referred to the President of the H. & W. Association, Honourable Mr. Knapp.

The President of the Association recommended the Scheme saying that a gallon of milk a day would not go very far and may be regarded rather as a medicine in special classes. Only general supply of milk to children and women more apparently was a matter for private philanthropy such as was understood to have been for the coming.

The Government consequently ordered the free distribution of milk to poor women attending the outpatient department of the Government Maternity Hospital, Madras. The quantity of milk to be issued every day and the number of patients to whom it should be distributed was to be left to the discretion of the Superintendent of the Hospital subject to the condition that the total quantity issued should not exceed one gallon day. It was also ordered that it should be understood that the Government had no intention of extending the scope of the sanction³. This may be considered as a precedent for the scheme of distribution to priority consumers

1. Legislative Assembly Debates, Vol. IV, March 1947, p. 709—711.

2. G.O. No. 209, Medical, dated 12th May 1917.

3. G.O. No. 296, Medical, dated 30th May 1919.

4. G.O. No. 139, Public Health (L & M) Medical, dated 23rd March 1920.

In order to meet the situation created by the shortage of milk in Madras City, the Government sanctioned two schemes, one for production of 6,000 measures of milk per day for augmenting the city's milk supply to the general public and the other for production of 1,500 measures of milk per day for distribution to priority consumers.

In February 1945, the Registrar of Co-operative Societies, Madras, sent a proposal to Government in pursuance of tentative decisions reached at the meeting of the Mayor and the Commissioner of the Corporation of Madras and the Registrar of Co-operative Societies with the third Advisor to the Governor of Madras on 14-2-1945 regarding a scheme for the free supply of milk to children in the Madras City.⁵ and.⁶

About 3,000 measures of milk was to be distributed under this scheme to children below 2 years of age. Later it was decided to be distributed to all priority consumers viz. Children under 2 years of age and expectant and nursing mothers. Of this 1,500 litres was to be supplied by the Madras Co-operative Milk Supply Union and the remaining 1,500 measures by the Dayalbagh Organization who had proposed to start a dairy in the vicinity of Madras for the purpose. The actual distribution of Milk to Children was to be done by the Madras Corporation through its maternity and child welfare centres and other agencies, if any, spread over the city. The cost of milk so supplied by the Union was to be Rs. 1/- per measure and to be met from provincial funds.

The Madras Milk Supply Union was not in a position to supply the full requirements of the Corporation from its sources of supply initially. Consequently fresh villages had to be tapped and also organised to encourage production in the Centres chosen. In order to ensure supply of 1,500 measures of milk, it was necessary to form additional milk supply societies.

The Government agreed to the scheme and intended that the milk was to be paid for by the Government from Provincial Funds and placed at the disposal of the Corporation which should distribute it free of cost to the priority consumers. For this scheme the government had under consideration certain schemes such as (1) Interest free advances recoverable (2) Interest bearing advances recoverable (3) Non-recurring expenditure on works (4) Non-recurring expenditure on equipments (5) Recurring expenditure on establishment and (6) Cost of milk.

The free distribution of milk to priority consumers in the city was essentially a war-time measure with a view to improve the health of community. The Corporation of Madras started distributing 250 measures of milk per day to the priority consumers from 1st May 1945 onwards, in anticipation of Government orders, supplied by the Madras Milk Supply Union, in 5 selected centres. The scheme provided for formation of 12 Co-operative Milk Supply Societies each with 40 animals. An output of about 720 measures of milk per day was expected at first. This was expected to increase in the course of 3 to 6 months to about 1,500 measures per day.

As the opening of a dairy farm in a large scale such as that proposed by the Sabha, was beset with difficulties the Government had to drop the proposal. It was decided to take about 500 measures for the use of priority consumers in the city from the quantity produced for the general public as suggested by the Director of Veterinary Services.⁷ The Registrar of Co-operative Societies was also requested to report in due course on the feasibility of sparing further quantities of milk from the city supply scheme for free distribution to priority consumers.

The Madras Milk Supply Union was to produce around 6,000 measures of milk per day under the City Milk Supply Scheme sanctioned by Government.⁸ The Madras Milk Supply Union had built up a production of 3,000 measures per

5. G.O. No. 2065, Development, dated 29th May 1945.

6. G.O. No. 3508, Development, dated 12th September 1948.

7. G.O. Ms. No. 2936, Development, dated 26th July 1945.

8. G.O. Ms. No. 1239, Development, dated 26th March 1945.

day and was taking every step to reach the target of 6,000 measures per day by December 1945 for supply to the general public. The Union also supplied 1,500 measures from 2nd November 1945, raised it to 1,850 measures from 9th November 1945 and was able to offer the maximum quantity of 2,000 measures by 18th November 1945.⁹ The Registrar of Co-operative Societies expected the Madras Milk Supply Union to have little difficulty in providing another 1,000 measures out of the existing supply to the priority consumers in addition to the 2,000 measures per day supplied to the Corporation and requested orders of the government for diverting 1,000 measures of milk for supply to priority consumers. Prior to the introduction of the City Milk Supply Scheme the Union was supplying milk at a rate of 4,000 measures which was increased to 8,800 measures a day. The quantity available for sale to the general public was being increased by gradually developing the depots for distribution and pending the development of depots the Union was facing a heavy surplus. The Registrar of Co-operative Societies, therefore, requested to raise the supply to priority consumers as the sale to the general public could be done only in gradual stages. The Union was also faced with the prospect of further surplus of milk due to probable reduction in the Army demands.

The Government approved the proposal of the Registrar of Co-operative Societies,⁹ and ordered that an additional quantity of 1,000 measures of milk per day be diverted from the City Milk Supply Scheme for free distribution to priority consumers by the Corporation of Madras so that the supply of milk under the scheme might be increased not exceeding 3,000 measures per day. The scheme was to be in force till 31st March 1946 and proposal for continuance was to be sent by the Registrar of Co-operative Societies. He was also to be ready with plans to distribute surplus milk to the general public in case the continuance of the scheme for priority consumers was not sanctioned beyond thirty one March 1946. However, the scheme was further extended up to 30th September 1946 in March 1946.¹⁰

The army, at that time, offered to give up the purchase of 7,250 lbs. out of 8,000 lbs. of milk which they purchased from the Madras City Milk Supply Union under two schemes sanctioned in G.O. No. 1630, Development, dated 12th April 1944 and G.O. 2316, Development, dated 31st May 1944 as the army felt that it could manage with the available stocks of tinned milk and milk powder with them and they were willing to hand over their surplus to the Government for distribution. In view of the scarcity of milk prevailing then, with a cut in the rations already instituted and the cuts that they might be forced to impose in the months to come, it was felt that this valuable food article should not be allowed to waste at all. As the School going children up to the age of 14 were the most vulnerable part of the population and as their health would suffer lasting damage on account of malnutrition during the formative period of their lives this milk was decided to be distributed with advantage to those children. There were about 40,000 children reading in the Elementary Schools run by the Corporation and these represented the poorest school going children in the city. There was already a scheme for the free supply of 6,000 mid-day meals during all working days to these school children distributed to about 9,000 to 10,000 school children. The Milk proposed to be distributed was considered to be enough to give 8 ozs. or 100 ccs. a day to approximately 14,500 children. The children receiving the free mid-day meal were not to receive free milk. By these two schemes it was felt that the poorest children studying at the Corporation schools would get either free milk or a free mid-day meal. The milk was therefore ordered to be made available to school children in the following order of preference by the Corporation of Madras in pupils reading in its Elementary Schools who stand most in need of it at an 100 ccs. or 8 ozs. for each pupil per day on all days including holidays but not during summer holidays. —

(1) Poor Children in schools in slum areas who were not supplied with mid-day meals.

(2) Poor Children in schools where mid-day meals were not provided.

9. G.O. Ms. No. 26, Food, dated 28th February 1946.

10. G.O. Ms. No 20, Food, dated 26th March 1946.

(3) Defective children in other schools suffering from malnutrition.

(4) Poor children who were not receiving mid-day meal but did not still show signs of malnutrition.

This scheme was first ordered to be in force up to 30th September 1946.¹¹

The milk so obtained from the army was to be pasteurised and of the 8,000 lbs. received per day 4,000 lbs. of the pasteurised milk was to be supplied to the centres at about 9 a.m. and the remaining 4,000 lbs. at 1 p.m.

The question of utilization of the milk supplied to the poor children in Corporation schools during the summer vacation was examined by the government. The Registrar of Co-operative Societies proposed to supply this milk to children in slum areas as the Commissioner of Corporation of Madras was willing to undertake the responsibility and supply the milk by taking the assignments to the various slum quarters for consumption of the milk on the spot by deserving children. This scheme was considered quite unacceptable because, under the scheme of free distribution in slum areas, there was no guarantee that the same child would receive milk on two consecutive days. It was also considered quite essential that some relief should be given to general consumers in regard to supply of milk. Hence the following mode of distribution was ordered as per the subsequent proposal of the Registrar of Co-operative Societies—¹²

1. The Madras Milk Supply Union was to undertake the distribution of 500 Madras Measures of Milk every day to the general consumers through 15 additional depots specially opened for the purpose. The Government was to bear the cost of opening and running the extra depots from 5th day 1946 to 16th June 1946.

2. The Union was to appropriate another 500 measures of milk to enable it to deliver to the Corporation of Madras the maximum quantity of milk (3,000 measures a day) towards the scheme of milk supply to expectant and nursing mothers and toddler (i.e., priority consumers).

3. The remaining 1,000 measures was to be distributed to inmates of charitable institutions undertaking feeding of children and destitutes at the rate of 1½ plocks per head per day (such as the Triplicane Annadana Samajam, Madras Children's Aid Society and other institutions totalling 39 listed in the annexure to the order).

The price of the milk supplied by the Union to the Madras Corporation for free distribution to priority consumers and school children under the schemes referred to, was fixed at Rs. 1/- per Madras Measure in 1945-46¹³ on the same analogy of supply milk to the State Hospitals in the City by Union through its depot to civil population. The selling price of milk was Re. 1/- per Madras measures based on the rate at which the Union supplied milk to the City Hospitals in that year.

The contract for the supply of milk to the city state hospitals for 1946-47 was to be given to the Union at a rate of 5 annas 7 1/2 pies per pint or Rs. 1-2-0 per Madras measure. Hence the Union wanted to enhance the rate of milk supplied to this scheme, too since it was felt that supply to the schemes might be jeopardized. The government approved the enhancement of the price of milk supplied by the Madras Milk Supply Union to the Madras Corporation for free distribution to priority consumers and school children from Re. 1/- to Rs. 1-2-0 per Madras measure with effect from 1-6-1946.¹⁴

11. G.O. Ms. No. 140, Food, dated 30th March 1946.

12. G.O. No. 337, Food, dated 9th May 1946.

13. G.O. No. 2065, Development, dated 29th May 1945.

14. G.O. No. 563, Food, dated 20th July 1946.

Consequently the Cabinet decided in its meeting on 2-7-46 to omit the expenditure included in the revised estimate for 1946-47 in respect of the free distribution of 100 measures of milk to poor and defective children reading in the Elementary schools in the Madras Corporation and ordered the continuance of the scheme beyond 30th September 1946. ¹⁵ in Government Memorandum No. 2052-G-46-1, Food department, dated 22nd July 1946.

The free distribution of 3,000 measures of milk to priority consumers after the expiry of sanction beyond 30th September 1946 was also considered by Government. Since it was reported that it would not be possible for the Madras Milk Supply Union to stop the entire supply of Milk under the scheme suddenly after a particular date and that it would be feasible to discontinue the supply only in monthly stages, the Government decided that the monthly supply was to be cut down at the rate of 500 measures per day each month starting from the 1st August 1946 till the scheme was completely closed down on 31st December 1946. The reduction was to be done as follows :—

Reduced quantity to be purchased from 1st August 1946 2,500 Measures/day.

Reduced quantity to be purchased from 1st September 1946 2,000 Measures/day.

Reduced quantity to be purchased from 1st October 1946 1,500 Measures/day.

Reduced quantity to be purchased from 1st November 1946 1,000 Measures/day.

Reduced quantity to be purchased from 1st December 1946 500 Measures/day.

Reduced quantity to be purchased from 1st January 1947

in view of criticisms in the press levelled against the decision of Government not to continue the scheme for supply of free milk to school children attending the Elementary schools run by the Corporation of Madras beyond 30th September 1946 the Government reexamined the question of supply of milk to the children and to the priority consumers.

The Madras Milk Supply Union was not able to meet the full requirements of the schemes at that time. The President of the Madras Milk Supply Union said that the fall in production was due to the fact that production in summer month was generally smaller than at other times and he proposed the supply of 2,000 measures per day for the entire period September-December 1946 for the priority consumers schemes. For the rest of August he expected that the total quantity supplied to the scheme even after the diversion would be only around 2,000 measures. The Health Officer stated that he would also favour the continuous supply of milk at a certain specified level instead of a supply which gradually decreased month by month as the latter course would create many administrative difficulties. It would mean that priority consumers in certain localities would have to go without milk while in other areas they would continue to get it and the centre would have to be closed on one by one instead of all being closed at one and the same time.

Consequently, the Government had consultations with the Joint Registration Co-operative Societies, President of the Madras Milk Supply Union, Special Deputy Registrar for Milk and Health Officer of Corporation of Madras and Mr. Parry Jones of Friends Service Unit in the matter and in modification of previous orders it was ordered that the milk supplied under the school children scheme be directed to the priority consumers scheme so as to ensure a supply of about 2,000 measures of milk a day to the priority consumers upto 31st December 1946, when the Scheme was to be completely closed down.

15. G.O. No. 831, Food, dated 1st October 1946.

16. G.O. No. 607, Food, dated 31st July 1946.

17. G.O. No. 831, Food dated 1st October 1946.

The Government had imported Milk powder at that time. It considered that during the shortage of food then in existence, milk reconstituted from the Milk powder imported by them should be supplied free of cost to all children reading in the Corporation Elementary Schools except those who were receiving free mid-day meals on all working days at the rate of 8ozs. per child per day upto thirty first Decembere 1946.¹⁸

The Government also had under its consideration a proposal to undertake free supply of milk to poor children under the age of 2 and expectant and nursing mothers in the maffasil but decided to drop the proposals as a short term policy.¹⁹

When the scheme of distribution was first drawn up it was intended to supply Milk only to children below 2 years of age. When the Scheme was approved by the government, it was decided that the expectant and nursing mothers might also be classified as priority consumers²⁰. The Commissioner of Corporation of Madras wanted to extend the supply to toddlers upto 5 years of age and poor patients undergoing treatment for tuberculosis at the Corporation T.B. Clinic at Pulianthope. Since the cost required might be too high, the government did not consider any further extension of the scheme. The existing schemes were continued at government cost out of provincial funds owing to the continued shortage of milk. A total expenditure of Rs.12,10,319- was incurred on the scheme from 1st May 1945 to 31st December 1946.

The question of supplying reconstituted milk out of the production of the newly opened government milk factory, Madras, in lieu of fresh milk to priority consumers after thirty first Decembere 1946 was, however, considered in consultation with the Corporation of Madras. The Corporation expressed its inability to meet even half the cost of the reconstituted milk and the question was dropped.²¹

The scheme was not considered on Government account as the cost involved was enormous and as no similar scheme was in operation, in the Mofussil.

18. G.O. No. 831, Food, dated 1st October 1946.

19. G.O. No. 664, Food, dated 17th August 1946.

20. G.O. No. 1239, Development, dated 26th March 1945.

21. Legislative Assembly debates, Vol. IV, March 1947, Pages 709—711.

THE CALINGAS OF GANJAM

(Extract taken from the *Madras Christian College Magazine*,
Vol xxvii 1909-1910)

By Tmt. L. A. Kastnur, R. A.

TRADITION and myth point to the special creation of the caste. Tradition and myth know no chronology. The Puranic story of the struggles of Viswamitra Maharishi to obtain the divinity of Brahma is too well known to be mentioned. He was a Rajarishi (Kshatriyarishi) who, by his Yoga, developed into the god-head Brahma and was recognised as Brahmarishi. It was during these struggles that he fell out with Brahma, the creator, who declined to admit him into the circle of the Saptamaharishis and so, with the aid of his Yoga and sidhi, he created a new world, wherein everything in the creation of Brahma had a counterpart; the Calingas were created by Viswamitra over against the real Brahmins of Brahma. The historical significance of this Puranic story is the struggle of castes against the Brahmanic influence when Buddhism was gaining ground in this country. Even Gautama Sakyamuni, a Kshatriya, was not recognised as a Maharishi till Buddhism gained complete ascendancy, after which Buddha was ultimately received as an Avatar of Vishnu, the imperishable evidence of which is the images in the Puri temple.

There are various classes and sub-divisions of Calingas in Ganjam; the chief among them are—

(1) Odiya Calingas.	(4) Mohiri Calingas.
(2) Payukari Calingas.	(5) Kintali Calingas.
(3) Gowda Calingas.	(6) Buragam Calingas.

All excepting (5) and (6) generally live south of the Mahenragiri, while most of the Buragam live on the coast known as Uddanam. The sacred thread is used by all classes excepting the first, and in the case of the Buragam Calingas there is a tradition that while those people were cultivating the soil Sri Ramanuja passed by their locality and offered them the sacred thread, thus raising a lower class into a higher caste, and named them Calingas. The rivalry between the two classes is very great and in matters of social precedence they maintain very strict control. Mukhalingam is a famous shrine of Siva in the Parlakimedi taluk, to which people from all parts come on pilgrimage; the poojaris or worshippers of the place are Calingas. They have all the characteristics of Brahmins, the rites and ceremonies they observe and adopt in their lives hardly indicate that they are Calingas. A sub-division of this class living in the Zamindari parts, especially in the northern part of the district, belongs to the fighting class. They served as paiks and as such they rendered yeoman service to the Company in putting down the internecine troubles among the chiefs of the district and the rebellions of Surad and Ghumsur. They take pride in being called Samstanam paiks and Naiks and enjoy inams granted by the Company confirming the old grants made by the ruling chiefs of the district. The Gowda and the Mohiri sect are chiefly traders; they deal in grain, and are a flourishing class, as most of them have connections with some Zamindar or other as mustajars or purveyors. In some parts of the district, such as Tekkali and Chicacole, the head-man of the village is known as Naidu from the Uriya name of Naiko and Urdu Naik, meaning chief man. It is a note-worthy fact that the headmen of most of the villages of the Taluks are Calingas and so 'Naidu' is generally held to be the title of this class of people, though it is intended primarily to signify the Telaga and Velama caste. Among the Kintali caste there is a sub-division of Vaishnavas, who claim superiority over the rest and affect to be Brahmin-like. Generally this class are well versed in religious literature, specially in the Vasishtacaitanya form, and have conspicuous marks of *tirumam* on them: they also act as a priestly class to the sub-divisions of Kintali and Buragam and officiate at marriages and funeral ceremonies and administer mantram, being the followers of the Sri Ramanuja cult.

Though all the class are known as Calingas, there is no general agreement among them in social customs and manners: inter-casting is absolutely prohibited, though as between the Odiya and Paikari and Mohiri divisions intermarriage was allowed till recent times. The classes that lived in close proximity with the Uriyas have adopted Uriya manners and customs, while those living with or among the Telugu people adopted their customs: the Calingas of the north came under the influence of Sri Chaitanya, while the southern divisions were converts of Rama

naja, though originally these were Saivites, as we find at Mukhalingam. The southern classes of Calingas received into them many of the classes lower than them selves as Ramanujas creed admits of no distinction among the converts, the priestly class of which are very enthusiastic even now spread their creed among others, high or low and raise them to the status of Calingas. The northern Calingas are more exclusive and isolated. In the marriage customs, there are differences for instance, the northern Calingas do not marry a father's sister's daughter or mother's brother's daughter, to whom they are reckoned brothers: the southern sects make no objection to such relationship. This has already been noticed as due to the amalgamation of sub-castes and even inferior castes in the revolution brought about by the introduction of Vaishnavism. Castes have a family name, e.g., the name of a village; or any noteworthy event in the history of the family is taken up as a prefix, but in most cases it is impossible to trace the origin of the names. There are families which have *gotra* or totems from which they claim descent in most cases the *gotra* is traced to a rishi. All the classes coming under the ethnic group of Calingas have a *vamseeka* or family name. In the purely Uriya parts there are *Banso* epithets which are adhered to most particularly. This *vamsa*, after the Andhra influence, became a family name in some.

Shradha is one of the important ceremonies imposed on every Hindu: the offerings to the pitris, ancestors, is an injunction which no one can forget, while the anniversary of the deceased members has to be performed every year; the Shradha, especially in the Mahalya month, is attended to with particular care. Either in the anniversary ceremony or on Shradha day, the "poorer" classes gives all the necessary articles to the Brahmin, who is required to go to a temple and repeat the names of the ancestors of the family and propitiate the pitri devata. This custom particularly marks out the Calingas from other castes.

Child marriages are notoriously frequent among the Calingas. The figures in the last census report prove that the percentage of infant and child marriage is very great and the number of child widows is correspondingly large. This pernicious custom was introduced by the Vaishnava influence sometime after the Brahmanic revival. The marriage is continued for five days, the first day's ceremony being the upanayanam when the boy is invested with the sacred thread. Among the sub-divisions in the north of the district, the bride is first married to a *sahada* tree and the second day the regular marriage ceremony takes place. The *sahada* and the *rambha* (plantain) trees are considered to be trees of Devas (Gods). Child marriage being compulsory, if a match cannot be secured to a girl before puberty or within the proper period, the ceremony of marriage is gone through with this tree. All the mantras will be recited, sacrificial fire will be burnt, relations invited and a feast held. The inevitable priest goes through the rite with all seriousness, as though officiating at a regular marriage. After this is done, the danger from excommunication passes away, and the Gods are pleased; the girl is then free to be married to a person even after an interval. Virgin widows are remarried after this *sahada gocho* marriage. It is a form of *gandharva* marriage sanctioned in the Mahabharata. The Baragam and the orthodox sect Kintali (but not the Mohiri and Chikati) do not approve of this, while their kinsmen in the north very often adopt this form of marriage to get over marriage expenses and the danger of excommunication. The only condition precedent to the form of marriage is the sanction of the caste panchayat. The party has to represent to the elected head of the caste (an office hereditarily held in a family) the circumstances of his case. The Dolahenara or Kuloraja will be summoned and call a meeting of the elders from the different villages. A resolution is passed giving sanction to the applicant, but the party must first arrange with the caste purohit of the village, who must pronounce before the elders that it is necessary and desirable in the first instance. After this sanction, the girl to be married and her parents fast on the day fixed, go into the village temple where a pandal has been put up and the *sahada* tree is fixed. Offerings are made to the Gods, sacrificial fire is lit and a saffron-coloured garment and a piece of silk in three colours with a few beads is placed on the *sahada* tree. The marriage is complete, the girl is wedded to the Gods. This is a salutary custom which is taken advantage of by other castes in the district such as the Doluvas.

Remarriage of child-widows is permissible among subsects, but it is remarkable that in the southern parts of the district this is looked down upon and not encouraged. It is probably due to their contact with Andhra Brahmins. Vaishnavism is also largely responsible for this. In trying to follow Vaishnava dharma

people necessarily imitate customs of the Vaishnava castes, like the Calingas, and prohibit widow marriage. The general rule, however, is that virgin widows have the sanction of custom to remarry. Of late, there has been some awakening among the people to get over the custom of marriage before puberty by adopting the *sahada gotcha* marriage. In view of the deplorable number of child widows, this is a move in the right direction.

There is a class of Baniyas known as Kalinga Komati as opposed to the Cowra Komati. To this caste also tradition gives a special creation Viswamitra Shristi. There is a tradition that Kalinga Komati came from the Kannika Annamayi goddess Konika. This is probably attributable to the historic fact of Prataparudra being a maiden from the south as celebrated in the drama Kanchikaveri. They have also a family name, but the sub-distinctions of the caste are entirely different in social customs. A family having the same family name living in the south does not recognise another family living in the north, in Ghumsur and Surasatalk. It is noteworthy that this caste has no separate upanayanam but like the Calingas holds the two functions, upanayanam and marriage, together. They eat fish and meat like the Calingas. Early marriage is the rule and widow marriages are not allowed. They differ from the Chetty of the south and the Baniyas of North India. They are chiefly a trading class and are a prosperous class in the district. Except a few sub-divisions in or about Berhampore they are all Smarthas, but it should not be supposed that there is here any such bigotry, as between Vaishnavite and Saivite, as there is in the South. A Smartha does not hesitate to go into a temple dedicated to Radhakrishna and Vishnu, nor a Vaishnavite to visit and worship Mahadeva. It is very striking that the Kalinga Komatis are not to be found along the coast: they are essentially inland traders. There is a good deal of harmony and sympathy among this community. It is a rule obligatory on every person to see that no member of the community shall starve; relief must be immediately given to him. One cannot find a beggar among the Kalinga Komatis. They are very industrious and prudent. Leave a man alone in a strange place, he will at once find occupation for himself and in a short time one finds him master of his surroundings.

The Calingas of Ghumsur and the adjoining tracts and some in Mohiri do not wear the sacred thread: excepting in this they agree with the southern classes in most respects. The sacred thread is worn by several classes who cannot pretend to be Brahmins in the sense which Manu, the great Brahminic law-giver, would approve. Among the Calingas of the southern parts and the Kalinga Komatis, this custom is traceable to the Vaishnava influence. After the religious revolution consequent on the advent of Vasishtanaita in the district, several lower classes were raised to higher castes, and according to the precepts of the great guru Ramanuja the sacred thread, the symbol of purity, was adopted by the Calingas and the Kalinga Komati. At Mukhalingam there are Calingas who are worshipped of Siva, wear the thread and pride themselves on their position as priests and acharyas. There is a tradition that when the great ruler of Orissa, descended from the Kesary dynasty, who extended the dominion of Orissa as far as the Godavari conquered Kanchi (Conjivaram) as commemorated in the epic poem, Kanchi Kaveri, was returning from his successful expeditions, he camped at Talasa, when the Calingas in the right Brahminical form blessed him and exhibited their learning. That the conqueror granted Bavan Tarla as an agraharam, is an ascertained fact, but the history of the same is enveloped in myth or mystery. In contrast with this, the Calingas of the northern parts who remained true to their original creed, remained without the sacred thread. To some classes of this ethnic group Calingas, the zamindar granted the sacred thread and conferred cast titles. The caste panchayat in matters of difficulty referred the dispute to the zamindar, who is considered to be the head of the caste and has a certain sanctity attached to his person. So even the Calingas of these parts have the sacred thread. These have come mostly under the magnetic influence of Sri Chaitanya's creed. There is therefore no great difference in the creed followed by these people: they are tolerant and cosmopolitan. While the pretensions of the other classes have some semblance of truth, it cannot be maintained that the Calingas of the sea-coast of Ganjam have a shadow of claim or right to wear sacred thread. They are in origin and living no better than the Kapu or other cultivating classes. In these the solution of the whole problem of the Calingas lies and it emphasises the theory indicated above that

Sri Ramanuja's influence, which was essentially a Dravidian influence, tended to amalgamate castes and form new castes; so the people on the sea-coast have had the advantage of being raised and converted into Calingas.

The Kalinga Komatis and the Calingas are peculiar to this district. It would be interesting to study the ethnology of the race. It is contended that the real Calingas have lost all their ethnological characteristics and only the first class named above would, if at all, come under the ethnic group but it is not explained how all the several sub-divisions come to possess the same name and the same characteristic customs, and unless there be kinship with the original type of Calinga, as now traced in the first class, the existence of the other classes is inexplicable.

A. PARASURAMADAS PATRO.

THE VISTOR FROM INDIA

(His Majesty's Legation, Bangkok, February 18th, 1920)

Sir,

By S. KANTHAMANI,
Superintendent (Grade A).

I have the honour to state that Sir P.S. Sivaswami Iyer, a retired member of the Council of the Government of Madras arrived in Bangkok on the 12th instant and after passing a few days here as the guest of Mr. T. S. Marican, an Indian merchant, left again to continue the tour which, I understand, he is making in the Far East.

Sir P.S. Iyer called at the Legation and, at his request, permission was obtained for him from the Siamese Foreign Office to visit some of the Royal Palaces and Throne Hall. I have the honour to transmit copy of an extract from the Local Press giving the summary of a speech made by this gentleman at a garden party given in his honour by a member of the Indian community.

I have, etc.,

Sd.—Richard Seymour,
His Majesty's Minister.

The Secretary to the Government of India, Foreign and Political Department,
Delhi.

(Extract taken from G.O. Ms.No. 234, Public. dated 7th April 1920.)

We have received from S.P.K. an account of the very successful garden party given on Sunday evening at Laing Phang's villa in honour of Sir P. S. Sivaswami Iyer, K.C.S.I., C.I.E., of Madras. An address of welcome from the members of the Indian Community, enclosed in a silver casket, was presented by Mr. M. T. S. Marican, reference being made in it to the fact that the Indian community is thriving here under the wise and beneficent Government of His Siamese Majesty.

In reply Sir P. S. S. Iyer said he was very glad to see his countrymen prospering here under the impartial Government of His Siamese Majesty. He promised that his visit would be followed by others. He went on to say that whatever little differences there might be between Hindus and Mohammedans were fast disappearing and that Hindus, Mohammedans, Sikhs and all classes realise that they are brethren of the same motherland. The recent deplorable Punjab tragedy, he said, brought about union between the various contending parties of India. He also expressed his sympathy in the matter of the rise in the exchange value of the rupee as causing serious hardship to the poorer classes, but agreed with his hosts that steps would soon be taken by the Indian Government to alleviate the situation. As regards Siam and her culture he said that India and Siam were closely allied to one another in respect of religion and commerce. About two thousand years ago, Buddhist missionaries from India came over to this land and established the religion of Buddhism on a firm footing, and the Siamese language is largely derived from Indian sources.

RULES FOR THE DISPLAY OF NATIONAL FLAG OF INDIA

By C. MEERABAI.

As a general rule, the National Flag, the highest symbol, India's honour, should not be brought into disrespect by unregulated use.

The tricolour flag was used on all occasions during freedom struggle. After Independence, the Government of India felt that there should be well-defined regulations for the use of the flag as in other countries.

During British regime the Union Jack was flown over public buildings the following occasions:—

1. New Year's Day (1st January)
2. Birth day of Princess Elizabeth (21st April)
3. Empire Day (24th May)
4. Birth day of her Majesty Queen Mary (26th May)
5. Birth day of Her Majesty the Queen (4th August)
6. Armistice Day (11th November)
7. Anniversary of His Majesty's Accession (11th December)
8. His Majesty's Birth day (14th December)
(also on any day appointed for the official celebration of His Majesty's Birth day.)
9. Each day on which an important person e.g., His Excellency the Viceroy, His Excellency the Governor or Hon. Minister visits the premises.
10. Important Local festivals.

The Union Jack represented the Union of England, Scotland and Ireland. The Union Jack centred by the Badge of the order of the Star of India, surmounted by the Crown was provided for the use of His Excellency, the Viceroy, Governor General, all Governors, Chief Commissioners etc.

There were specific rules for dressing the flag staff and the display of the Union Jack. The Madras Port Manual detailed the dressing of the flag staff as follows :

"The flag staff shall be dressed with flags weather permitting, provided so doing does not interfere at the time with signalling arrangements. On the anniversary of the Birthday, Accession and Coronation of the Sovereign and also on New Year's Day and all other occasions of a public and important nature, when it is usual for a Government Flag staff to be dressed. On ordinary occasions, when it is usual to decorate the flag staff as on Sundays, as the arrival or departure of a Man-of-War, or on the embarkation or disembarkation of local officials, proceeding on duty, it will be sufficient if the Local Government, Ensign, i.e., the blue ensign of His Majesty's fleet with the following device in the fly thereof, viz, a lion rampant reguardant holding a crown or is displayed, which the weather permits at the masthead.

Flying of the tricolour flag used by the Indian National Congress was all along prohibited by the Government. In 1933, the Government decided not to prohibit the hoisting or flying of the tricolour flag on buildings belonging to occupied by Ministers, Councils, Local bodies etc., and cancelled all previous orders on the subject.

After Independence, adopting the model followed by the British and other countries, on the flying of the Union Jack, the Government of India also framed, in consultation with provincial Governments, regulations for the display of the Flag. The order issued by the Government of Tamil Nadu from time to time on the subject, lays down "inter alia" that the National Flag of India should be flown daily from sunrise to sunset over the following buildings:—

1. Secretariat.
2. Residences of the Honourable the Premier and the Honourable Ministers.
3. High Court.
4. Offices of Collectors.
5. Office of the Inspector-General of Police, the Commissioner of Police, Madras City, and the District Superintendents of Police.
6. Offices of the Corporation of Madras, District Boards and Municipalities,
7. Jails.
8. Offices of the Board of Revenue and
9. (i) Offices of the Deputy Inspectors-General of Police,
(ii) Office of the Commandant of the Malabar Special Police,
(iii) Office of the Commandants of the Special Armed Police Units,
(iv) Office of the Principals of Police Training School,
(v) Offices of the Principals of the Police Recruits Schools,
(vi) Police posts where units of the Malabar Special Police or Special Armed Police are stationed.

The orders further contemplated that the National Flag should be flown over all buildings occupied by Government offices on the following special occasions:—

- (1) January 26th
- (2) Independence Day (August 15th)
- (3) Mahatma Gandhi's Birth day (October 2nd)
- (4) National Week (8th to 12th April) and
- (5) On any other day of National rejoicing.

The extra special occasions for the flying of National Flags for the buildings and localities concerned between sun set and sun rise identified by the Government are:

- (1) each day on which an important person (e.g.) His Excellency the Governor-General, His Excellency the Governor Honourable the Premier or an Honourable Minister visits the premises: and
- (2) the occasion of important local festivals, rules framed for the display of the National Flag stipulates that Flag should also be flown on the Residence of the—
 - (a) (i) Governors of Rajpramukhs when outside their States if they stay either at their own or other private residence, (ii)
 - (ii) Ruling Princes may also use the flag together with their own flag, if they so desire,
 - (iii) Heads of Indian Mission in Foreign countries. They may also fly the flag on their offices where these are separate from their residences

- (iv) Ministers of Union and States,
- (v) Ministers of State and the Central Government,
- (vi) Chairman of Upper Chambers where these exist,
- (vii) Speakers of the Parliament of India and State Legislative Assemblies,
- (viii) Chief Commissioners,
- (ix) Regional Commissioners in Part-B States and
- (x) Commissioners of Divisions, Deputy Commissioners and Collectors of districts,

(b) In frontier areas, the flag may be flown at special places.

(c) The President has a special flag of his own and will continue to fly the same. The Governors and Rajpramukhs also have their own special flags and will continue to fly them within their States.

Further provisions the rules are as follows. If the President, the Prime Minister or the Deputy Prime Minister, while visiting a State stays with the Governor or Rajpramukh in the Government House, the President's flag or the National Flag of India, as the case may be, should also be flown on the top of the main building or on the top on the wing where the President the Prime Minister or the Deputy Prime Minister happens to reside, or in a conspicuous part of the forecourt or the main approach.

(ii) If the Governor or the Rajpramukh stays in the Circuit House within his State and the President, the Prime Minister or the Deputy Prime Minister also stays in the same house as his guest, the same practice as in the preceding sub-rule should be followed.

(iii) If the President, the Prime Minister or the Deputy Prime Minister proceeds to a State town where the Governor or the Rajpramukh is not present the President's flag or the National Flag of India, as the case may be, should be, conspicuously displayed on a flag staff or an improvised pole on the top of the house.

Display of the flag on cars—The privilege for the use of the flag on motor cars will be limited to the—

- (i) Governors and Rajpramukhs when outside their States;
- (ii) Ruling Princes may also use the flag together with their own flags if they so desire;
- (iii) Heads of Indian Missions in Foreign countries;
- (iv) Ministers of Union and States;
- (v) Ministers of State and Deputy Ministers of the Central Government;
- (vi) Chairman of Upper Chambers where these exist;
- (vii) Speakers of the Parliament of India and State Legislative Assemblies;
- (viii) Chief Commissioners;
- (ix) Regional Commissioners in Part 'B' States.

General—(i) On Special occasions like the Independence Day Celebrations—both August, Mahatma Gandhi's birthday, January 26th and National Week, as well as on any other particular day of National Rejoicing, the use of the Flag will be unrestricted.

(ii) The use of the flag by the Army, Navy and the Air Force will be governed by the special rules made for the purpose;

(iii) The flag should not be flown by person other than those mentioned in these rules.

The rules framed are amended from time to time and they include also alterations due to constitutional changes:

The Government having examined the question of display of the National Flag on the camp residences of Ministers and Collectors, the Government have issued orders that, (i) the National Flag be flown on the camp residences of the Collectors when they are on tour but the flag is not to be flown on the residences of the Head quarters at the same time.

(ii) The Ministers of Union and States who are entitled to fly the National Flag on their cars, wherever they may be, whether in their own State or when they are visiting another State, should fly the National Flag only on their permanent residence at head-quarters but not on their temporary residences wherever that may be.

The rules for the display of National Flag might undergo further revisions but the fundamental principles for consideration remain unchanged.

1. G. O. No. 1231, Public (Political) dated 8th July 1937.
2. G. O. No. 1791, Public (Political) dated 23rd July 1948.
3. G. O. No. 2448, Public (Elections) dated 25th September 1948.
4. Madras Legislative Assembly Debates Volume VI of 1950 pp. 24-27.
5. G. O. No. 4189, Public (Election) dated 1st December 1949.
6. G. O. No. 2168, pub. (misc) dated 13th May 1950.
7. G. O. No. 2259, Public (Pol. B) dated 25th August 1956.

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY

LIST OF BOOKS RECEIVED DURING 1-7-1991 to 30-9-1991.

Serial number.	Author.	Title.
(1)	(2)	(3)
1	Swapna	Tribal development Tamil Nadu since 1947 (Thesis)
2	V. Janaki	Gidugu Ramamurthi Critical study(in Telugu)
3	க. அகிலாண்டேஸ்வரி	அவ்வை இல்லம் டி. வி. இராமமூர்த்தி பெண்கள் மேல்நிலைப்பள்ளி (1964-1990) ஓர் ஆய்வு (Thesis).
4	Statistics Department, Tamil Nadu	Live stock census, 1982 Part-I.
5	N.R.L.C. Lucknow	X-ray Micro analysis using Scanning Electron Microscope in conservation Research.
6	மாவட்ட நூலக அலுவலர் காமராஜர் மாவட்டம்	நூலக வளர்ச்சி மாநாடு மலர்
7	அரக கவிமீயல் கல்லூரி	ஆண்டு மலர் 1881.
8	Department of Statistics, Tamil Nadu	Quarterly Statistics Abstract of Tamil Nadu Vol. 33, No. 3 & 4 1988 and March 1989.
9	R. Krishnakumar	Rural Welfare Measure in Tamil Nadu(Thesis)
10	M.I.D.S. Madras-20	Property Rights Theory.
11	M.I.D.S., Madras-20 — — —	Industrial Development in South India 1880—1947.
12	M.I.D.S., Madras-20	State intervention in Industrialisation
13	M.I.D.S., Madras-20	State Competition with Private Enterprises.
14	M.I.D.S., Madras-20	The extent and Impact of ground water irrigation in Tamil Nadu.
15	அறிவுழகன்	நினைவுகள்
16	பா. இறையரசன்	குழந்தைக்குத் தமிழ்ப் பெயர்கள்
17	Lilly Jeyaseeli Lazarus — — —	Contribution of the American Madura Mission in Madurai 1835—1900 (Thesis).
18	Tamil Nadu Archives, Madras-8	Select Document series 1900—1947. The origin and development of Municipalities Vol. I & 2.
19	Thangavelu	Military Administration of the East India Company in Madras Presidency 1800—1857 (Thesis).
20	S. Ananthakrishnan	Towards an Industrial State. A study of industrial development in Tamil Nadu 1974—54 (Thesis).
21	A. Jeyashree	Elevation of the 'oppressed' classes in Tamil Nadu 1974—67 (Thesis).
22	National Institute of Oceanography, Goa.	Marina Arch eology of Indian Ocean Countries edited by S. R. Rao.

LIST OF BOOKS NEWLY PURCHASED

(1)	(2)	(3)
1	Krishnakumar	Library Administration and Management.
2	Pope (G.U.)	People of India.
3	Carr (M.W)	Seven Pagodas.
4	Pope(G.U)	Sacred Kural.
5	Grover	A new look on Modern Indian History.
6	Seal (A)	Emergence of Indian Nationalism.
7	Kulshreshta	A short history of international relation.
8	Chopra	History of South India (3 Volumes)
9	Mathur	Indian Revolutionary Movement in U.S.A.
10	Mathur	Lord Rippons Administration.
11	Rahim	Lord Dathousie's Administration.
12	Srivastava	Harijans in Indian Socie y.
13	Basham	A Cult ral History of India
14	Das Gupta	India and the Indian Ocean.
15	Mukherjee	The Gentle Colossus.
16	Flarer	Tribes of India.
17	Muthiah	Madras—Its Yesterdays, Todays and Tomorrows.
18	Krishnamurthy	On Education
19		Mass Media in 1989—1990.
20		Survey of Indian Industry 1990.
21		History of the World, 2 Volumes.
22	Saroja Sundararajan	March to Freedom in Madras Presidency. from 1916—1947.
23	Khilani	The Iron Lady of Indian Politics: Indira Gandhi.
24	Khanna	The Second Maratha Campaign 1804—1805. Diary of James Young.

SCHOLARS LIST FROM 1st JULY 1991 TO 30th SEPTEMBER 1991.

Serial number	Name of Scholar.	Subject.	PERIOD.	
			From	To
(1)	(2)	(3)	(4)	
1	Tmt. Kanakalatha Mukund ..	 Post Doctorate.		25th June 1991 to 24th June 1992.
2	Thiru V. Joseph Kannan ..	 M.Phil.		1st July 1991 to 15th July 1991.
3	Tmt. A. V. Lashmi ..	 M.Phil.		19th June 1991 to 18th June 1992.
4	Thiru P. Saravanan ..	 Ph.D.		26th June 1991 to 25th June 1991.
5	Thiru K. Jayaraj Panthian ..	 Write a book		21st July 1991 to 20th July 1992.
6	Thiru Mohammed Mustafa ..	 Ph.D.		3rd June 1991 to 2nd June 1992.
7	Tmt. S. Janaki ..	 M.Phil.		19th June 1991 to 18th June 1992.
8	Thiru Shaik Abdul Azeez Sahib ..	 Ph.D.		4th July 1991 to 18th July 1991.
9	Selvi S. Kausalya ..	 Ph.D.		4th July 1991 to 18th July 1991.
10	Selvi L. Kirupa ..	 Ph.D.		4th July 1991 to 18th July 1991.
11	Thiru L. Selvanathan ..	 Project work		19th June 1991 to 18th June 1992.
12	Thiru K. Thulja Rama Rao ..	 Research of T.T.D. preparing.		11th June 1991 to 10th June 1992.
13	Thiru Siva Ilange ..	 Writing a book		10th June 1991 to 9th June 1992.
14	Selvi P. Shanthi ..	 M.Phil.		2nd July 1991 to 1st July 1992.

(1)	(2)	(3)	(4)
15	Thiru T. Vijayakumar	Ph.D.	"Agrarian conditions in Andhra" 1850—1920 .. 3rd July 1991 to 2nd July 1992.
16	Thiru V. Venkatakrishnan	Ph.D.	"Panchayat Raj System in Tamil Nadu" 1882—1960 .. 9th July 1991 to 8th July 1992.
17	Thiru M. Lashmanan	Ph.D.	"Labour Movement in Madras" 1918—1939 .. 17th July 1991 to 16th July 1992.
18	Selvi K. Sarwani	Ph.D.	"Dr. Muthulakshmi Reddy's Contribution to Society" 1900—1960. .. 11th July 1991 to 10th July 1992
19	Thiru K. Kanniah	Ph.D.	"Marie—Time—Activities in Devanampatam and Urbanisation of Coimbatore," 1701—1960. .. 5th July 1991 to 4th July 1992.
20	Thiru P. S. Mani	Writing a book.	"Tamil Journalism" 1883—1947 .. 17th July 1991 to 18th July 1992.
21	Selvi Sheela Menon	Ph.D.	"History of Nair Brigade in Kerala" 1850—1932 .. 23rd July 1991 to 22nd July 1992.
22	Tmt. Lalitha Lashmi	M.Phil.	"Position of Womens in Mucaliar Community in Erode" 1800—1950. .. 19th June 1991 to 18th June 1992.
23	Thiru K. Mariappan	Ph.D.	"Growth of Education in Tamil Nadu" 1800—1960 .. 20th July 1991 to 19th August 1992.
24	Thiru K. V. Ramachandran	Search	"About Ennore" 1701—1960 .. 18th May 1991 to 22nd May 1991.
25	Thiru C. R. Krishnasamy Rao Sahib	Search (Private).	"Jaghire about Arni" 1701—1900 .. 20th June 1991 to 19th July 1991.
26	Thiru Ashwarja Kumar	I.L.R.C. project work.	"Toward's Freedom" 1942—1947 .. 24th July 1991 to 8th August 1991.
27	Tmt. G. D. Anantha Vijayakumari	C.S.I.R. project work.	"History of Science and Technology" 1850—1950 .. 25th July 1991 to 24th July 1992.
28	Thiru D. Ramasubba Reddy	Ph.D.	"National Government in Rayalaseema" 1905—1947 .. 2nd July 1991 to 1st July 1992.
29	Thiru P. George	Ph.D.	"The Editorial work of Prof. S. Vaiyapuri Pillai" 1910—1960. .. 25th July 1991 to 8th August 1991.
30	Thiru Haruka Yanagisawa	Publication	"Socio—Cultural change in villages in Tiruchirappalli District" 1700—1950. .. 3rd August 1991 to 2nd August 1992.

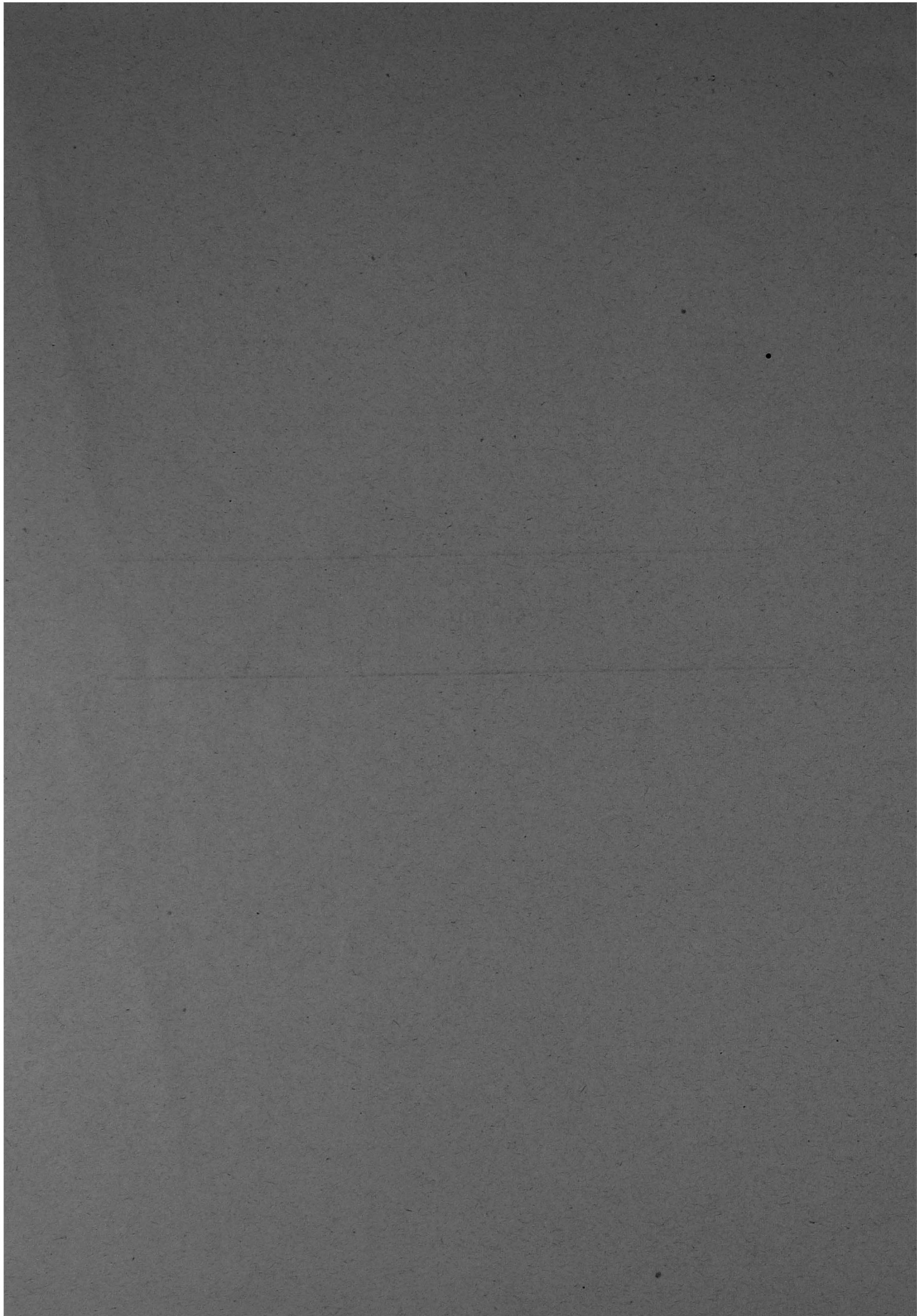
SCHOLARS LIST FROM 1st JULY 1991 TO 30th SEPTEMBER 1991—cont.

(1)	(2)	(3)	(4)
31	Thiru T. H. Arasu	Ph.D.	27th July 1991 to 26th July 1992.
32	Selvi T. V. Jayanthikannan	Ph.D.	1st August 1991 to 15th August 1991.
33	S. B. Sharma	Ph.D.	3rd July 1991 to 2nd July 1992.
34	Thiru S. Palanichamy	Ph.D.	6th August 1991 to 5th August 1992.
35	M. D. Srinivas	Post Doctoral Research.	6th August 1991 to 5th August 1992.
36	Tmt. P. V. Manoranjitham	Ph.D.	8th August 1991 to 7th August 1992.
37	Thiru A. Nagaraja Naidu	Ph.D.	11th July 1991 to 10th July 1992.
38	Thiru G. Krishnamoorthy	Ph.D.	12th August 1991 to 12th August 1992.
39	Thiru P. Venkataraman	Research work for Govt.	12th August 1991 to 11th April 1992.
40	Thiru M. V. Shobham warrier	Ph. D.	13th August 1991 to 12th August 1992.
41	Selvi K. S. Rama Devi	Project work	13th August 1991 to 12th August 1992.
42	Tmt. Geetha	M. Phil.	14th August 1991 to 29th August 1991.
43	Thiru K. Kumarasamy	Ph.D.	14th August 1991 to 29th August 1991.

(1)	(2)	(3)	(4)
44	Thiru G. Palani	Ph.D.	"Therukkoothu Texts" 1860-1960 20th August 1991 to 3rd September 1991.
45	Thiru R. N. Varma	Ph.D.	"Social and Economic conditions under Marathi a Rule" 1674-1857. 29th August 1991 to 28th August 1992.
46	Selvi Deepa Joseph	M.Phil.	"Panchayat Raj Institution" 1947-1960 22nd July 1991 to 21st July 1992.
47	Selvi K. Lavanya	M.Phil.	"Modernisation Process of the Vanniyars" 1880-47. 22nd July 1991 to 21st July 1992.
48	Selvi Kavita Sivaramakrishnan	M.Phil.	"Anti Brahmin Movement, Reaction of Brahmin" 1800-1960. 21st August 1991 to 20th August 1992.
49	Thiru A. Subramanian	Ph.D.,	"Tribals in India" 1858-1960 1st August 1991 to 31st July 1992.
50	Tmt. N. Nirmala	Ph.D.,	"Land Alienation laws relating to Tribals" 1800-1960. 16th August 1991. 15th August 1992.
51	Thiru K. Nedunchezian	Project for M.E.	"Transport Policies followed in M.M.A." 1900-1960. 2nd September, 1991 to 16th September 1991
52	Thiru N. Devasahayam	Ph.D.,	"Stone tools of Bruce Foote" 1860-1960 2nd September, 1991 to 16th September, 1991
53	Selvi Deepa Marshall	M.Phil.	"Alleppey in the Maritime" 1860-1970 2nd September, 1991 to 16th September 1991.
54	Selvi Sheela F. Christina	M.Phil.	"The English factory of Tellicherry and Trade on the Malabar Coast" 1700-1800. 2nd September, 1991 to 16th September, 1991.
55	Tmt. K. K. Saroja	M.Phil.	"All Indian Women Conference" 1800-1950 8th August 1991. 7th August 1992.
56	Thiru S. S. Seshadri	Ph.D.,	"South Indian History, - some aspects of Educational activities in Tamil Nadu" 1920-1960. 29th August 1991 to 28th August 1992.
57	Thiru S. Anantha Krishnan	Ph.D.,	"History of Tamil Nadu" in 20th Century 1900-1960 11th September 1991 to 10th September, 1992.
58	Tmt. P. Y. Struban	Ph.D.,	"The Dutch and English East India Company on the Malabar Coast" 1720-1795. 16th September, 1991 to 15th September, 1991.
59	Selvi K. Bagyalakshmi	M.Phil.	"Status of Women in Kurava Community" 1900-1956. 16th September, 1991 to 30th September, 1991.
60	Thiru V. Pugazhendhi	Ph.D.,	"Madras Suburban Housing Development" 1975-1990. 16th September 1991 to 30th September, 1991

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
61	Tmt. Padmini Swaminathan		Project work .. "Growth of the Corporate sector in the Presidency 1858—1960.	16th September 1991 to
62	Thiru P. Thangamani ..		.. "History of Tamil Nadu" 1670—1960 ..	.. 11th September 1991 to 10th August 1992
63	Thiru S. Abdul Razak		.. Ph.D. .. "Meation in 19th Century in Tamil Nadu" 1800—1900.	.. 18th September, 1991. to 17th September, 1992.
64	Selvi A. D. Gayathri ..		.. M.Phil. .. "C.S.I. Goucie High School—A study 1900—1960	19th September 1991 to 18th September, 1992.
65	Thiru Selvi R. Vasumathi ..		.. Ph.D. .. "Sri Rangam Temple—A study 1800—1960	25th September 1991 to 24th September 1992.
66	Tmt. M. Thilakavathy		.. Ph.D. .. "Textile Industry in Tamil Nadu 1945—1967	21st September 1991 to 20th September 1992.
67	Thiru E. Masilamani ..		.. M.Phil. .. Dr. T. Muthukannappan—A study 1901—1960 ..	20th September 1991 to 4th October 1991.
68	Thiru J. Manual		.. Ph.D., .. "The contribution of the Protestant Missionaries in Education in Tinnevely District" 1898—1947.	23rd September, 1991 to 22nd September, 1992.
69	Jakka Parthasarathy		.. Project .. "Tribal Women and Development" 1801—1960	23rd September, 1991 to 22nd September 1992.
70	Selvi V. Usha ..		.. M.Phil. .. "Sankari Drug—A study 1800—1960 ..	23rd September 1991 to 5th October 1991.
71	Thiru Richard F. Young		.. Research Publication. "Arumugu Navalai of Jaffna 1840—1880 ..	24th September, 1991 to 23rd September 1992.
72	Thiru P. Gudigar ..		.. Project work. Shipwrecks in Indian waters 1701—1960 ..	25th September 1991 to 24th September 1992.
73	Thiru S. Ponunsamy ..		.. Writing a book. "Puraisai Exact place and location—A study ..	26th September, 1991 to 25th September, 1992.
74	Tairv K. Gunasekaran		.. Official Research. "Information about 4 District in Tamil Nadu (Pudukkottai, Kamarajar Pasumpon, K. K. District).	27th September 1991 to 6th October 1991.
75	Tmt. K. Kamala Devi ..		.. M.Phil. .. "Salt Administration in Nacaras Presidency 1799 1856.	18th September 1991 to 17th September, 1992.

தமிழ்ப் பகுதி

மகாத்மா காந்தி அடிகளுக்கு 17-9-27-ல் திருச்சிராப்பள்ளி நகரசபை தமிழில் வாசித்தளித்த வரவேற்புப் பத்திரம்.

பெங்களூரில் இருந்த காந்தி அடிகளுக்கு அவர் சேலம் வருகை தருவதை அறிந்து திருச்சிக்கும் வருகை தந்து ரூ. 5 லட்சம் செலவில் புதுப்பிக்க இருக்கும் திரிசிரபுரம் கோட்டை மார்க் கெட்டிற்கு அடிக்கல் நாட்டி சிறப்பிக்க வேண்டும் என்று திருச்சி நகரசபை டாக்டர் டி. எஸ். எஸ். ராஜன் அவர்கள் மூலம் 16-8-1927-ல் வேண்டுகோள் விடுத்ததும்.

மகாத்மாவின் ஒப்புதல் பெற்றதும் முன்னர் கோட்டை மார்க்கெட் என்றிருந்ததை பெரிதாகப் புதுப்பித்து காந்தி மார்க்கெட் என்று பெயரிட்டுச் சிறப்பிப்பதற்காக 17-9-1827-ல் மகாத்மா காந்தி அவர்களால் அடிக்கல் நாட்டச் செய்யும் விழாவிற்காக மகாத்மாவுக்கு திருச்சி நகரசபை தமிழில் வாசித்தளித்த வரவேற்பு பத்திரம்.

திருமந்திரமொழித் தெய்வத்தன்மை திகழும் மஹாத்மா உயர்திரு மோகன்தாஸ் கர்மசந்த் காந்தியடிகளுக்கு திரிசிரபுரம் நகர பரிபாலன சங்கத்தார் பிரபவ ஆண்டு புரட்டாசித் திங்கள் 1-ஆம் நாள் அன்புடன் வாசித்தளித்த வரவேற்புப் பத்திரம்.

தொகுப்பு : திரு சு. முத்துசுப்ரமணியன்.

வானென ஞானமாரி பொழியும் மஹாத்மா அவர்களே வருக வருக பாரதாம்பிகையின் அறியுறுப்புகளிலொன்றென விளங்காநின்ற இச்சிரபுர நாங்கள் பண்ணிய தவமது பிரதிநிதிகளாக நல்வரவேற்கும்

ரகலிய ஆராய்ச்சியுடையார் மாத்திரமின்றி கரித்துள ரென்பதற்கு "மஹாத்மா" என்னும் பதோர்சான்றாம்.

தளராத லுக்கமும், தைரிய ஆக்கமும், தரும நோக்கமும் விரதம், தவவழி ஒழுக்கம், ஜீவகாருண்யம், தெய்வபக்தியும், உண்மை ஞானமுங் தங்களைத் தெய்வப்பிறப்பெனத்தெரியார் கிலரும் வேருன்றி நின்று சகல பலவீன காரியங்களுக்கு னும் இரண்டு கொடிய வழக்கங்களையும் செய்து கொண்டிருப்பதாலேயே

மாதாவான பாரதி மகிழப் பாரதியவர்கள் பரிபாலன சங்கத்தைச் சார்ந்த தேவரீரறியத் தெரிவிக்கின்றோம்

தாங்கள் விரதம் பூண்டியற்றிவரும் கதராடைக் மடைகின்றபோது நாங்கள் மகிழ்ந்ததாக தங்கள் திருவடிச்சுவட்டைத்திரும்பாது யாரிற்காணலாம்.

பல நகரங்களிலுமுள்ள பரிபாலனசபையாரின் கவனங்களை, புற்றரைகளைப் பாதுகாத்தல், கால்நடைகளுக்கென்றே சுகாதாரத்துக்கேதுவாக மோரி முதலியன திருவுளங்கனிந்து தாங்கள் நடத்திக்காட்டிய அரிய சுகாதாரச் சார்பில் மோரி முதலியன செளகரியத்துக்காக ரூபாய் இரண்டு லக்ஷம் தாரிடமிருந்து கேட்டிருக்கின்றோம். கிணங்க அவைகளை செலவிடுவதாக உத்தேசம்.

தலைநாயகமான தங்களை இன்று, இங்கு நாங்களும் கொள்ளும்படி கட்டிவைத்த தெய்வச் செயலுக்கு கின்னீர்கள்: நகருக்கோர் இருதயமாக "காந்தி மார்க்கெட்" எனத்தங்கள் சென்று துரைத்தனத்தாரிடம் ரூபாய் ஐந்து லட்சம் வருஷம் ஒரு லட்சம் வீகிதம் உதவி வருவதாக தங்கள் திருக்கரத்தால் நாட்டவேண்டுமென்று தாங்கள் எழுந்தருளத் திருவுளங்கூர்ந்து செய்த பூஜரபலமேயாகும்.

மேற்கூறிப் போந்தவைகளையன்றி தங்கள்
 மான திருவிளையாடல்களையும் தெரிந்துகொண்ட
 கொடுப்பதனால், இதுவரையில்லாத ஒரு பெரும்
 கொடுக்கும்படியாக எழுந்த ஆவலைப்பார்த்தி

கருனாநிதியாகிற தங்களை எங்களோடு இன்று இங்கு
 இறைவனருளால் தாங்களும் தங்களுடன் ஒத்துழைத்துவரும்
 காந்திரமாக நிறைந்த சுகத்துடன் நீடுழிவாழ்ந்து
 சரனார விந்தங்களை மனமொழி மெய்களால்

திரிகிராமமெனும் இந்தத்திவ்விய பூமியுள்ளவரை,
 பெறும் இந்த "காந்திமார்க்கட்டும்செழித்தோங்கி"
 கரத்தால் அதன் அஸ்திவாரக்கல்லை நாட்டுவதற்கு
 கின்றோம். சுபம் சுபம் சுபம்.

இங்மனம்
 திரிகிரபுரம் நகரபரிபாணை சங்கத்தார்.

திரிகிரபுரம்,
 பிரபல ஆண்டு புரட்டாசித் திங்கள் 1ஆம் நாள்.

மிரதாப முதலியார் சரித்திரம்

24. ஞானபயம், களஸருக்கும் உளவருக்கும் நடத்த கன்டை. புண்ணியகோடி செட்டி சரித்திரம்.

மறுநாள் விடியுமுன் எழுந்து, மறுபடியும் பிரயாணம் ஆரம்பித்தோம். பகல் முழுதும் யாத்திரை செய்கிறதும் இரவில் எந்த ஊர் நேருகிறதோ அந்த ஊரில் தங்குகிறதும் இவ்வகையாக நாங்கள் பயணஞ்செய்து கொண்டு போகும்போது, ஒருநாள் அஸ்தமிக்கிற வரையில் நாங்கள் தங்கும்படியாகச் சத்திரமாவது ஊராவது தென்படவில்லை. அன்றையதினம் அமாவாசை இருட்டானதால் எங்கே தங்கலாமென்று யோசித்துக் கொண்டு போகையில் வழிக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு சாவடி காணப்பட்டது. அந்தச் சாவடியில் தங்கலாமென்று அவ்விடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ஆட்களை விசாரித்தோம். அவர்கள் அது தகுதியான இடமென்று சொன்னதினால் நாங்கள் வண்டியை நிறுத்தி அந்தச் சாவடியில் தங்கி, நானும் ஞானாம்பாளும் வழியில் வந்த களைப்பினால் முன்னேரத்தில் படுத்துத் தூங்கினோம். வேலைக்காரர்கள் கயம்பாகஞ் செய்து எங்களை எழுப்பி அன்னம் படைத்தார்கள்.

போஜனம் முடிந்தவுடனே எங்கள் வேலைக்காரர்களில் ஒருவன் எங்களைப் பார்த்து "ஐயா நான் ஐயம் கொண்டு வர்க்கு வந்துக்குப் போனேபோது ஒரு மனுஷன் என்னைக் கண்டு இந்த இடம் கள்ளர்கள் வசிக்கின்ற இடமென்றும், இந்தச் சாவடியில் அநேகம் விசை கொளையுங் கொலையும் நடந்திருப்பதாகவும் சொன்னான். இந்தச் சாவடி தங்குவதற்குத் தகுந்த இடமென்று சில ஆட்கள் சொன்னதை நம்பி நாங்கள் தங்கினோமென்று நான் தெரிவித்தேன். அப்படி யாராவது உங்களுக்குத் தெரிவித்திருந்தால் அவர்கள் திருடர்களாகவே இருப்பார்கள். நீங்கள் சர்வ ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும் என்று அந்த மனுஷன் எச்சரிக்கை செய்து டோய்விட்டான்" என்றான் இதைக்கேட்டவுடனே எங்கு அடியின்றில் இடிவிழுந்தது போலிருந்தது. ஞானாம்பாளில்லாமலிருந்தால் நான் பயப்படமாட்டேன். அவள் கூட இருப்பதால் என்ன அவமானம் நேரிடுமோ வென்கிற பயம் அதிகரித்தது. அவளை எங்கேயாவது ஒளித்து வைக்கலாமென்று பார்த்தால், எங்கும் வெட்டார வெளியாயிருந்ததால் தகுந்த இடம் அகப்படவில்லை. அவள் பயந்து நடுங்குவதைக் கண்டு "ஞானாம்பாள் நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. நானும் வேலைக்காரர்களும் வண்டிக்காரர்களும் உட்பட ஆறுபேர்கள் இருக்கிறோம். நமக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களும் இருக்கின்றன. திருடர்கள் எத்தனை பேர்கள் வந்தாலும் ஒரு கை பார்க்கிறோம்" என்று ஞானாம்பாளுக்குப் பயம் நீங்கும்படியான வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். அவள் என்னைப் பார்த்து "நான் பயப்படுகிறதெல்லாங் கூடி திருடர்கள் வந்தால் நீங்கள் கும்மா இருக்கமாட்டீர்கள். அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்வீர்கள். அப்போது என்ன அபாயம் நேரிடுமோ வென்று தான் அஞ்சுகிறேன். என் பயத்தை உங்களுடைய வார்த்தை ஸ்திரிப் படுத்துகிறது. நம்முடைய பலத்தையும் எதிரியினுடைய பலத்தையும் இடம் காலம் முதலிய பலபலங்களையும் யோசிக்காமல் யுத்தத்துக்குப் புறப்படுவது உசிதமல்ல. சொத்துக்களைத் திருடுவதற்காகவே திருடர்கள் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய எண்ணத்துக்கு யாதொரு விக்கினம் நேரிட்டால் அவர்கள் கொலை பாதகத்துக்கு அஞ்சுவார்களா? அடியாளுக்குத் தோன்றுகிறதெல்லாங்கூடி, கள்ளர்களுடைய கூட்டம் அதிகமாயிருக்கிற பகஷத்தில் அவர்களை எதிர்க்காமல் நம்முடைய கையில் உள்ள சொத்துக்களை அவர்களிடத்தில் கொடுத்து, மரியாதையையும் பிராணனையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதே விவேகமென்று தோன்றுகிறது. பின்னும் இந்தச் சமயத்தில் கடவுளைத் தவிர வேறு துணை இல்லாதபடியால் அவரை நம்பினால் கைவடமாட்டார்" என்றான்.

இவ்வாறாக நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது மேற்குத் திசையில் வெடி சப்தங்கேட்டு, நான் சாவடித் திண்ணையை லிட்டுக் கீழே குதித்து அந்த திசையைப் பார்த்தேன். சிறிது தூரத்தில் வெவிச்சங்களுடனே திருடர்கள் பெருங் கூட்டமாய் வருகிறதைக் கண்டு திண்ணைமேலேறி நாங்கள் வைத்திருந்த தீபம் வெளியிலே தெரியாதபடி மறைவாக வைத்துவிட்டு சுவாமிமேலே சகல பாரத்தையும் போட்டு விட்டி. திருடர்கள் வந்தவுடனே அவர்களிடத்தில் கொடுக்கவண்டியதற்காக பணப்பெட்டியையும் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் போலப் பயந்து

நடுநடுங்கிக் கொண்டு இருந்தோம். ஞானாம்பாள் ஒரு மூலையில் கண்ணீர் பிரவாகத்துடனே கடவுளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மேற்கேயிருந்து வந்த திருடர்கள் ரஸ்தாவில் வந்து சேர்ந்து, நாங்கள் இருந்த சாவடிக்கு நேரே திரும்பி வந்தார்கள். அவர்கள் வீரும்போது அவர்களுக்கு நேரே கிழக்கேயிருந்து ஒரு பெருங் கூட்டம் வந்து அவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் ஆரடா? என்று வினாவ அவர்கள் நீங்கள் ஆரடா?” என்று எதிர்த்துக் கேட்டார்கள். உடனே கிழக்கேயிருந்து வந்தவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாகி மேற்கேயிருந்து வந்தவர்கள் மேலே விழுந்து, சுத்திகளாலும், கழிகளாலும் யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் அடித்துக் கொள்ளுகிற அடிகள் எங்கள் தலைமேலே அடிக் கிறது போலத் கேட்டு, நாங்கள் விடவிடென்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தோம். அவர்கள் சண்டை செய்கிற காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்குத் தெரன்றிதெல்லாம் நங்குடி அன்றையத் தினம் திருடவேண்டிய முறை இன்னாருடையதுதென்று ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்காக அவர்கள் சண்டை செய்வதாக அனுமானித்தேன். அந்த இரு பஷத்தாரும் சமமான சகிதியாயிருந்தமையால் ஒரு சகிதிகாவது தேற்புக் செலிப்ப இல்லாமல் நெடுநேரஞ் சண்டை செய்தார்கள். ஆனால், கிழக்கேயிருந்து வந்த கூட்டத்தாருக்கு மறுமடியும் உட்பலம் சேர்ந்து கொண்டிருந்தபடியால் அவர்கள் பகிதத்தில் ஐயம் உண்டாகி மேற்குத் திசையார் ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களைக் கிழக்குத் திசையார் வெகு தூரம் வரையில் தொடர்ந்து போய்ப் பிற்பாடு நாங்கள் இருந்த சாவடியை நோக்கித் திரும்பினார்கள். அவர்கள் வருவதைப் பார்த்தவுடனே, எங்களிடத்தில் கெழுஞ்சம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த அற்பப் பிராணனும் மேற்குத் திசையார்போல் ஓட ஆரம்பித்தது.

அந்தக் கூட்டத்தார் சிறிது தூரம் வந்த பிறகு நின்றுவிட்டார்கள். அவர்களில் இரண்டுபேர் மட்டும் எங்களை நோக்கி வந்தார்கள். அவர்களை யம தூதர்களாகவ எண்ணினோம். அவர்கள் தூரத்தில் உரும்போதே என் பெயரைச் சொல்லி, மரியாதையாக் கூப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். “ஐயா பிரதாப முதலியாரே திருடர்கள் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். இனிமேல் நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம் நாங்கள் உங்களுக்கு சகாயமாக வந்தவர்களே தவிர நாங்கள் திருடர்கள் அல்ல” என்று சொல்லிக் கொண்டு எங்களை நெருங்கி வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரை எங்கள் வேலைக்காரன் பார்த்து “ஐயா நான் குளத்துக்கு ஐயம் மொள்ள வந்தபோது நாங்கள் ஐக்கிரதையாயிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னவர்கள் நீங்கள் தானா? என்று வினாவ, அவர் “ஆம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு என்னிடம் வந்து நமஸ்காரஞ் செய்தார். அவருடைய முகக்குறியால் அவர் யோக்கியரென்று தெரிந்து கொண்டு நானும் அவருக்கு நமஸ்காரஞ் சொல்லி அசனத்திலிருந்து “நீங்கள் யார்” என்று வினாவ அவர் சொல்லுகிறார்:—

நான் இதற்கு இரண்டு நாழிகை வழி தூரத்திலிருக்கிற பொன்னூரில் வசிக்கிறேன். என் பெயர் புண்ணியகோடி செட்டி. என் தகப்பனாராகிய ஞானி செட்டி சத்தியபுரியில் தங்கள் தகப்பனாரிடத்தில் அநேக வருஷகாலம் சாரியம் பார்த்து வந்து நான் அதிபால்நியமாயிருக்கும்போது இறந்து போனார். அது முதல் என்னையும் என் தாயாரையும் தங்களுடைய தாயாரும் தகப்பனாரும் அன்ன வஸ்திரங் கொடுத்து ஆதரித்ததுமல்லாமல் எனக்கு வித்தியாபியாசமும் செய்து வைத்தார்கள். இது நீங்கள் பிறக்கிறதற்குச் சில காலத்துக்கு முன் நீகழ்த்த சங்கதியானதால் தாங்கள் அறியமாட்டீர்கள். சத்தியபுரியில் தங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு வீட்டில் நானும் என் தாயாரும் குடியிருந்து கொண்டு மேற் சொன்னபடி தங்களுடைய தாய் தந்தை மார்களால் சமரகூரிக்கப்பட்டுவந்தோம். எனக்குப் பன்னிரண்டு வயது நடக்கும்போது ஒரு நாள் வீட்டுக் கொல்லையில் மரபைக்க வேண்டியதற்காக ஒரு சிறிய மண்வெட்டியால் பள்ளம் பறித்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்தப் பள்ளத்தில் மண் வெட்டப்பட்டு, வெண்கல ஓசை போல் கணீரென்று சப்தம் கேட்டது. அது என்ன வென்று மறுபடியும் தோடிப் பாக்கத் தோன்றால் வாய் மூடப் பட்ட ஒரு வெண்கலத்தோண்டி யிருந்து அகப்பட்டது. அதை என் தாயார் வீட்டுக்குள்ளே கொண்டுபோய்த் தெருக்கதளை மூடி விட்டி வெண்கலத் தோண்டியைத் திறந்து பார்க்க, அது தூறு புதராகவும் அநேக சதனாபரணங்களும் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவ்வளவு பொருளை நாங்கள் ஒரு நாளும் பாராதவர்களைப்படியால் அந்தச் சதனையை வெளிப்படுத்த வேண்டாமென்று என் தாயார் என்னைச் சொன்னாள். நான் உடனே என் தாயாரைப் பார்த்து இந்த சிலக் கொல்லையும் தந்தை இரட்சித்த தன்கலை முதல்

யாருக்குச் சொந்தமானதால் அதில் அகப்பட்ட நிஷேபமும் அவருக்குத் தானே சொந்தம்' இந்தச் சங்கதியை அவருக்குச் சொல்லாமலிருப்பது கிரமமா? என்று சொல்லிக் கொண்டு கதவைத் திறந்தேன். உடனே என் தாயார் நாளைவளியைப் போகாதபடி என்னை கட்டிப்பிடித்தாள். நான் திமிறிக்கொண்டு உங்கள் வீட்டுக்குப் போவதற்காக வெளியே ஓடினேன். என் தாயாரும் கதவைப் பூட்டிவிட்டு வெகு தூரம் வரையில் என்னைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடி வந்தாள். நான் அகப்பட்டாமல் ஓடிவந்து உங்கள் வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்து விட்டேன். என் தாயார் இனிமேல் காரியமில்லை யென்று விட்டுக்குத் திரும்பிப் போய்விட்டாள். நான் ஓடி வந்த ஓட்டத்தினால் மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு விட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்து நுழைந்ததைத் தங்கள் தாய் தந்தையர் கண்டு ஏன் அப்பா இப்படி ஓடி வந்தாய் என்று கேட்டார்கள். நான் ஓடிவந்த கிரமம் நீங்கியவுடனே புதையல் அகப்பட்ட விவரமும் மற்ற சங்கதிகளும் அவர்களுக்கு விஞ்ஞாபித்தேன். அவர்கள்! உன்னைப் போல நல்ல பிள்ளைகள் உண்டா? என்று என்னைப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது என் தாயார் இனிமேல் மறைக்கக் கூடாதிதன்று நினைத்து, வெண்கலத் தோண்டியுடனே வந்து புதையல் அகப்பட்ட விவரத்தை உண்மையாகவே தெரிவித்தாள். அவள் முந்தி மறைக்க யத்தனப்பட்டதை உங்கள் தாய் தந்தையர்கள் காட்டிக்கொள்ளாமலே அவளையும் புகழ்ந்தார்கள்.

“பிற்பாடு தங்கள் தாய் தந்தைமார்கள் அறைக்குள்ளே போய்ச் சற்று நேரம் ஆலாசித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து என்னைப் பார்த்து ‘பெரிய்யும், சூதும், வஞ்சனையும் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் உன்னைப்போல யோக்கியமான பிள்ளை அகப்படுவது அருமையானதால் உன்னுடைய நற்குணத்திற்குத் தகுந்த சம்மானமாக அந்தப் புதையலைக் கடவுள் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அந்தக் திரவியத்தை நீயே வைத்துக்கொண்டு சுகமாயிரு’ என்றார்கள். இதைக் கேட்டவுடனே நானும் என் தாயாரும் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்து கொண்டு அவர்களுடைய பாத கமலங்களில் விழுந்து, விழுந்து அநேகந் தரம் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தோம். அவர்கள் நாங்கள் மறுபடியும் விழாதபடி எங்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். இப்போது நான் வசிக்கிற பொன்னூர்க் கிராமத்தை அவர்களே என் பெயரால் கிரயம் வாங்கி எனக்குத் தகுந்த பிராயம் வருகிறவரையில் என் தாயுடன் பிறந்த அம்மானைக் காரியதுரந்தரமாக நியமித்து என்னைக் குடும்பப் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். நான் இப்போது காப்பிடுகிறது உங்களுடைய அன்னந்தான். எரிகிறது உங்களுடைய விளக்குத்தான். தண்ணீர்த் துறையில் உங்களுடைய வேலைக்காரனைப் பார்த்தபோது நீங்கள் வந்திருக்கிற சமாசாரம் தெரிந்து கொண்டேன். திருடர்களே உங்களை ஏமாற்றி இந்தச் சாவடியில் தங்கும்படி செய்ததாக எனக்குத் தோன்றினபடியால், அந்த ஆபத்தை தீர்க்க என்ன உபாயஞ் செய்யலாமென்று நான் பல வகையில் யோசித்தேன். என்னுடைய கிராமத்துக்கு உங்களை அழைத்துக்கொண்டு போகலாமென்றால் வண்டி போகும் படியான மார்க்கமில்லை. நீங்கள் வயல் வழியாக நடக்கமாட்டீர்கள் ளானதால் நானே என் கிராமத்துக்குப்போய் ஆட்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு வருவது நலமென்று நினைத்து, அந்தப்படி ஆட்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அதி சீக்கிரமாக வந்தேன். நாங்கள் வந்த சமயமும் திருடர்கள் வந்த சமயமும் ஒத்துக்கொண்டபடியால், திருடர்கள் உங்களைக் கிட்டாதபடி அவர்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டோம். அதோ அங்கே நிக்கிற கூட்டம் நம்முடைய கூட்டந்தான். அவர்கள் எல்லோரும் இங்கே வந்தால் திருடர்களே என்று நினைத்து நீங்கள் பயப்படுவீர்களென்று கருதி, நாங்கள் இருவர் மட்டும் வந்து உங்களைக் கண்டோம். கண் குளிர்ந்தோம். நாங்கள் செய்த பூஜா பலம் இப்போதுதான் எங்களுக்குப் பிராப்தமாயிற்று. உங்களுடைய தர்ம பத்தினியின் உத்தம குணங்களை இதற்குமுன் கேட்டு நாங்கள் சிரோத் திரா நந்தமடைந்தோம். இப்போது அந்த உத்தமியைத் தரிசித்து நேத்திராநந்தத்தை அடைகிறோம். எங்களுடைய கண்ணுக்கும் கர்துக்கும் இந்த விவாதம் இன்றோடு தீர்ந்து விட்டது” என்றார். நான் அவரைப் பார்த்து என் தாய் தந்தையர் உங்களுக்குச் செய்த உபகாரம் ஒரு பாக்காவும், நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்த உபகாரம் தோப்பாகவும் மாறிவிட்டது. நீங்கள் சமயத்தில் வந்து எங்களை ரக்ஷிக்காவிட்டால் எங்களுடைய யாத்திரை பரலோக யாத் திரையாக முடிந்திருக்கும்.

காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மானப்பெரிது.

சமயத்திற் செய்த ஒரு சிறிய உதவி பூமியினும் பெரிதென்று
திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். அப்படியானால் நீங்கள் சமயத்திற்
செய்த பேருதவிக்கு யாரை ஒப்பிடுவேன்? என்று பல்வகையாக
என்னுடைய நன்றியறிதலை வெளிப்படுத்தினேன். அவர் பொழுது
ஷ்டிந்தவுடனே தம்முடைய ஊருக்கு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்
தித்தார். நாங்கள் திரும்பி வரும்பொழுது அகத்தியம் வருவதாகச்
சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பிரயாணம்
ஆரம்பித்தோம்.

25. புலி என்னும் கிலி. அழையா விருந்து பிரயாண முடிவு.

ஒரு நாள் மத்தியானத்தில் இரண்டு பக்கமும் மலைகள் அடர்ந்த
கானகத்தின் வழியாக நாங்கள் யாத்திரை செய்து கொண்டிருக்
கையில் திடீரென்று வானம் இருண்டு பெருங்காற்றுடன் மழை
யும் துவக்கிற்று. நாங்கள் இருந்த வண்டியில் நாலு பக்கமும்
தூவானம் அடித்து நாங்கள் நனையும்படியான ஸ்திதியில் இருந்த
படியால் மழை விடுகிறவரையில் மலைக் குகைக்குள்ளே இருக்க
வாடுமென்று நினைத்து, வண்டியினின்று கீழே இறங்கி, நானும்
ஞானாம்பாளும் வேலைக்காரர்களும் அவர்களுடைய பெண்சாதிகளும்
மலை அடிவாரத்துக்குப் போனோம். வண்டிக்காரர்கள் வண்டிசுருக்குக்
காவலாக இருந்தார்கள். நாங்கள் மலை அடிவாரத்தில் இருள்
அடைந்த ஒரு கெய்யைக் கண்டு அதற்குள்ளே நுழைந்து வாசற்படி
யோரத்தில் உட்கார்ந்தோம். மழை நின்று கொஞ்சம் வெளிச்சம்
கண்டவுடனே அந்தக் கெய்யைப் பார்த்தோம். எங்களுக்குக்
கொஞ்ச தூரத்தில் அந்தக் குகையில் இரண்டு புலிகளைக் கண்டு
நாங்கள் திகிலடைந்து ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுந்து ஓட ஆரம்பித்தோம்.
எங்கள் வேலைக்காரர்கள் எங்களையும் அவர்களுடைய பெண்சாதிகளை
யும் விட்டுவிட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் போன இடம் தெரியாமல் ஓடி
ஓடிந்து கொண்டார்கள். நான் ஞானாம்பாளையும், வேலைக்காரி
களையும் முன்னே ஓடச் சொல்லிப் பின்னே ஓடினேன். ஓடச்
சக்தியில்லாமல் அந்த ஸ்திரீகளும் நானும் சேற்றிலே சறுக்கி விழுந்து
கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி ஓடும்பொழுது பின்னே திரும்பிப் பாரத்
தேன். அந்தப் புலிகள் குகையை விட்டு ஓடி வருகிறதைக் கண்டு அந்த
ஸ்திரீகளைப் பார்த்து “புலிகள் தொடர்ந்து வருகிறபடியால் கீக்
கிரமாய் ஓடுங்கள் என்றேன். இதைக் கேட்டவுடனே அந்த
வேலைக்காரிகள் கிலிபிடித்துக் கீழே விழுந்து உதைத்துக் கொண்
டார்கள். அவர்களை அந்த ஸ்திதியில் விட்டுவிட்டு எப்படிப்போகி
றதென்று நானும் ஞானாம்பாளும் மலைத்து நின்றோம். புலிகள்
சமீபத்தவுடனே அவைகளைச் சுடலாமென்று என் கையில் ருந்த
துப்பாக்கியில் குண்டு போட்டுக் கெட்டிக்க ஆரம்பித்தேன்.

ஞானாம்பாள் சற்று நேரம் அந்தப் புலிகளைப் உற்று பார்த்து
அவைகள் நாலுக்கால் புலிகள் யிராமல் இரண்டு காற் புலிகளாய்க் காணப்
படுகின்றன; அவைகளை நன்றாய்ப் பாருங்கள் என்றாள்.
நான் திரும்பிப் பார்க்க ஆரம்பித்தவுடனே அந்தப் புலிகளிடத்தினின்று ஒரு
வாக்கியம் புறப்பட்டது. என்னவென்றால் ஐயா எங்களைச் சுட வேண்டாம்.
நாங்கள் புலிகள் அல்ல நாங்கள் வேஷக்காரர்கள் என்பதுதான்.
சற்று நேரத்தில் நெருங்கி வந்து எங்களைப் பார்த்து “அல்லாப்
பண்டிகைக்காகப் புலி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு பல ஊர்களுக்குப்
போய் யாசகம் வாங்குவதற்காகப் புறப்பட்டோம். பூமியினால்
எங்களுடைய வேஷம் கலைந்து போகும் மென்று நினைத்து
அந்தக் குகைக்குள்ளாக உங்களுக்கு முன்பாக வந்து உட்கார்ந்திருந்
தோம். இதுதான் நடந்த வாஸ்தவம்” என்றார்கள். அவர்கள்
புலி அல்லவென்றும் வேஷக்காரர்களென்றும் எங்களுக்குப் பிரத்தியட்
சமாய்த் தெரிந்தவுடனே எங்களிடையே பயம் நீங்கிவிட்டது. கீழே
விழுந்து கிடந்த அந்த வேலைக்காரிகளுடைய நடுக்கம் தீரவேயில்லை.
அவர்கள் எழுந்திருக்கும்படியாக நாங்கள் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல.
அவர்களுடைய புருஷர்கள் போனவழி தெரியாமல் அவர்களை நாலு
பக்கமும் தேட ஆரம்பித்தோம். சற்று நேரத்திற்குப் பின்பு சாமான்
களை விலக்கிப் பார்த்தோம். அந்த வேலைக்காரர்கள் சாமான்
வண்டிக்குள் நுழைந்து சாமான்களை வாரி மேலே போட்டு மறைத்
துக்கொண்டு படுத்திருந்தார்கள். அவர்களை எழுப்பி வெளியே விட்டு
ஆபத்து வரும்போது நாங்கள் முன்னின்று தலை கொடுப்போம்
என்று சொல்லி வந்த நீங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா? என்று கேட்
டேன். அவர்கள் என்னைப் பார்த்து “சுவாமி எங்கள் மேலே
தோஷமில்லை. ஆபத்து இல்லாத காலத்தில் நாங்கள் பூரண தைரிய
சாலிகளாயிருக்கிறோம். ஆடத்தைக் கண்டவுடனே எங்களுடைய

கால்கள் நிலைகொள்ளாமல் எங்கனையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடுகின்றன. நாங்கள் என்ன செய்வோம்? என்றார்கள். இப்படிப்பட்ட சுத்த வீரர்களைக் கோபிப்பதில் பிரயோசனம் என்ன? அவர்களுடைய பெண்சாதிகளை ஆபத்து வேளையில் கைவிட்டு ஓடினதற்காக அவர்களே புருஷர்களைக் கோபிப்பார்களென்று நினைத்து நான் கம்மா இருந்துவிட்டேன். அந்த மூடப் பெண்டிரைத் தவிர்ப்பதற்காக கோபிப்பதற்குப் பதிலாய் அவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் ஒடும்போது உங்கள் பாதங்களில் காலும் முள்ளும் தைத்திருக்குமே, சாமான்களைத் தூக்கி மேலே போட்டுக் கொண்டபோது தேகத்தில் காயம் பட்டிருக்குமே என்று அனுதாபப்பட்டார்கள். பகிர்ந்துக்குக் கண் இல்லை என்பது அப்போது தான் எனக்குத் தெரிந்தது.

இவ்வகையாகச் சில நாள் யாத்திரை செய்த பின்பு ஒருநாள் எங்களுக்கு நேரே ஒரு நகரம் குறுக்கிட்டது. அது என்ன ஊரென்று விசாரிக்க, தேவராஜப் பிள்ளையினுடைய ஊராகிய ஆதியரென்று கேள்விப்பட்டோம், உடனே எங்களுக்குப் பெரிய ஆச்சரியம் உண்டாக ஒளியப் போயும் தலையாரி வீட்டில் ஒளிந்ததுபோல நாம் ஒருவரும் காணாதபடி தூரதேசத்துக்குப் போக உத்தேசித்து போகும் போது இந்த ஊர் வந்து குறுக்கிட்டதே இந்த ஊருக்கு வருகிறதென்றும் நாம் நினைக்கவே இல்லையே நான் இவ்வளவு சமீபத்தில் வந்ததும் அவர்களை பார்க்காமல் போனால் பின்பு அவர்களுக்கு உண்மை தெரியும்போது மனஸ்தாபப் படுவார்களே இந்தத் தரும சங்கடத்துக்கு என்ன செய்கிறதென்று நானும் ஞானாம்பாளும் வண்டியை நிறுத்தி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ரஸ்தாவில் எங்களுக்குத் தோடி நாலு குதிரைகள் கட்டின இரண்டு இரதங்கள் வந்தன. முன்னே வந்த ரதத்தில் யார் இருக்கிறார்களென்று எட்டிப் பார்த்தேன். அதில் தேவராஜப் பிள்ளையும் அவருடைய மகன் கனகசபையும் இருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப் பார்த்தவுடனே ரதத்தை நிறுத்திக் கீழே குதித்தார்கள். நானும் கீழே குதித்தேன். அவர்கள் முகமலர்ச்சியோடும் அகமகிழ்ச்சியோடும் என்னைக் கட்டிக் கொண்டு நீங்கள் வர இந்த ஊர் என்ன தவறு செய்ததோ? நாங்கள் செய்த புண்ணிய பலன் இன்றைக்குத் தான் எங்களுக்குக் கிடைத்தது என்று பலவாறாக உபசரித்தார்கள். மற்றொரு ரதத்திலிருந்து தேவராஜப் பிள்ளை பத்தினியும் அவருடைய தங்கையும் கீழே இறங்கி ஞானாம்பாளைத் தழுவிக்கொண்டு பல வகையான முகமன் கூறினார்கள். தேவராஜப் பிள்ளையும் கனகசபையும் ஞானாம்பாளுக்குத் தக்கபடி இனிய வசனம் கூறி அவளை அந்த ஸ்திரீகள் வந்த இரதத்தில் ஏற்றுவித்து என்னைத் தங்களுடைய இரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பினார்கள்.

நாங்கள் வழியிலே போகும்போது தேவராஜப் பிள்ளை என்னை நோக்கி “இன்றையத்தினம்” உங்கள் தந்தையாரிடமிருந்து தபால் மார்க்கமாக வந்த கடிதத்தில் நீங்கள் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் ஊரை விட்டுப்போய்விட்டதாகவும் இன்ன ஊருக்குப் போனீர்களென்று தெரிய வில்லையென்றும் நாங்கள் பல ஊர்களுக்கு மனுஷர்களும் கடிதங்களும் அனுப்பியிருப்பதாகவும் நீங்கள் இந்த ஊருக்கு வந்தால் உடனே தெரிவிக்க வேண்டுமென்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. நீங்கள் இந்த ஊருக்கு வராமல் அவதூறு எங்கே போகிறீர்களோ என்று நாங்கள் மிகவும் கவலைப்பட்டோம். உங்களை எங்கள் தெய்வந்தரன் கொண்டு வந்துவிட்டது. நாங்கள் கிருதார்த்தர்களானோம்.” என்று சொல்லி பின்னும் என்னைப் பார்த்து நீங்கள் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் ஏழைகளைப் போல ஊரை விட்டுக் வெளிப்பட்ட காரணம் என்ன? என்று வினவினார். என் தகப்பன்ருடையவும் மாமனாருடையவும் விண்ண சண்டையை வெளிப்படுத்த எனக்கு மனமில்லாமலிருந்ததாலும் பொய்யான காரணத்தைச் சொல்லக் கூடாதென்று நினைத்து ஞானாம்பாளுக்குக் கர்ப்ப சின்னங்கள் தோன்றினதும் அந்தக்கர்ப்பக் குழந்தையை என் மாமனார் ஸ்விதாரம் கொடுக்கும் படி கேட்டு அது மூலமாகச் சண்டை விளைந்ததும் நான் சங்க்ஷமாகத் தெரிவித்தேன். அதைக் கேட்டவுடனே அவருக்கு உண்டான பெருஞ் சிரிப்பு எப்படிப்பட்டதென்றால் அவர் அவ்வகையாக இன்னும் சற்று நேரம் சிரித்திருப்பாரானால் அவர் மரித்திருப்பாரென்பதும் கனகசபை தகப்பன் இல்லாத பிள்ளையாகி இருப்பான் என்பதும் நிச்சயமே. பிறகு எனக்கு வருத்தமாயிருக்குமென்று அவர் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு சொல்லுகிறார்.—

“தாய் தகப்பன்மார்களுடைய சண்டைகளெல்லாம் பிள்ளைகளின் மேல் இருக்கிற பகிர்ந்தில் விளைகின்றனவே அல்லாமல் மற்றபடி அல்ல. உம்முடைய மாமனார் தம்முடைய மகள் பிள்ளை தங்களுக்குப் பிள்ளையாயிருக்குமென்று அபேகித்து அந்தப் பிள்ளையைத்

தமக்கு ஸ்வீகாரம் கொடுக்கும்படி கேட்டார். உமது தகப்பனார் தம்முடைய பேரப்பிள்ளைமைப் பிரிய இஷ்டமில்லாமல் ஆகக் கூடிய தந்தை ஆகிய உங்கள் மேலும் உங்கள் சந்ததிகளின் மேலும் அவர்களுக்கு உண்மையாகிய நன்மை புகழ்த்தினால் அந்தச் சண்டை விவாதத்திதழ் நிதரிசனமாகியிருக்கிறது. அநேக சமயங்களில் பொல்லாதவிலிருந்து சுவாமி நன்மையை விளைவிப்பது போல் இந்தச் சண்டையினால் ஒரு நன்மையும் செய்திருக்கிறார். இந்தச் சண்டை தேரவிட்டால் உங்களை இப்போது தரிசிக்கும்படியான பாக்கியம் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்குமா? என்றார். இவ்வகையாகச் சல்லாபித்துக் கொண்டு அவருடைய அரண்மனையிலே போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கே எங்களுக்கு நடந்த உபசாரங்களும் மரியாதைகளும் இப்படிப்பட்டவையென்று விவரிப்பது எளிதல்ல. தேவராஜப் பிள்ளையும் கனகசபையும் என்னைவிட்டு ஒரு நிமிஷமாவது பிரிகிறதில்லை. அவருடைய பத்தினியும் தங்கையும் தங்கை மகளும் ஞானாம்பாளை விட்டுச்சுற்றும் பிரிகிறதில்லை. ராஜோபசாரங்களும் வேடிக்கை விநோதங்களும் செய்து எங்களைச் சந்தோஷப்பித்தார்கள்.

26. தாய் தந்தையர் செய்த உபசாரம். நல்ல பிள்ளைகளின் சரித்திரம்.

நாங்கள் வந்து சேர்ந்த மறுதினமே எங்களுடைய ஷேம லாபங்களைக் குறித்து தேவராஜப் பிள்ளை என் தகப்பனருக்குத் திருமுகங்கள் அனுப்பினார். காலம் போகப் போக எங்கள் தாய் தந்தைகளை விட்டுப் பிரிந்த துக்கம் பெரியதாயிருந்தது. எங்கள் தந்தையர்களிடத்தில் எங்களுக்கு இருந்த அம்ம மனஸ்தபமும் நாமாவட்டத்தில் தீர்ந்து போய்விட்டது. ஒரு நாள் நானும் ஞானாம்பாறும் அடியிற்கண்டபடி சல்லாபித்துக் கொண்டோம்.

தாய் தகப்பனைப் போல நமக்கு உபகாரிகள் யாரிருக்கிறார்கள்? மற்றவர்கள் எல்லாரும் ஏதாவது அற்ப உதவி செய்வார்கள். தாய் தகப்பன்மாரோ வென்றால் தேகத்தையும் பிராணனையும் பூலோக வாழ்வையும் நமக்கு கொடுத்த பரம் தாதாக்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நன்மைப் பெற்று வளர்த்துப் பெயரிட்டு பாலுட்டி தாலாட்டி நீராட்டிச் சீராட்டிச் சம்ரக்ஷித்தார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாரும் யாதொரு பிரதி உபகாரத்தை விரும்பி உதவி செய்வார்கள். தாய் தந்தையர்கள் யாதொரு பிரதி பலனையும் வேண்டாமல் நம்முடைய சுகமே அவர்களுடைய சுகமாகவும் நம்முடைய துக்கமே அவர்களுடைய துக்கமாகவும் எண்ணி நாம் அழும்போது கூட அழுதும் நாம் சந்தோஷிக்கும் போது கூடச் சந்தோஷித்தும் அத்தியந்த அன்பு பாராட்டினார்கள். நாம் வியாதியில்லாமலிருக்கும்பொருட்டு அவர்கள் மருந்துகளை உண்டு பத்தியம் பிடித்தார்கள். நாம் ஷேம மாயிருக்கும் பொருட்டு பல விரதங்கள் அநுஷ்டித்துத் தேவப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள் நாம் தூங்கும்போது அவர்கள் தூங்காமல் நம்மைப் பாதுகாத்தார்கள். நாம் வியாதி யாய்விருக்கும்போது அவர்கள் அன்னம் ஆகாரம் நித்திரையைத் துறந்து விட்டார்கள். நம்முடைய வாந்தி மலஜாதி அசுத்தங்களையும் சகித்தார்கள். நம்மை செளக்கியத்தில் வைக்கும் பொருட்டு அவர்களுடைய செளக்கியங்களைக் குறைத்துக் கொண்டார்கள். துக்கங்களை எல்லாம் அவர்கள் தாங்கிக் கொண்டு சுகங்களை நமக்குக் கொடுத்தார்கள் என்று பலவாறாக நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தேவராஜப் பிள்ளையும் கனகசபையும் எங்கனிடத்துக்கு வந்தார்கள். நாங்கள் தாய் தகப்பன்மார்கள் செய்த நன்மைகளைக் குறித்துச் சம்பாஷிக்கிறோமென்பதை தேவராஜப் பிள்ளை தெரிந்து கொண்டு அவர் எங்களைப் பார்த்து “கொடுமையான தாய் தகப்பன்மார்களுக்குக் கூட சில நல்ல பிள்ளைகள் எவ்வளவோ நன்மைகள் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சில சரித்திரங்களைச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள்” என்று சொல்லுகிறார்.

சில காலத்துக்கு முன் தஞ்சை நகரத்திலே சுப்பையன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு இரண்டு புத்திரர்கள். அவர்களில் மூத்தவனுடைய ஜாதகப்பலன் தகப்பனாருக்கு ஆகாதென்று ஜாதகத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தபடியால் அவனைத் தகப்பன் சத்துருபுருஷமாக எண்ணத் தலைப்பட்டான். அந்தப் பிள்ளையை அவன் கண்ணாற் பார்க்கிறதில்லை, கையால் தொடுகிறதில்லை. மூத்த பிள்ளை அவனுக்கு வேம்பாகவும், இளைய பிள்ளை கரும்பாகவும் போய் விட்டார்கள். மூத்த பிள்ளை நன்மை செய்தான் அது கனகசபனுக்குத் தீமையாகத் தோன்றும். இளையபிள்ளை செய்கிற தீமையெல்லாம் நன்மையாகத் தோன்றும். மூத்த பிள்ளையிடத்தில்

தகப்பனுக்கு உண்டாயிருக்கிற துவேஷத்தைப் பரிகரிக்கிறதற்கு அந்தப் பிள்ளையின் தாயார் அவளாற்கூடியமட்டும் பிரயாசைப்பட்டும் நிஷ் பிரயோசனமாய்ப் போய்விட்டது. ஆயினும் மாதா உள்ள வரைக்கும் மூத்த பிள்ளைக்கு ஒரு குறைவு மில்லாமலிருந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்குப் பத்தாம் வயதும், இளைய பிள்ளைக்கு ஒன்பதாம் வயதும் நடக்கும் பொழுது மாதா பரலோகப் பிராப்தி ஆனாள். அது முதல், மூத்த பிள்ளைக்குக் கஷ்டகாலம் ஆரம்பித்தது. அந்தப் பிள்ளையைத் தகப்பன் திரும்பிப் பார்க்கிறதேயில்லை. தகப்பனுக்கு ஒரு அற்பத்துன்பம் நேரிட்டாலும் மூத்த பிள்ளைனுடைய ஜாதகப் பலன் என்று நினைத்து அந்தப் பிள்ளையைத் தகப்பன் விரோதித்து வந்ததும் தவிர, இளைய பிள்ளையும் தமையன் மேலே கோளும் குறையும் சொல்லித் தகப்பனுடைய துவேஷம் அதிகரிக்கும்படி செய்தான். மூத்த பிள்ளை இன்னும் சில நாள் வரைக்கும் தகப்பன் வீட்டில் இருந்திருப்பானானால் அவனுடைய ஆயுசு முடிந்து தாய்போன இடத்துக்குப் போயிருப்பான் என்பது சத்தியம். அவன் படுகிற கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை அவன் தாயுடன் பிறந்த அம்மான கேள்விப்பட்டு அவன் வந்து அந்தப் பிள்ளையைத் தன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் சம்பரக்ஷித்து வந்தான். அவன் எப்படியாவது தொலைந்தானே யென்று தகப்பன் சந்துஷ்டியடைந்து தன்னுடைய பிரியத்தை யெல்லாம் இளைய பிள்ளைக்கே தத்தஞ் செய்து விட்டான். மூத்த பிள்ளைக்கு இருபத்திரண்டு வயது நடக்கும்போது தகப்பனுக்குக் கபவாத சுரங்கொண்டு அநேக மாசம் வரைக்கும் அவஸ்தைப் பட்டான். அந்த வியாதியும் மூத்த பிள்ளையினுடைய ஜாதக விசேஷத்தால் நேரிட்டதென்று தகப்பன் எண்ணி அந்தப் பிள்ளைக்கும் ஒன்றும் வைக்காமல் சகல சொத்துக்களுக்கும் இளைய பிள்ளையைப் பாத்தியப்படுத்திப் பிரசித்தமாக ஒரு மரண சாசனம் எழுதி வைத்தான். மூத்த பிள்ளை நற்குண சம்பன்னன் ஆகையால் தகப்பன் என்ன கொடுமை செய்தாலும் அதைப் பாராட்டாமல் வியாதிபாயிருக்கிற தன் தகப்பனை, அடிக்கடி போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு வருவான். அவனைக் கண்டபோதெல்லாம் தகப்பன் பாம்பு போலச் சீறி வைது துரத்திக் கொண்டு வந்தான். ஒரு நாள் விழவினால் மேயப்பட்டிருந்த மேல் மாடியில் தகப்பன் வியாதியுடன் படுத்திருக்கும்போது அந்த மேல்மாடிக்குப் போகிற படிகளில் நெருப்புப் பிடித்துக் கொண்டு மேல்மாடியிலும் தாவ ஆரம்பித்தது. படிகளில் நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டபடியால் வியாதிபயத்தனை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு மேல் மாடியில் ஏறுவதற்கு மார்க்கமில்லாமல் போய்விட்டது. இவ்வகையாகத் தகப்பனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தை மாமன் வீட்டிலிருந்த மூத்த பிள்ளை கேள்வியுற்று உடனே ஓடி வந்து படி வழியாய் மேல் மாடிக்குப் போக யத்தனித்தான். அவனுடைய பிரயத்தனத்துக்கு அக்கினி சுவாலை இடங்கொடுக்கவில்லை. அந்த ஜேஷ்டபுத்திரத் துரோகிக்கு மகன் செய்யும் உபகாரம் அக்கினிக்குச் சம்மதம் இல்லாதது போல வழிமறித்துக் கொண்டது. மேல் மாடியின் பின் புறத்திலிருக்கிற பலகணிகளின் வழியால் உள்ளே நுழைந்து தகப்பனை வெளிப்படுத்துகிறதென்று மூத்த பிள்ளை நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்தப் பலகணிகள் ஒரு தென்னைமர உயரத்திலிருந்தபடியால் இரண்டு பெரிய ஏணிகளைச் சேர்த்துக் கட்டி ஜன்னலுக்கு நேராக நிறுத்தி, அவைகளின் வழியாக ஏறி ஜன்னலின் மரக்கம்பிகளை அரிவாளால் வெட்டிப் பிளந்து கொண்டு உள்ளே பிரவேசித்து, தகப்பனை மிருதுவாகத் தூக்கி ஜன்னல் வழியாக இறக்கி ஏணியின்மேல் நிறுத்திக் கைலாகு கொடுத்துப் படிப்படியாய் நடத்திக் கொண்டு வந்து பூமியிலே சேர்த்தான். அப்படிச் செய்யாமல் சிறிது நேரம் தாமதப்பட்டிருக்குமானால் தகப்பனுடைய சரீரமும் அவனுடைய ஓர் வஞ்சகமும் அவன் இளைய பிள்ளைக்கு எழுதி வைத்த மரண சாசனமும் அக்கினியில் வெந்து படுகூர்ணமாய்ப் போயிருக்குமென்ததற்கு அந்த அக்கினியே சாட்சி. ஒரு காலத்திலும் மூத்த பிள்ளையைத் தொடாமலிருந்த தகப்பன் அன்றையத் தினம் மாற்போடு இறுகக்கட்டித் தழுவிச் சொல்லுகிறான்: “என் புத்திர பாக்கியமே என் குல விளக்கே ஏன் கண்மணியே உன்னைப்போல தர்மிஷ்டர்களும் என்னைப் போலே பாபிஷ்டர்களும் இந்த உலகத்தில் இருப்பார்களோ? நான் உனக்குச் செய்ததெல்லாம் கொடுமை; நீ எனக்குச் செய்ததெல்லாம் நன்மை. நான் உன்னுடைய கேஷமத்தை ஒரு நாளும் நினைத்ததே இல்லை. நீ என்னுடைய கேஷமத்தை எந்நாளும் மறந்ததேயில்லை. உன்னுடைய குணத்தையும் என்னுடைய குணத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில் நான் உன்னைச் சாட்சியாகக் கொள்ளவும் யோசியும் அல்ல. நான் உனக்குச் செய்த துரோகமே, நெருப்பாக விளைந்ததே. தவிர வேறல்ல. அந்த நெருப்பினின்று நீ என்னை ரக்ஷித்தபடியால் நீயே என்னைப் பெற்ற தாயும் தகப்பனும் ஆனாய் என்று பல வகையாக ஸ்தோத்திரஞ் செய்ததுமன்றி தான் செய்த கொடுமைகளை

நினைத்து நினைத்து மனம் உருகி அழுதான். அன்று முதல், மூத்த பிள்ளையே சகல பாக்கியமென்று நினைத்து. அவன் வசத்தில் ஆஸ் திகளை யெல்லாம் ஒப்புவித்துத் தானும் இளைய குமாரனும் அவனால் பேரஷைக்கப்பட்டு வாழ்ந்தார்கள்.

வெகு காலத்துக்கு முன்பாக யூரோப்பிலே (Europe) சிசிலி (Sicily) நாட்டில் இருக்கிற அக்கின் மலை அக்கினியைக் கக்கி, அநேக ஊர்களைச் சுட்டு நிர்மூலமாக்கினபோது ஜனங்கள் எல்லோரும் அதிக விலை பெற்ற சொத்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு தப்பி ஓடினார்கள். அவர்களில் அநப்பியஸ் (Anapius) அம்பி நோமஸ் (Amphinomus) என்கிற இரண்டு டாலர்கள் யாதொரு ஆஸ்தியையும் தொடாமல் வயோதிகர்களான தங்களுடைய தாய் தந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்று அவர்களுடைய பிராணனை ரகித்துப் பிரக்கியாதி அடைந்தார்கள்.

ரோமாபுரியை மூவேந்தர் கூடி அரசாட்சி செய்து வந்த காலத் தில் பெயர் பெற்ற பிரசங்க வித்வானாகிய சிசரோ (Cicero) எனவரையும் அவருடைய சகோதரராகிய குவிண்டஸ் (Quintus) என்பவரையும் இன்னும் அநேகரையும் கொண்டுவிடும்படி அந்த மூவேந்தர்கள் தீர்மானித்தார்கள். இந்தச் சமாச்சாரம் கேட்டவுடனே சிசரோவும் அவர் சகோதரரும் தப்பி ஓட ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு சிசரோ தம்முடைய சகோதரனைப் பார்த்து "நான் கடற்கரைக்குப் போய் பிரயாணக் கப்பல் திட்டஞ் செய்கிறேன். நீ வீட்டுக்குப் போய் வழிச் செலவுக்குப் பணம் கொண்டு வா" என்று ஆக்ஞாபத்தார். அந்தப் பிரகாரம் குவிண்டஸ் என்பவர் வீட்டுக்குப் போனார். அவர் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற சமாச்சாரம் தெரிந்து அவரைப் பிடித்துக் கொல்வதற்காக அநேகம் போர் வீரர்கள் வீட்டுக்குள் னே பிரவேசித்து அவரைத் தேடினார்கள். அவர் அகப்படாதபடி வீட்டுக்குள் ஒரு பக்கத்தில் ஒளிந்துகொண்டார். அந்தச் சேவகர்களும் ஆக்கிரகம் உண்டாகி அவருடைய மகனைப் பிடித்துத் தகப்பன் ஒளிந் திருக்கிற இடத்தைக் காட்டும்படி அந்தப் பள்ளையை அடித்துப் பல விதமாக உபத்திரவஞ் செய்தார்கள். தாங்கக் கூடாத உபத்திரவங் களையெல்லாம் அந்தப் பிள்ளையாண்டான் சகித்துக் கொண்டு தகப் பன் ஒளிந்திருந்த இடத்தைக் காட்டாமலிருந்தான். குவிண்டஸ் என்பவருக்குத் தமது மகன் படுகிற உபத்திரவம் தெரிந்தவுடனே மனஞ் சகிபாமல் வெளியே ஓடிவந்து அந்தக் கொலைஞரைப் பார்த்து "நிர்த்தோஷ்யான அந்தப் பிள்ளையை ஏன் உபாதிக்கி நீர்கள்? என்னைக் கொல்லுங்கள்" என்று சொல்லி அழுதார். உடனே அவருடைய மகன் என்னைக் கொல்லுங்கள் தகப்பனாரைக் கொல்ல வேண்டாம் என்று பிரார்த்தித்தான். அந்தப் பரம சண்டாளர்கள் சற்றும் இரக்கமில்லாமல் தகப்பனையும் மகனையும் ஒரே காலத்தில் வெட்டிக் கொன்றார்கள்.

பெருமையிற் சிறந்த அலெக்சாண்டர் (Alexander) என்னும் அரசனுடைய தாயாராகிய ஒலிம்பியாஸ் (Olympias) என்பவள் அதிகாரப் பிரியம் உள்ளவளாய் ராஜரீக காரியங்களிற் பிரவேசித்து மகனுக்கு ஓயாத சஞ்சலத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். அப்படி இருந்தும் அந்த அரசனுக்கு மாதாவின் மீதுள்ள அன்பு குறையாமல் அவர் திக்குவிஜயஞ் செய்யப்போன இடங்களில் அகப்பட்ட ஆபீஸ் வஸ்துக்களைத் தாயாருக்கு அனுப்பிவைத்தார். அவரால் நியமிக்கப்பட்ட கவர்னராகிய அன்டிப்பட்டர் (Antipater) என்பவரே தேச காரியங்களை நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும், அந்தக் காரியங் களில் தாயார் பிரவேசிக்க வேண்டாம் என்றும், அலெக்சாண்டர் எழுதிய கடிதத்துக்கு அவருடைய தாயார் கடுங்கோபமாய் மறுமொழி எழு தியும் அந்த அரசனுக்கு மாதாமேலே எள்ளளவும் கோபம் உண்டாக வில்லை. அவருடைய உபத்திரவத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அன்டிப்பட்டர் என்னும் கவர்னர் அலெக்சாண்டருக்கு அநேக கடி தங்கள் அனுப்பினார். அதற்கு அலெக்சாண்டர் சொன்னதாவது:— "அன்டிப்பட்டர் அறுநூறு கடிதங்கள் அனுப்பினாலும் அத்தனை கடிதங்களையும் என் தாயாருடைய ஒரு கண்ணீர் துளி அழித்து அபலமாக்கி விடுமென்பதை அன்டிப்பட்டர் அறியவில்லை" என்றார்.

புருசியா (Prussia) தேசத்து அரசராகிய பிரதரிக் (Frederick) என்பவர் ஒரு நாள் வேலைக்காரனை அழைப்பதற்காக வழக்கப்படி மணியை ஆட்டினார். ஒருவரும் வராதபடியால் அவர் வேலைக்காரனிருக்கிற இடத்தைப்போய்ப் பார்க்க வேலைக்காரன் ஒரு கட்டின்மேலே படுத்து நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய சட்டைப் பையில் ஒரு கடிதம் நீட்டிக் கொண்டிருந்த படியால் அவனை எழுப்பாமல் அரசர் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்து வாசித்தார். அது அந்த ஊழியக்காரனுக்கு அவனுடைய தாயாரால் எழுதப்பட்ட கடிதமாயிருந்தது. அதில் மகனே உன்னுடைய சட்டைத்தில் மிச்சம்பிடித்து என்னுடைய சட்டை காலத்துக்கு உதவும்படியாக அனுப்பிக் கொண்டு வருகிறாயே. இந்த உபகாரத்திற்காகக் கடவுள் உனக்குக் கிருபை செய்வார்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. உடனே அரசர் சில தங்க நாணயங்களை அந்தக் கடிதத்துடன் சேர்த்து வேலைக்காரனுடைய சட்டைப் பையில் மிடுதுவாக வைத்துவிட்டு மறுபடியும் அவருடைய அறைக்குள்ளே போய் மணியை அதிக பலமாக ஆட்டினார். வேலைக்காரன் விழித்துக் கொண்டு அரசருடைய சமூகத்துக்கு ஓடினான். அரசர் அவனைப் பார்த்து “நீ நல்ல தூக்கந் தூங்கினாய்” என அவன் “சுழிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். பிறகு தன் சட்டைப் பை கனமாயிருக்கிறதைக் கண்டு உள்ளே கையைவிட அந்த தங்க நாணயங் கள் வந்த விவரந் தெரியாமல் அவன் மதிமயங்கி அழுது கொண்டு அரசனுடைய காலில் விழுந்து “மகாராஜவே யாரோ என் குடியைக் கெடுக்க இந்த நாணயங்களை என் சட்டைப்பையில் வைத்துவிட்டார் கள்” என்றான். உடனே வேந்தன் அவனைப் பார்த்து “கடவுள் சில சமயங்களில் நித்திரையில் நமக்கு நன்மையை அனுப்புகிறதும் உண்டு. நீ என்னுடைய வந்தனத்துடன் அந்த நாணயங்களை உன் தாயாருக்கு அனுப்புகிறதும் அன்றி, உன்னையும் உன்தாயாரையும் கை விடமாட்டேன் என்று உன் மாதாவுக்கு தெரிவி” என்றார்.

ஆஸ்திரியா (Austria) தேசத்தில் ராஜதானியாகிய வியன்னா (Vienna) நகரத்தில் ஒரு எளிய கைம் பெண்சாதி இருந்தாள். அவளுடைய புருஷன் இறந்த பிற்பாடு காலக்ஷுபத்துக்கு மார்க்கமில்லாமல் அவளும் அவளுடைய பிள்ளையும் மகா கஷ்டப் பட்டார்கள். அவளுடைய வறுமையின் நிமித்தமே அவளுக்கு வியாதி யுந் துர்ப்பலமும் அதிகரித்தன; சில நாளையும் படுத்த படுக்கையிலே யிருந்தாள். அவளுடைய புத்திரன் அதி பாலியனா யிருந்ததால் அவன் யாதொரு கைத்தொழில் செய்ய அசத்தனாயிருந்தான். அந்தச் சிறுவன் பல வைத்தியர்கள் வீட்டுக்குப் போய் தன்னுடைய தாயா ருக்கு வைத்தியம் பார்க்க வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவர்கள் எல்லோரும் முன் பணமில்லாமல் வரமாட்டேனென்று சொல் விவிட்டார்கள். அந்தப் பையன் அவர்களுக்கு இரக்கம் உண்டாகும்படி அவர்களுடைய காலில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து அவனாற் கூடிய மட்டும் இரந்து மன்றாடியும் அந்தப் பாவிசளுக்கு இரக்கம் உண்டாகவில்லை. அந்தப் பாலன் அழுது கொண்டு தெருவிலே போகும்போது அந்த தேசத்துச் சக்கரவர்த்தியாகிய இரண்டாவது ஜோசப் (Joseph II) என்பவர் ஒரு சாதாரணமான வண்டியின் மேலே ஏறிக்கொண்டு சாரி போய்க்கொண்டிருந்தார். அவர் சக் கரவர்த்தி யென்பது அந்தப் பையனுக்குத் தெரியாதாபடியால் அவன் அவருக்கு முன்பாகப் போய் வியாதியாயிருக்கிற தன் மாதா வுக்கு வைத்தியம் பார்ப்பதற்காக பொருளுதவி செய்ய வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அவன் மாதாவுக்காகப் பாடுபடும் பரி தாபத்தைப் பார்த்துச் சக்கரவர்த்திக்கு இரக்கம் உண்டாகி “நான் உன்னுடைய மாதாவுக்கு வைத்தியஞ் செய்கிறேன். உன்னுடைய வீட்டைக் காட்டு” என்று சொல்லி, அவனையும் வண்டியின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போனார். அவர் அந்த வீட்டுக்குப் போன உடனே அந்த ஸ்திரீ பசியினால் வாடிக் கண்ணிருட்டிச் காதைடைத்து மெலிந்து போயிருக்கிறதைப் பார்த்து, அவளுக்குத் தரித்திரத்தைத் தவிர வேறு வியாதியில்லை யென்றும் அதற்கு ஔஷதம் பொருள் தானென்றும் தெரிந்து கொண்டு, அந்தப் பையனைப் பார்த்து உன்னுடைய தாயார் வியாதிக்குத் தகுந்த ஔஷதம் இன்னதென்று எழுதிக் கொடுக்கிறேன். மைக்கூடும் இறகும் காகிதமுங் கொண்டு வா” என்றார். அவன் அந்தப் பிரகாரம் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அவர் அந்தப் பாலனுக்கு நூறு வராகன் கொடுக்கும்படி தம்முடைய பொக்கிஷ சாலை உத்தியோகஸ்தருக்கு உத்தரவு எழுதி அனுப்பினார். அந்தப் பிரகாரம் அவர்களுக்கு நூறு வராகன் கிடைத்து. அவர்க ளுடைய தரித்திர வியாதியை அதஞ்செய்தது.

27. எதிர்பாரா நல்வரவு .

ஒரு நாள் சாயாரகைச் நானும் தேவராஜப் பிள்ளையும் கவக சபையும் வேடிக்கையாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது என்னுடைய சத்தியபுரியிலிருந்து வந்த வண்டிக்காரன் ஒருவன் வெளியே யிருந்து மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சுடன் ஓடிவந்து உள்ளே நுழைந்து

எங்களைப் பார்த்து "சந்தோஷ சமாச்சாரம் சந்தோஷ சமாச்சாரம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆதந்த நர்த்தனஞ் செய்தான். நாங்கள் "அந்தக் சமாச்சாரம் என்ன? என்று கேட்க அவன் சுவாமிகளே நாள் இரண்டு நாழிகை வழி தூரம் ஓடி வந்ததால், எனக்கு இரக்கின்றது. இரப்பு அடங்கி உடனே சொல்லுகிறேன்" என்று மறுபடியும் குதித்துக் கூத்தாடினான். நான் அவனைப் பார்த்து "இப்பொழுது நீ எத்தனையோ வார்த்தைகள் பேசினாய் சந்தோஷச் செய்தி இன்னதென்று ஒரு வார்த்தையிலே சொல்லக் கூடாதா?" என்று உலுக்கினேன். அவன் மறுபடியும் காரியம் இன்னதென்று தெரிவிக்காமல் சம்பந்தமில்லாத காரியங்களைச் சொல்ல நேரம் போக்கினான். எனக்குக் கோபம் ஜனித்து அவனை அடிக்கிறதற்காகக் குதிரைச் சவுக்கைக் கையிலே எடுத்தேன். அவன் கத்திக்கொண்டு "நான் சந்தோஷ சமாச்சாரங் கொண்டுவந்ததற்கு இது தானா சம்மானம்? நான் இன்று நேற்று வந்தவனா? நான் எத்தனையோ காலமாக உங்களுக்கு ஊழியஞ் செய்துவருகிறேன். பெரிய ஐயா, அம்மாகூட என்னை ஒரு வார்த்தை சொன்னதில்லை; ஒரு அடி அடித்த தில்லையே நேற்றைப் பிள்ளையாகிய நீங்கள் என்னை அடிக்க லாமா? வையலாமா?" என்று பல அசங்கதமான காரியங்களைப் பேசினானே தவிரச் சங்கதி இன்னதென்று தெரிவிக்கவில்லை. உடனே எனக்குக் கோபாக்கினி மூண்டு குதிரைச் சவுக்கை அவன் மேலே பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தேன். அவன் இருபதடி வாங்கின பிற்பாடு எங்களை நோக்கி "சத்தியபுரியிலிருந்து ஐயா, அம்மா எல்லாரும் வருகிறார்கள். நான் ஆற்றுகுப் போனபோது அவர் களை வழியிலே கண்டு சந்தோஷ சமாச்சாரஞ் சொல்வதற்காக, இரண்டு நாழிகைவழி தூரம் குடல் தெறிக்க ஓடி வந்தேன்", என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே தேவராஜப் பிள்ளை பெருங் களிப்புடனே எழுந்து பெட்டியைத் திறந்து இரண்டு கோடி வஸ்திரங்களை எடுத்து சந்தோஷ சமாச்சாரங் கொண்டுவந்ததற்காக அந்த வண்டிக்காரனுக்கு வெகுமானஞ் செய்தார். அவன் அத்தனை அடிபட்டும் எங்களுக்குச் சங்கதியைப் பூரணமாய்த் தெரிவிக்கவில்லை. அவன் சொன்னதைக் கொண்டு என் தாய் தகப்பனார் வருவதாகமட்டும் எண்ணிக் கொண்டோமே தவிரச் சம்பந்தி முதலியாரும் அவருடைய பத்தினியும் வருவதாக ஊகிப் பதற்கு இடமில்லாமலிருந்தது. ஆனால் அவள் ஞானாம்பாள் இடத்திலே போய் அவருடைய தாய் தந்தை வருவதாக மட்டுஞ் சொல்லி என் தாய் தந்தையருடைய வரவைப்பற்றி ஒன்றும் பிரஸ்தாபிக்காமலிருந்துவிட்டான். நானும் ஞானாம்பாளும் சந்தித்த போதுதான் அவருடைய தாய் தந்தைகள் வருவதாக எனக்கும், என்னுடைய தாய் தந்தைகள் வருவதாக ஞானாம்பாளுக்கும் வெளிபாயிற்று. ஞானாம்பாள் என்னை நோக்கி அந்த வண்டிக்கார னுடைய குதூகலிப்பையும் ஆதந்தத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில் நம்முடைய தாய் தந்தையர் வரவையன்றி வேறு காரணமும் இருக்கவேண்டும். அதை இப்போது நான் அறிகிறேன் என்று சொல்லி அந்த வண்டிக்காரனை அழைத்து அவனைப் பார்த்து எல்லோரும் வருகிறதாகச் சொன்னாயே அவர்களுடன் கூட உன் பெண்சாதியும் வருகிறாளா? என்று கேட்டாள். அவன் ஆம்; அம்மா ஆம் அம்மா என்று சொல்லி மறுபடியும் நடனஞ் செய்யத் தொடங்கினான். அவனுடைய ஆனந்த நடனத்துக்கும் அவன் பாதிச் சமாச்சாரஞ் சொல்லிப் பாதியைச் சொல்லாமல் விட்டதற்கும் இப்போதுதான் காரணம் தெரிந்தது.

அவன் வந்த உடனே காரியத்தைத் தெரிவித்திருப்பானானால், நானும் தேவராஜப் பிள்ளை முதலானவர்களும் என் தாய் தந்தை மாளிகளை வழியிலே எதிர்கொண்டு அழைப்பதற்காகப் பேர்யிருப பேம்; அவன் காரியத்தைச் சொல்லாமற் கால் விளம்பனஞ் செய்த யடியால் நாங்கள் எதிர்கொண்டு போக அவகாசம் இல்லாமற் போய்விட்டது. பிறகு சற்று நேரத்துக்குள் அநேகம் வண்டிகள்

பல்லக்குகள் முதலிய வாகனங்கள் வருகிற ஒசை கேட்டு நாங்கள் வெளியே ஓடினோம். என தகப்பனாரும் சம்பந்தி முதலியாரும் இரண்டு குதிரைகள் பூண்ட ரதத்தினுள் கீழே இறங்கினார்கள். உடனே தேவராஜப்பிள்ளை அஞ்சலியஸ்தராய் அவர்களிடஞ் சென்று கைலாகு கொடுத்து அழைத்துக்கொண்டு வந்து அவர்களைத் தக்க ஆசனங்களில் இருத்தி உபசரித்தார். அவருடைய பத்தினி முதலிய ஸ்திரீகள் என் தாயார் மாமியார் முதலியோர்களை எதர் கொண்டு அழைத்து வந்து மரியாதை செய்தார்கள். நான் என் தாய் தந்தையரைக் கண்டவுடனே பூமியில் விழுந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து அவர்களுடைய திருப்பாதங்களை என் கண்ணீரால் கழுவினேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு கெட்டுயிர்ப்புடன் பெருமி அழுது அவர் களுடைய கண்ணீரால் என்னை ஸ்தானஞ் செய்வித்தார்கள். என் னுடைய பிரிவின நிமித்தம் அவர்கள் பாதி உடம்பாய் மெலிந்து போயிருந்தபடியால் இப்படிப்பட்ட டக்ஷிணை தாய் தந்தைமார்களை விட்டுப் பிரிந்தோமேயென்று நினைத்து நினைத்து நெடு நேரம் விம்மி அழுதேன். பிறகு என் தந்தையார் ஒரு பிரகாரம் அவருடைய பொருமலை அடக்கிக்கொண்டு தேவராஜப் பிள்ளை யைப் பார்த்து ஐயா இந்தப் பிள்ளை பிறந்த நாள் முதல் ஒரு நாளாவது நான் பிரிந்திருந்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட என்னை; இத்தனை நாளாகப் பிரிந்திருக்கும்படி செய்துவிட்டான். எங்களு களுக்குப் பிராணன் இவனேயன்றி வேறு விராணன் இல்லை. இவன் பிரிந்த நாள் முதல் நாங்கள் பிராணன் இல்லாத சரீரம் போலிருந் தோமேயல்லாமல் மற்றபடியில்லை. பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனங் கல் என்கிற பழமொழியை மெய்யாக்கிவிட்டான். ஆயினும் இவன்மேலே தோஷஞ் சொல்வதற்கு இடமில்லை. நான் இவனையும் ஞானாம்பாளையும் நிஷ்காரணமாய்த் துஷித்து ஒரு நாளுஞ் சொல்லாத கருஞ் கொற்களைப் பிரயோகித்தபடியால் அவர்கள் எங்களைப் பிரியும்படி நேரிட்டது. என்னுடைய குற்றத்தை இப்போது நன்றாக உணருகிறேன். இனி ஒருகாலும் இவனையும் ஞானாம்பாளையும் நான் தூக்கிறதில்லையென்றும் உங்கள் முன்பாக நான் பிரமாண பூர்வமாகச் சொல்லுகிறேன். இவனும் என்னை ஒருநாளும் பிரிகிறதில்லையென்று பிரமாணம் செய்ய வேண்டும்” என்றார். பாசமும் நிறைந்த இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே நான் மனம் உருகி என் தகப்பனார் பாதத்தில் விழுந்து “ஐயா உங்களுக்குச் சொல்லாமல் நான் வெளிப்பட்டது என்மேலே குற்றம்மயன்றி உங்கள்மேலே அனுவளவுங் குற்றமில்லை நீங்கள் எனக்குச் செய்த எண்ணற்றந்த உபகாரங்களுக்குப் பிரதி யாக என்னுடைய தேகத்தை உங்களுக்குச் செருப்படாய்த் தைத்துப் போட்டாலும் தகும். இனி ஒருநாளும் உங்களுடைய உத்தரவில் லாமல் உங்களைப் பிரிக்கிறதில்லையென்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன்” என்றேன். இந்தச் சமயத்தில் சம்பந்தி முதலி யாரும் வந்து கலந்து கொண்டார். அவர் என்னை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு நெடு நேரம் என்னை வ்டாமற் பொருமினார். என்னை விட்டுவிட்டால் நான் மறுபடியும் அவருடைய மகளை அழைத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம் போய்விடுவேனென்று பயந்து, அவர் பிடித்த பிடியை விடாமல் என்னை ஆலிங்கனஞ் செய்ததாகத் தோன்றிற்று. கடைசியாக அவருடைய ஆலிங்கனமும் நின்றது மூச்சுத் திணறலும் அடங்கிற்று.

பிறகு என் தகப்பனாரும் மாமினாரும் தேவராஜப் பிள்ளையை நோக்கி “ஐயா எங்கள் பிள்ளைகள் முகம் அறியாத தேசத்திலே போய் என்ன துன்பப்படுகிறார்களோவென்று நாங்கள் சிந்தாக் கிராந்தர்களாயிருந்தோம். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததுபோல் அவர்கள் உங்களிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கிற சமாசாரம் தெரிந்த பிறகுதான் எங்களுக்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று. பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் பெற்றதுபோல் உங்களிடத்தில் வந்து சேர்ந்த பிற்பாடு அவர்களுக்கு என்ன குறைவு இருக்கிறது? ஆனால் அவர்கள் வெளிப்பட்டபிறகு எங்களுடைய கிருகங்கள் தாமரை யில்லாத தடாகம் போலவும் சந்திரனில்லாத இரவு போலவும் சூரியனில்லாத ஆகாயம் போலவும் இருள் அடைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் அவர்களை நாங்கள் சீக்கிரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி தாங்கள் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். கனக சபைக்குக் கலியாணம் நடக்கும்போது நாங்கள் அகத்தியம் வருகிறோம். அவனுடைய கலியாணத்தை நிறைவேற்றாமல் ஏன் தாமதம் செய்கிறீர்கள்” என்று வினவ தேவராஜப் பிள்ளை சொல்லுகிறார்:—

கனகசபை கலியாணத்தை எவ்வளவு சக்கிரத்தில் முடிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேனோ அவ்வளவுக்கு அது பிந்திப் போகின்றது. பாளையப்பட்டுச் சம்பிரதாயம் என்னென்றால் எங்களுக்குள் கலியாணம் நடக்கிறதற்குமுன் கலெக்டர் ரிவினியூ போர்ட் முதலான அதிகாரஸ்தர்களுக்கு எழுதி உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு கலியாணஞ் செய்கிறது வழக்கம். நான் அந்த அதிகாரஸ்தர்களுக்குப் பல மனுக்கள் அனுப்பியும் யாதொரு மறுமொழியும் வரவில்லை அந்தக் கலெக்டர் கச்சேரி சிரேஸ்ததார் கேட்டுக் காண்டபடி என் தங்கை மகளைக் கலியாணஞ் செய்து கொடுக்க னல்லையென்கிற அகங்காரத்தினால் கனகசபை கலியாணம் நிறைவேறாதபடி அவன் ஏதேதோ விகற்பங்கள் செய்து வருகிறான் அவனுடைய துர்ப்போதனைகளுக்குச் செவி கொடுத்துக் கலெக்டர் எனனுடைய பாளையப்பட்டை ஜப்தியில் வைக்க வேண்டிய முயற்சிகள் செய்கிறார். நான் ஜப்தி செய்யக்கூடாதென்பதற்குள்ள நியாயங்களைக் கண்டு கவான்மெண்டாரவர்களுக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பியிருக்கிறேன். அதற்கு அநுகூலமான மறுமொழி கிடைக்குமென்று தினந்தோறும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கனகசபை எனக்குப் பிள்ளையல்லவென்றும் கவர்ன்மெண்டாரை வஞ்சிக்கிறதற்காக நான் அவனைப் பிள்ளைபோல் பாவிப்பதாகவும் அந்தச் சிரேஸ்ததார் கலெக்டர் முதலான அதிகாரிகளுக்குப் போதித்து வருகிறான். என் தம்பி செய்த மாறுபாடு இவ்வளவு பிரமாதமாய் வந்து விளைந்திருக்கிறது. ஆயினும் சத்தியத்தை அசத்தியம் வெல்லுமா? புண்ணியத்தைப் பாவம் ஜயிக்குமா? சுத்த நிர்த்தோக்ஷியான என்னைக் கடவுள்கையிடுவாரா? எப்படியும் சில தினத்துக்குள் கனகசபையின் கலியாணத்துக்கு உத்தரவு வருமென்று நிச்சயமாக நம்பியிருக்கிறேன். அது வரையுந் தாங்களிருந்து அந்தக் கலியாணத்தைச் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றார். அந்தப் பிரகாரம் என் தகப்பனாரும் மாமனாரும் சம்மதித்துப் பயணத்தை நிறுத்தினார்கள். அவர்களுக்கு நடந்த உபகாரங்களும் மரியாதைகளும் அரசர்களுக்குக் கூட நடவா. போக பூமியில் வசிப்பவர்கள் போல் நாங்கள் எங்களுடைய ஊரையுங் கிருகங்களையும் சுத்தமாய் மறந்துவிட்டோம்.

இந்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்திலே சொல்லியபடி என் தாய் தந்தையரின் வரவைப்பற்றி முந்தி வந்து சமாசாரந் தெரிவித்த அந்த வண்டிக்காரன் மறுபடியும் என்னிடத்தில் வந்து “ஐயா, நான் சந்தோஷ சமாசாரம் தெரிவித்ததற்காக நீங்கள் ஒரு வெகுமானமுஞ் செய்யவில்லையே, இப்போது நான் கேட்கிறபடி உத்தரவு செய்யவேண்டும்” என்று என் காலில் விழுந்து வணங்கினான். “நீ கேட்கிற காரியம் சிரமமாயிருந்ததால் அந்தப்படி செய்கிறேன் அது இன்னதென்று சொல்லு” என்றேன். அவன் “அது சிரமமாயிருந்தாலும் அக்கிரமமாயிருந்தாலும் அகத்தியம் செய்து வேண்டும்” என்றான். நான் அவனைப் பார்த்து “யுக்தா யுத்தம் பாராமல் ஒரு காரியத்தையும்முந்தி வாக்குத் தத்தஞ் செய்யக் கூடாது அலெக்சான்றர் மகாராஜனிடத்தில் ஒருவன் வந்து மகாராஜாவே நீங்கள் யார் என்ன கேட்டாலும் ஆக்ஷேபியாமற் கொடுக்கிறீர்களென்கிற பிரக்கியாதி பெற்றிருக்கிறீர்கள். எனக்கு ஒரு காக கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டான். உடனே அந்த அரசர் அவ்வளவு அற்பப்பொருள்களைக் கொடுப்பது என்னுடைய அந்தஸ்துக்குத் தகாது என்றார். அவன் அப்படி யானால் எனக்கு ஒரு ராஜ்யங் கொடுங்கள் என்றான். இவர் அவனைப் பார்த்து அவ்வளவு பெரியகாரியத்தைக் கேட்பது உன்னுடைய அந்தஸ்துக்குத் தகாது என்றார். அப்படிப்போல உன்னுடைய அந்தஸ்துக்கும் என்னுடைய அந்தஸ்துக்கும் தக்க காரியத்தை நீ கேட்டுக் கொண்டால் செய்கிறேன்” என்றேன். அவன் என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறான் “நான் உட்கார்ந்திருக்கும்போதே தூங்கித் தூங்கி விழுகிறெனன்று அடிக்கடி என்னைக் கோபிக்கிறீர்கள் தூக்கத்தை யக்க என்னாலே சாத்தியப்படவில்லை. நான் சந்தோஷ சமாசாரங் கொண்டு வந்ததற்காக நான் கேட்கும் வெகுமானம் ஏதென்றால் நான் தூங்கி விழும்படியாக உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்” என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே எனக்கும் அப்போது கூட இருந்த தேவராஜப் பிள்ளை முதலானவர்களுக்கும் பெருநகைப்பு வந்துவிட்டது. தேவராஜப் பிள்ளை என்னைப் பார்த்து “உங்கள் வண்டிக்காரனுடைய பிரார்த்தனையானது நான் வாசித்த ஒரு கதையை எனக்கு நினைப்பட்டுகின்றது” என்றார்.

28. சகோதர பக்ஷம். நல்ல சகோதரனும் கெட்ட சகோதரனும்.

தேவராஜப் பிள்ளையினுடைய பாளையப்பட்டின் எல்லைக் குள்ளாக என்ன குற்றம் நடந்தாலும் அதை விசாரித்துத் தீர்மானிக்கிற அதிகாரம் கவர்ன்மெண்டாரால் அவருக்குக்

கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் ஒரு நாள் அதிகாலையில் ஏதோ சில விசாரணை செய்வதற்காக வெளியே போனவர் சூர்யஸ்தமன தாலம் வரையில் வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவர் தரும்பி வந்தவுடனே எங்களைப் பார்த்து பெருந் துயரத்துக்குப் பசில் சங்கதிகள் இன்று நடந்தன; அவைகளை நினைக்கும்போது எனக்கு மயிர்க் கூச்சிடுகின்றது. மனம் உருகின்றது. கண்ணீர் பெருகுகின்றது. அந்தச் சங்கதிகளைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள் என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

கும்பகோணத்தில் வைசியர் குலத்திலே இரண்டு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் போதுமான பூஸ்திதிகளும் நிதி நிகழ்பம் நகை பாத்திர முதலிய ஜங்கமங்களும் இருந்தன. அவர் களில் மூத்தவன் பொய் வஞ்சகம் பேராசை முதலிய துர்க்குண புஞ்சமாயும் இளையவன் சற்குண சம்பன்னனாயுமிருந்தார்கள். அவர்களுடைய தகப்பன் லோகாந்தரஞ் சென்ற பிறகு மூத்தவனே குடும்ப வியாபகனாய் மேல் விசாரணை செய்து வந்தபடியால் சகல ஸ்திதிகளும் கணக்குகளும் அவன் கைவசமாகவே இருந்தன. இளையவன் தமையனை கதியென்று நம்பியிருந்தபடியால் தங்களுக்கு இவ்வளவு ஆஸ்தியென்பதுமே இளையவனுக்குப் பிரிச்சேதந் தெரியாது. இளையவனுக்குக் கலியாணப் பருவம் வந்து வெகு நாளாகியும் அவனுக்குக் கலியாணஞ் செய்விக்காமல் மூத்தவன், காலங் கடத்திவந்தான். அவர்களுடைய தாயுடன் பிறந்த அம்மானுக்கு இந்த ஊர் வாசஸ்தலமானபடியால் அவன் மேற்படி இளைய பிள்ளையை இந்த ஊருக்கு வரவழைத்து தன்னுடைய மகளைக் கன்னிகாதானஞ் செய்வித்து மகளையும் மருமகளையும் கும்பகோணத்துக்கு அனுப்பினான். அவர்களுக்கு அன்ன வஸ்திரஞ் கொட்டாமல் மூத்தவன் அநாதரவு செய்தபடியால் இளையவன் தமையனைப் பார்த்து “அண்ணா குடும்ப ஸ்திதிகளில் ஏதாவது தங்களுக்கு இடிமானதைக் கொடுத்தால் நான் எங்கேயாயினும் போய் பிழைத்துப்போகிறேன். தேவரீர் கிருபை செய்யவேண்டும் என்று மிகுந்த பயபக்தியுடன் இரந்து மன்றாடினான். அந்த மன்றாட்டையெல்லாம் மூத்தவன் ஆற்றிற்கரைத்த புளியாக்கி இளையவனையும் அவன் மனைவியையும் புறக்கணித்துத் தள்ளி விட்டான். அவர்கள் இருவரும் பட்டினியும் பசியுமாக இந்த ஊருக்கு வந்துவிட்டார்கள். தமையன் அவ்வளவு கொடுமை செய்தும் அவன்மேலே பாக வியாஜ்ஜியஞ் செய்ய இளையவன் அநிஷ்டனா யிருந்தான் ஆயினும் அவனுடைய மாமனார் முயற்சியினாலே கும்பகோணத்தில் பாக வழக்குச் செய்யப்பட்டது. மூத்தவன் தன் கையிலிருந்த திரவியங்களையெல்லாம் பல பேர் கையில் தகசிபமாய்க் கொடுத்துவிட்டு தன்னிடத்தில் பூஸ்திதிகளைத் தவிர வேறொரு பொருளுங்கிடையாதென்றும் பூஸ்திதிகள் பல பெயர் களிடத்தில் வாங்கப்பட்ட கடன்களுக்கு உத்தரவாதமாயிருப்ப தாகவும் தனக்கு ஒருவருங் கடன் கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்றும் எதிர் வழக்காடி அந்தப்படி பொய்க் கணக்குகளைக் கொண்டும் தப்புச்சாக்கினைக் கொண்டும் நிரூபணஞ் செய்தான். அன்றியும் தன் தம்பியினுடைய சாக்கினைப் பொருள் மூலமாகக் கலைத்து அவர்கள் தன் தம்பி பக்கத்தில் சாக்கி சொல்லாதபடி அழிப்பு செய்தபடியால் தம்பி வழக்கு அபஜயமாய்ப் போய்விட்டது.

இவ்வண்ணம் இளையவன் பிதூரார்ஜிதத்தை இழந்து பரதேசிக் கேர்லமர்ய் மாமனார் வீட்டில் வந்து சேர்ந்தான். மாமனாரிடத் தில் அவன் சில தொகை கடன் வாங்கி சத்தியந் தவறாமல் வர்த்தகஞ் செய்தபடியால் அவனுடைய யோக்கியதை எங்கும் பரிமளித்தது. புஷ்பத்தை தாடி வருந் வண்டிகள் போலச் சகலரும் அவனிடத்தில் கொள்ளல் விற்றல் செய்யவும் பரபத்தியங்கள் மண்ணும் ஆரம்பித்தபடியால் அவனுக்குச் செல்வம் அமரமாய்ப் பெருகிப் பெருகி திரவியவான் ஆனான். இளையவனை அவனுடைய தர்மந் தலைகாத்ததுபோல் மூத்தவனை அவனுடைய மோசமே நாசஞ் செய்துவிட்டது. எப்படியெனில் அவன் கமர்க்குப் பயந்து கொண்டு யாரிடத்தில் பொருள்களை அந்தரங்கமாய்க் கொடுத்து வைத்துநேர் அவர்கள் எல்லோரும் அந்தத் தனங்களை அபகரித்துக் கொண்டு அவனுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகஞ் செய்து விட்டார்கள். தனக்கு யாதொரு சொத்துங் கிடையாதென்றும் அவனே நிபாய சரையார் அரியச் சொல்லிவிட்டபடியால் அந்த நம்பிக்கைத் துரோகிகள்மேல் அவன் வழக்குத் தொடர மார்க்கம் இல்லாமற் போய் விட்டது. பூஸ்திதிகள் பல பெயர்களுடைய கடன்களுக்கு பர்த்தியமாயிருப்பதாக அவனே தன் தம்பி வீழக்கில் ஒப்புக்கொண்ட படியால் அந்தப் பொய்யான கடன்காரர்களெல்லாருந் தங்களுக்கு மெய்யாகக் கடன் கவரவேண்டியதுபோலத் துர்வழக்குகள் செய்து

அந்தப் பூஸ்திதிகளையெல்லாம் ஏலம் போட்டுக் கைவசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவனுக்கு வரவேண்டிய கடன்களையெல்லாம் நியாயஸ்தலத்தில் மறைத்தபடியால் கடன் கொடுக்க வேண்டியவர்களெல்லோரும் அவனை மோசஞ் செய்து விட்டார்கள். அவனும் அவர்கள்மேல் வழக்கிடக் கூடாமற்போய்விட்டது. இவ்வாறு கைப் பொருள்களையெல்லாம் இழந்து கனதரித்தி ரனாம்ப போய்விட்டார்கள். மூத்தவன் வீட்டில் மூத்தவனே வந்து குடியிருக்கத் தலைப்பட்டதால் பிஷைத் தொழிலைத் தவிர ஜீவனத்துக்கு வேறு வழியில்லாமற்போய்விட்டது. அவன் கனிஷ்டத் துரோகியென்று ஊரெங்குந் தெரியுமானபடியால் அவனுக்கு இரங்குவாருமில்லை; பிஷையிடுவாரும் இல்லை. அவன் தம்பியிடத்துக்குப் போகலாமென்றால் அவனுடைய மனச்சாக்கி இடங் கொடுக்கவில்லை.

மூத்தவனும் அவன் பெண்சாதி பிள்ளைகளும் கஷ்டப்படுகிறதை இளையவன் கேள்வியுற்று அவர்களைத் தன்னிடத்துக்கு வரும்படி அவன் கடிதம் அனுப்பினதுமல்லாமல் அவர்களுடைய வழிச் செலவுக்காகப் பணமும் அனுப்பினான். உடனே மூத்தவன் சமுசார சகிதமாய்ப் புறப்பட்டுத் தம்பியிடம் வந்து சேர்ந்தான். தம்பியைப் பார்த்த உடனே தமையன் கட்டிக்கொண்டு தம்பி பிறருக்கு வெட்டின குழி தனக்கே வந்து லபிப்பதுபோல் உனக்கு நான் செய்த திங்கு எனக்கே வந்து லபித்து விட்டது.. உன்னுடைய பாகச் சொத்தை உனக்கு நான் கொடுத்திருப்பேனானால் மற்ற ஸ்திதிகளை வைத்துக் கொண்டு நான் சேஷமமாய் வாழ்ந்திருப்பேன். உன்னுடைய பாகத்தை வஞ்சிக்க நினைத்துச் சொத்துக்களையெல்லாம் நான் பராதீனஞ் செய்தபடியால் அந்தப் பராதீனமே நிலைத்து என்னுடைய ஸ்வாதீனம் மாறிப்போய் விட்டது. ஆடவன் செத்த பிறகு அறுதலிக்குப் புத்திவந்தது என்பதுபோல் சொத்துக்களையெல்லாம் போனபிறகு எனக்குப் புத்தி வந்தது அப்பா என்று சொல்லி அழுதான். தமையன் செய்த துரோகங்களைத் தம்பி எள்ளளவும் விநையாமல் அவனுக்குச் சர்வோபாசாரங்களுஞ் செய்து தாசானு தாசனாக நடந்தான். ஆனால் அவனுடைய இல்லாள் கொழுந்தனிடத்தில் துன்பப்பட்ட வளானதால் அவள் தன் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் கொழுந்தனைக் காணும்போதெல்லாம் கடுகடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

சில நாளாயினபின் தமையன் ஊருக்குப் போக வேண்டுமென்று உத்தரவு கேட்டபடியால் கனிஷ்டன் தன் பத்தினிக்குத் தெரியாமல் பெட்டியைத் திறந்து நூறு தங்க நாணயங்களை கொடுத்துத் தமையன் கையிற் கொடுத்து அவற்றை மூலதனமாக வைத்துக் கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யும்படியாகவும் இன்னும் வேண்டும் காரியங்களுக்கு எழுதும்படியாகவுஞ் சொல்லி, தமையன் பத்தினிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் வஸ்திராபரணங்கள் கொடுத்து அனுப்பினான். அவர்கள் போனபிறகு, இளையவனுடைய பெண்சாதி பெட்டியைத் திறந்து பார்க்கத் தங்க மோகராக்களைக் காணாமையினால் புருஷன் தன் தமையனுக்குக் கொடுத்திருப்பானென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு அவள் கோப சன்னத்துடன் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் வெளியே புறப்பட்டுக் கொழுந்தனாரைத் தொடர்ந்து கொண்டு ஓடினாள். கொழுந்தனும் அவன் பத்தினி முதலானவர்களும் சிறிது தூரம் போய் வெயிலுக்காக ஒரு பாழ்மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவள் கொழுந்தனைக் கண்டவுடனே அவன் செய்த கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிக் காட்டி அவனை வாயில் வந்தபடி ஏசினாள். அவன் அந்தத் தூஷணங்களைச் சகிக்கமாட்டாதவனாய் அந்தக் கொடியவனைப் பார்த்து இந்தப் பணத்துக்காகத்தானே இவ்வளவு பேச்சும் பேசுகிறாய். இந்தா உன் பணம் என்று சொல்லி அவன் கையிலிருந்த மோகராப் பையை அவள் முன்பாக எறிந்துவிட்டான். அவள் நல்ல காரியம் என்று மோகராப் பையை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் சொன்ன தூஷணங்களும் தன்னுடைய சொந்த மனச்சாக்கியும்.. இனிச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வோமென்கிற ஏக்கமுங்கூடி அவனுக்குச் சித்த விகாரத்தை உண்டுபண்ணிப்படியால், அவன் தன் பெண்சாதி பிள்ளைகளையும் கொண்டு தன் உயிரையும் மாய்த்துக்குக் கொள்ளுகிறதென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக் கொண்டான். அந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய பெண்சாதி, பிள்ளைகள் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் வேண்டும் என்று சொன்ன படியால் அவன் ஜலங் கொண்டு வருகிறேன் என்று சொல்லி குளத்துக்குப் போய் ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீர் மொண்டு அதில் விஷத்தைக் கலந்து தன்னுடைய பெண்சாதிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்து தானும் விஷ பானம் பண்ணினான். சற்று நேரத்துக்குள் விஷந் தலைமண்டுகொண்டு அவர்கள் கால்மாடு தலைமடாய்க் கீழே விழுந்து இறந்துபோய் விட்டார்கள்.

மூத்தவன் எறிந்துவிட்ட மோகராப் பையை எடுத்துக்கொண்டு இளையவன் பெண்சாதி வீட்டுக்குள் வந்து நுழைந்தான். அவன் கையில் மோகராப் பையைக் கண்டவுடனே அவனுடைய நாயகனுக்குக் கோபம் உண்டாகி அவனைத் திட்டி யடித்து அந்தப் பையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதைத் தமையனிடத்தில் மறுபடியும் கொடுப்பதற்காக ஓடினான். தமையன் முதலானவர்கள் வெயிலுக்குக் காசுப் பாழ் மண்டபத்தில் நுழைந்ததாக இளையவன் வழியிலே கேள்வியுற்று அவனும் அந்தப் பாழ் மண்டபத்துக்குப் போனான். அங்கே எல்லோரும் இறந்துகிடக்கிறதைக் கண்டு அவர்கள் மேலே ஊழந்து கோகோவென்று கத்தி அழுதான். பிறகு? அவர்கள் சமீபத்திலிருந்த விஷஜல பாத்திரத்தைக் கண்டு அவர்கள் விஷபானம் பண்ணி இறந்துபோனதாக அறிந்துகொண்டு அதில் மிஞ்சியிருந்த விஷ ஜலத்தைத் தானும் குடித்து மரணத்துக்கு ஆயத்தமாய்த் தமையனுடைய பிரேதத்தைக் கட்டிக்கொண்டு படுத்துக் கொண்டான். அவன் விஷநீர் அருந்தினது சில வழிபோக்கர்களுக்குத் தெரிந்து அவர்கள் என்னிடத்தில் ஓடிவந்து அறிக்கையிட்டார்கள். நான் உடனே வைத்தியர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஓடினேன். மூத்தவனும் அவனுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளும் இறந்து வெகுநேரம் ஆகிவிட்டதால் அவர்களுக்கு வைத்தியஞ் செய்வது நிஷ்பிரயோசனமென்று வைத்தியர்கள் தெரிவித்தார்கள். இளையவன் எல்லாருக்கும் பின்பு விஷம் உண்டபடியால் அவன் இறவாமற் குற்றயிராயிருந்தான். அவனுக்கு வைத்தியர்கள் ஓளஷதப் பிரயோகஞ்செய்து அவன் உண்ட விஷத்தை வெளிப்படுத்தி அவனைப் பிழைப்பித்தார்கள். அவன் எழுந்து உடனே தன் தமையன் முதலானவர்களைப் பிழைப்பிக்கும்படி வைத்தியர்களை வேண்டிக் கொண்டான். அவர்கள் பிழைப்பது சாத்தியம் அல்லவென்று அவனுக்குத் தெரிந்தவுடனே அவன் விழுந்து புரண்டு அழுத பரிதாபத்தை ஒருவருங் கண்டுகொண்டு பார்க்கக்கூடாது. அவனுடைய தமையனும் மனைவியுங் குழந்தைகளும் மாண்கிடப்ப்டதையும் அவர்கள் கீழே மேலே அவன் விழுந்து விழுந்து அலறி அழுவதையும் பார்த்தவர்களுடைய மனங் கல்லாயிருந்தாலும் கரையாமலிருக்குமா? இரும்பாயிருந்தாலும் இள்காமலிருக்குமா? இளையவனுடைய மனைவியோ என்றால் தன்னுடைய தெளஷ்டியத்தினால் இவ்வளவு பிரமாதம் வந்து விளைந்ததென்று தெரிந்தவுடனே அவன் மதிமயங்கிக் கீழே விழுந்து இன்னமும் சித்த ஸ்வாதீனம் இல்லாமல் இருக்கிறான். மூத்தவன் ஆதியில் தன் தம்பியை மோசம் செய்யாமல் அவனுடைய பாகத்திக் கிரமப்படி கொடுத்திருப்பா னானால் மூத்தவனுக்கு இப்படிப்பட்ட கதி வாய்த்திராதென்பது உறுதிதான். என்றைக்கிருந்தாலும் துன்மார்க்கர்களைக் கடவுள் இந்த உலகத்திலும் தண்டிக்கிறாரென்பதற்கு இந்தச் சரித்திரமே போதுமான சாஷீயமாயிருக்கிறது. மேற்படி சங்கதிகளை யெல்லாம் நான் புலங்கஷமாய் விசாரணை செய்து இறந்து போனவர்களை யெல்லாம் தகனஞ் செய்யும்படி உத்தரவு கொடுத்து வர இந்நேரம் சென்றது” என்றார்.

தேவராஜபிள்ளை அந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லி முடித்த உடனே என் தகப்பனார் என்னைப் பார்த்து “நீ கல்வி பயிலும் போது இரண்டு நல்ல சகோதரர்களுடைய சரித்திரத்தை நீ வாசிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தச் சரித்திரத்தை இப்போது சொல்லு” என்று உத்திரவு கொடுத்தார்கள். தேவராஜப் பிள்ளையும் அதைக் கேட்க விரும்பிபெடியால் நான் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

“பதினாராம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கல் (Portugal) தேசத்திலிருந்து கோவாப் (Goa) பட்டணத்துக்குப் புறப்பட்டு வந்த ஒரு கப்பலில் ஆயிரத்து இரு நூறு ஜனங்கள் ஏறியிருந்தார்கள். அந்தக் கப்பல் ஒரு மலையில் மோதி உடைந்துபோனதால் இருபது பெயர்கள் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் சமுத்திரத்தில் முழுகி இறந்து போனார்கள். அந்த இருபது ஜனங்களும் ஒரு சிறு படகிலேறித் தப்பிக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்குப் போதுமான புகிரணங்கள் இல்லாமல் இருந்தபடியால் திருவுளச் சீட்டுப் போட்டுத் தங்களிற் சிலரைக் கடலில் தள்ளி விடுகிறதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்குள்ளாக இரண்டு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவனைக் கடலே தள்ளும்படி திருவுளச் சீட்டு விழுந்தது. அவனை இளையவன் மிகுந்த அன்போடு கட்டித்தழுவி அழுதுகொண்டு மற்றவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். என் தமையனுக்குப் பெண்சாதியும், பிள்ளைகளும் மூன்று சகோதரிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப்

போஷக்கிறதற்கு என் - தமையனாரைத் தவிர வேறு கதையில்லை. நானோ ஏகாங்கியாயிருக்கிறேன். நான் இறந்துபோவதினால் ஒரு வருக்கும் நஷ்டமில்லை. ஆகையால் எவனுடைய ஜேஷ்டருக்கு பதிலாய் என்னைச் சமுத்திரத்தில் தள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். தம்பியினுடைய பாஷி மிகுதியைக் கண்டு தமையன் ஆச்சரியம் அடைந்து இப்படிப்பட்ட உத்தம சகோதரனை எணக்காக, இறக்கும்படி செய்வது அநீதியானதால் என்னையே தள்ளிவிட வேண்டும் என்று மன்றாடினான். மூத்தவனைக் கடலில் தவளாத படி இளையவன் அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டான். அவன் எவ்வளவு பலமாகத் தமையனைக் கட்டிக்கொண்டானென்றால் அவர்கள் இருவரையும் வெவ்வேறாய்ப் பிரிப்பது அசாத்தியமாயிருந்திருந்தது. இறுதியில் இளையவனுடைய தொந்தரவைப் பொறுக்க மாட்டாமல் அவனுடைய இஷ்டப்படி அவனைச் சமுத்திரத்தில், தள்ளிவிட்டார்கள். அவன் நல்ல நீச்சக்காரனானதால் அவன் நீஞ்சிக்கொண்டு வந்து அந்தப் படகின் சுக்கானை ஒரு கையாலே பிடித்தான். அந்தக் கையை ஒரு மாலுமி வாளாலே வெட்டி விட்டான். அவன் உடனே சமுத்திரத்தில் விழுந்து எழுந்து படகை மற்ஹொரு கையாற் பிடித்தான். அந்தக் கையையும் அந்த பாவிப் பயல் தறித்துவிட்டான். அவன் இரண்டு கைகளையும் இழந்தும் தண்ணீரில் முழுகாமல் இரத்தப் பிரவாகத்துடன் காலினால் நீந்திக் கொண்டு த்தண்ணீரில் நிற்கிறபரிதாபமான சாக்ஷியும் அவனுடைய சகோதர பாஷமும் படகிலிருந்தவர்களுக்கு இரக்கத்தை உண்டு பண்ணினபடியால் அவர்கள் இந்த ஒரு பிராணனை ரக்ஷிப்பதனால் தமக்கு என்ன நஷ்டம் சம்பவிக்கக்கூடும் என்று சொல்லி அவனைப் படகின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு அவனுடைய காயங்களைக்கட்டி சொஸ்தப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் சில நாள் யாத்திரை செய்து தெய்வ சகாயத்தினால் குறித்த இடத்துக்குச் சித்தாந்த ரேமாய் போய்ச் சேர்ந்தார்கள் ” என்றான்.

துறைச் செய்திகள்.

1-7-1991

முதல் 30—9—1991 வரை.

மதுரை :

1982-ல் இக்காப்பகம் துவங்கப்பட்டபோது பெறப்பட்ட அலுவலகங்களின் பட்டியலின்படி 161 அலுவலகங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு வருவதோடும் ஆவண மாற்றம் செய்யும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இவ்வாண்டு மதுரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகத்திலிருந்து இம்மாவட்டத்துள்ள அரசு அலுவலகங்கள் மற்றும் தல ஆட்சி அமைப்புகளின் புதிய பட்டியல் பெறப்பட்டது. அதன்படி இதுவரை தொடர்பு கொள்ளாத மொத்தம் 130-க்கு மேற்பட்ட அலுவலகங்களுடன் ஆவண மாற்றம் தொடர்பாக கடிதங்கள் அனுப்பப்பட்டு வருகின்றன.

கடந்த காலாண்டில் மதுரை - இராமநாதபுரம் திருச்சபையில் வரலாறு மற்றும் சமய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பத்தகங்கள் பார்வையிடப்பட்டு, அவற்றில் இக்காப்பகத்தின் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய புத்தகங்களின் பட்டியல் (முதல் கட்டமாக 106 புத்தகங்களின் பட்டியல்) அத்திருச்சபை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு, அப் புத்தகங்களை இலவசமாக வழங்கும்படி கோரப்பட்டுள்ளது. இப்பொருள் தொடர்பாக அத்திருச்சபைக் குழுவினரால் எடுக்கப்படும் முடிவு எதிர்நோக்கப்படுகிறது.

தனியார் ஆவணங்கள் சேகரித்தல் தொடர்பாக 6—9—1991 அன்று காலை 11.00 மணியளவில் மதுரை வட்டார வரலாற்று ஆணை ஆய்வுக்குழுவின் கூட்டம் மதுரை மாவட்ட ஆவணக் காப்பகத்தில் சென்னை வட்டார வரலாற்று ஆவணக் குழுவின் உறுப்பினர் செயலரும் மற்றும் தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பக துணை ஆணையருமான திருமதி தி. ந. சரோஜா அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. “தனியார் ஆவணங்கள் பற்றிய சிறு குறிப்பு” கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது. மேற்படி கூட்டத்தில் தனியார் ஆவணங்கள் என்றால் என்ன, அவை எங்குள்ளது, அவற்றை / அவை தொடர்பான விவரங்களை சேகரிக்க வேண்டிய அவசியம் மற்றும் அவற்றை சேகரித்தலில் உறுப்பினர்கள் எந்த அளவு ஒத்துழைப்பு அளிக்கலாம் என்பது பற்றி பேசப்பட்டது. கூட்ட நடவடிக்கை குறிப்புகள் தலைமை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன.

சிங்கம்பட்டி ஐமீன்தார் திரு முருகதாஸ் தீர்த்தபதி அவர்கள் சிங்கம்பட்டி சமஸ்தானத்தில் உள்ள முக்கியமான ஆவணங்களை ஆவணக்குழுவிற்கு வழங்க இசைவு தெரிவித்துள்ளார். தொடர் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆவணமாற்றம் தொடர்பாக ஆராய்ச்சி உதவியாளர் 9—9—1991 மற்றும் 10—9—1991-ல் மேலுருக்கும் உதவி ஆணையர் 16—9—1991 மற்றும் 17—9—1991-ல் உசிலம்பட்டிக்கும் சென்று வந்தனர். அவ்ஜூரிலுள்ள அரசு அலுவலகங்கள் மற்றும் தல ஆட்சி நிறுவனங்களுக்கும் சென்று, ஆவணங்களை மாவட்ட ஆவணக்காப்பகத்தில் மாற்ற தேவையான விவரங்கள் சேகரித்து வந்தனர். அவற்றில் அடிப்படையில் ஆவண மாற்றம் குறித்து தக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இது போன்ற சுற்றுப் பயணங்கள் தனியார் ஆவணங்கள் ஏதேனும் உள்ளனவா என்று கண்டறிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

மேற்படி காலாண்டில் ஆவணமாற்றம் தொடர்பாக 22 எண்ணிக்கை அலுவலகங்கள் தேரில் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டன. 14 அலுவலகங்களிலிருந்து மொத்தம் 552 எண்ணிக்கை நி.மு. ஆவணங்கள் மாற்றம் செய்யப்பட்டன.

இக்காப்பகத்தில் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஆவணங்களில் வரலாற்று மற்றும் நிர்வாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றிற்கு மட்டும் பொருள் விவர அட்டவணைகள் தயாரிப்பதற்காகவும் இதர பாதுகாக்கத் தேவையற்றவற்றை கண்டறிந்து அவற்றை சம்பந்தப்பட்ட அலுவலகங்களுக்குத் திருப்பி அனுப்புவதற்காகவும் ஆவணங்கள் மதிப்பீடு செய்யும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இதன்படி மேற்படி காலாண்டில் சுமார் 1460 எண்ணிக்கை ஆவணங்கள் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டன.

பின் குறிப்பிடப்படும் அலுவலக ஆவணங்களுக்கு பொருள் விவர அட்டவணை தயாரிக்கப்பட்டன.

(1) தொழிலாளர் நலத்துறை துணை (அலுவலக நகல்)
ஆணையர் அலுவலகம் (1943 முதல்
1959 வரை).

(2) மண்டல வன அலுவலர் அலுவலகம்
(1932 முதல் 1960 வரை.)

(3) இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை
துணை ஆணையர் அலுவலகம்,
(1959 மற்றும் 1960).

ஆவணங்கள் செப்பனிடும் பணி.

இக்காலாண்டில் மொத்தம் 4,596 ஆவணத்தாட்கள் செப்பனிடப்பட்டது.

புத்தகங்கள் மற்றும் ஆவணங்கள் கட்டுதல் பணி :

இக்காலாண்டில் கட்டப்பட்ட தொகுதிகள் மொத்தம் 65. இக்காலாண்டில் தைக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் மொத்தம் 1,138.

சேலம் :

சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள வட்டாட்சியர், இராசிபுரம். வட்டாட்சியர், ஆத்தூர் ஆணையர், ஊராட்சி ஒன்றியம், வெண்ணாத்தூர் வட்டாட்சியர், சேலம் ஆணையாளர், சேலம் நகராட்சி ஆணையாளர் ஊராட்சி ஒன்றியம் பெத்த நாயக்கன் பாளையம் ஆகிய அலுவலகங்களிலிருந்து 4,073 எண்ணிக்கை நிலைமுடிவுகள் மாற்றம் செய்யப்பட்டன. மாவட்ட ஆட்சியர் சேலம் அலுவலகத்தின் 1930-ம் ஆண்டு முதல் 1934-ம் ஆண்டு வரைக்குமான பொருளடக்க அட்டவணைகள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு, மேற்படி நான்கு ஆண்டுகளுக்கும் அட்டவணை எழுதப்பட்டது.

சேலம் விஜயராகவாச்சாரியார் நினைவு நூலகத்திலிருந்து, ஸ்ரீமான் விஜயராகவாச்சாரியாரின் கொள்ளுப்பேரன் டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்களின் அனுமதியுடன் மகாத்மா காந்தி, மோதிலால் நேரு, ஜவஹர்லால் நேரு, பாபு ராஜேந்திரபிரசாத், வா. உ. சி. சுப்ரமணிய சிவா போன்ற முக்கிய தேசத் தலைவர்கள் மற்றும் கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரின் ஆளுநர்கள் ஆரேயார் ஸ்ரீமான் விஜயராகவாச்சாரியாருக்கு எழுதிய கடிதங்களின் (50 எண்ணிக்கை) நகல்கள் புத்தக வடிவத்தில் தொகுக்கப்பட்டு தலைமை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. மேலும் ஈரோடு நகரிலுள்ள செல்வி முத்தையா அவர்களிடமிருந்து கலைமகள் கலைக்கூடக் கையேடு என்ற புத்தகம் பெறப்பட்டு தலைமை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. மேலும் சேலம் வட்டார வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழுவின் அலுவல் சார்பற்ற உறுப்பினர் பேராசிரியர் திரு பா. இராமநாதன் Gold plated q ran, Calligraphy மற்றும் Bagalur Govt. Record and Patta Papers Map of Bagalur, Palayakatars. போன்ற தனியார் ஆவணங்கள் பற்றிய விவரத்தினையும் தலைமை அலுவலகத்திற்கு நேரடியாக அனுப்பி வைத்துள்ளார்.

திருச்சி :

இம்மாவட்ட ஆவணக்காப்பகத்தில் ஆவணங்கள் சேதரிக்கும் பணி துரிதமாக நடைபெற்று வருகிறது. இம்மாவட்டத்திலுள்ள மொத்தம் 409 அலுவலகங்களில் இதுவரை 99 அலுவலகங்களில் ஆவணங்கள் இருப்பில் உள்ளதாக கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இதுவரை நிலைமுடிவு ஆவணங்கள் 76,027 எண்ணிக்கையும் புத்தகங்கள் 1,773 எண்ணிக்கையும் பெறப்பட்டுள்ளன. பெறப்படும் ஆவணங்கள் கூர்ந்தாய்வு செய்யப்பட்டு தேவையற்ற நிலைமுடிவு ஆவணங்கள் மாற்றம் செய்யும் பணியும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. பொருளடக்க அட்டவணை சீட்டுக்கள் தயாரிக்கும் பணியும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது.

தனியார் வசமுள்ள சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆவணங்கள் மற்றும் கிறித்துவ தேவாலய ஆவணங்கள் ஆகியவற்றைப்பற்றி அறியவும் பாதுகாக்கவும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

இவ்வலுவலகத்தில் இதுவரை 1,178 நாட்கள் செப்பனிடப்பட்டு இப்பணி தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. 51 புத்தகங்களை கட்டமைப்பும் 85 நிலை முடிவு ஆவணங்களை சீர் செய்துள்ளனர்.

தனியார் ஆவணங்கள் சம்பந்தமாக கீழ்க்காணும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

திருச்சி மற்றும் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள பழங்கால கிறித்துவ தேவாலய சம்பந்தமாக ஆவணங்கள் பற்றி அறிந்து பாதுகாக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

திருச்சியிலுள்ள ரெவரன்ட் எம். மாசிலாமணி, B. D. Clerical secretary, Creeper Collage; Alithurai Roac; Trichi-620 017. மற்றும் தஞ்சையிலுள்ள ஆர்ச் பிஷப் மேன்மைதகு டாக்டர் பி. ஆரோக்கியசாமி D.O.M.S.C.B.T., ஆகியவர்களுடன் கடிதங்கள் மூலம் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுடைய பட்டியல் பெற்று அவர்களுடன் தொடர்புகொண்டு தேவையான விவரங்கள் சேகரிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. முதல் கட்டமாக ஜெயங்கொண்டம் வட்டாட்சியர் அலுவலகத்திலுள்ள சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் பட்டியல் பெறப்பட்டுள்ளது.

காலம் :

வரிசை
எண்.

அலுவலகங்களின் பெயர்.

பெறப்பட்ட
ஆவணங்
களின் எண்
ணிக்கை.

(1)

(2)

(3)

1.	உதவி இயக்குநர், மாவட்ட நில ஆளவை துறை கோவை.	53
2.	சார் ஆட்சியர், பொள்ளாச்சி	89
3.	வன உயிரின காப்பாளர், இந்திராகாந்தி உய்விடம், 5, ரவுண்டு ரோடு, பொள்ளாச்சி.	168
4.	உதவி ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, கோவை.	40
5.	வட்டாட்சியர், பொள்ளாச்சி	30
6.	வட்டாரப் போக்குவரத்து அலுவலர், கோவை	13
7.	வனப்பாதுகாவலர், கோவை மண்டலம், கோவை	156
8.	வட்டாட்சியர், வால்பாறை, கோவை	84
9.	உதவிக் கல்வி அலுவலர், பெரியநாயக்கன்பாளையம், கோவை.	29
10.	உதவிக் கல்வி அலுவலர், பொள்ளாச்சி (பொது சரகம்).	புத்தகங்கள் 16
11.	நகராட்சி ஆணையர், உடுமலைப்பேட்டை	306

மொத்தம் பெறப்பட்ட ஆவணங்களின் எண்ணிக்கை

978

கடலூர் :

மாவட்டத்திலுள்ள மொத்த அலுவலகங்களின் .. 391
எண்ணிக்கை.

ஆவணங்கள் இருப்பிலுள்ள அலுவலக எண்ணிக்கை 55

(அ) ஆவணம் மாற்றப்பட்டவை 50

(ஆ) ஆவணம் மாற்றப்படாதவை 5

(இ) புதிதாக ஆவணங்கள் மாற்றப்பட்ட .. பள்ளி
அலுவலகங்கள். துறை ஆய்
வாளர்,
களக்குறிச்சி.

	சென்ற காலாண்டு.	தடப்பு காலாண்டு.	மொத்தம்.
மாற்றப்பட்ட ஆவணங்கள் ..	262	12	274
பொருளடக்க அட்டவணை எழுதப் பட்டவை.		87,601	
சென்ற காலாண்டு வரை.		87,323	
தடப்புக் காலாண்டு		278	
மொத்தம்		87,601	
அகர வரிசைப்படுத்தப்பட்ட அட்ட வணைகள் தட்டச்சு செய்யப் பட்டவை.		1,375	

11. பொது :

ஆவணங்கள் சேகரிக்கும் பணி மேலும் சுமுகமாக செயல்பட அரசின் ஆவணக் கொள்கையை தென்னாற்காடு மாவட்ட அரசிதழில் பிரசுரிக்க மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்தில் கலந்தாலோசித்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் விவரம் இக்காப்பக ந.க. எண். 2862/ஆ/91, நாள் 3-10-1991-ன் நகல் ஏற்கனவே தலைமை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

12. The records of the offices of (i) Special Deputy Collector, Neyveli (ii) R.D.O., Chidambaram and (iii) R.D.O., Vridhachalam were chronologically rearranged for easy location and supply of records to the offices concerned.

13. Types copies of Indexes for the Records of years (i) 1957 to 1959 of Special Deputy Collector, Neyveli (ii) 1936 to 1959 R.D.O., Chidambaram (iii) 1935 to 1959 of R.D.O., Vridhachalam are arranged and stitched.

1B
18-27

Essays on topics of
Social Sciences, Archives and
matters of general interest are
welcome in English or Tamil, for
Publication in AVANA AMUDHAM
subject to the Editor's discretion.

Research thesis or books may
be sent to the Commissioner
of Archives, Tamil Nadu
Archives Madras -600 008, for
reviews to be included in the
journal.

The Tamil Nadu Archives
does not, however accept any
responsibility for the views
expressed by the authors
in their essays, etc.